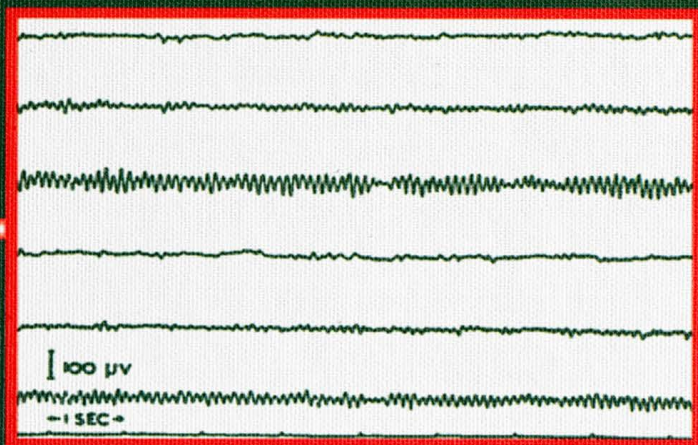

IN HET HOOFD VAN EEN MOSLIM

HASSAN HATHOUT

Voorword door Ahmad Zaki Yamani

IN HET HOOFD VAN EEN MOSLIM

HASSAN HATHOUT

Voorword door Ahmad Zaki Yamani

American Trust Publications

© AMERICAN TRUST PUBLICATIONS, VS
ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN.

ORIGINELE TITEL : 1997
READING THE MUSLIM MIND / HASSAN HATHOUT;
WITH A FOREWORD BY AHMAD ZAKI

NEDERLANDSE EDITIE: 2019
VERTALING : MOHAMED CHATOUANI (ISLAM LEERAR) EN JALILA HIDA
(VERTALING BUREAU ATLAS)
HERLEZING EN VERBETERING : MOHAMMED CHATOUANI (ISLAM LEERAR)
MAQUETTE : PRISMABEL Brussels
UITGEGEVEN DOOR
ISBN:.....
DEPOT LEGAL:

DE VERTALING VAN KORANISCHE VERZEN WERD UITGEVOERD DOOR

UITGEVER: SHEIJMA B.V.
NEDERLANDS HARDCOVER 9789073355088
AUTEUR: FRED LEEMHUIS UITGEVER: VAN HOLKEMA & WARENDORF NEDERLANDS
HARDCOVER 9789047503149
UITGEVER: MULTILIBRIS, UITGEVERIJ
NEDERLANDS PAPERBACK 9789491898037

DE ILLUSTRATIE VAN DE COVER ONTWERPEN DOOR DE AUTEUR DIE EEN AFBEELDING WILDE
VINDEN DIE DE TITEL VAN ZIJN BOEK WEERGEEFT, TOONT EEN ELEKTROENCEPHALOGRAM.

AAN AL DIEGENEN DIE TOEGEWIJD ZIJN AAN
LIEFDE, WAARHEID EN
DE MENSELIJKE FAMILIE

DANKWOORD

Ik dank God dat Hij mij dit boek eindelijk heeft laten schrijven, ook al was ik toen bedlegerig vanwege een ziekte, zonder welke ik dit project waarschijnlijk tot later zou hebben uitgesteld, een later dat nooit gebeurd zou zijn onder het voorwendsel << het te druk bezig zijn ... >>.

Zoals de Koran zegt :

<< ... wij kunnen gij iets haat waarin god groot geluk voor ons is bereid.>> (4:19)

De profeet Mohammed zei: << hij die ondankbaar is jegens mensen is zeker zo tegen zijn heer >>. Ik zou mijn vrouw Salonas willen bedanken voor haar enorme steun, hulp en aanmoediging. Wat mij in niets heeft verbaasd, daar is het zo geweest sinds ons huwelijk, drieënvijftig jaar geleden.

Mijn oprechte dank gaat ook uit naar mijn broeders en vrienden, die mij constant aanspoorden om te schrijven, en terecht zeiden, dat een geschreven werk duurzamer is dan lange toespraken, zo nodig als ze zijn.

Ik ben mevr. Carol De Mars, een goede vriendin en een nobel iemand, bijzonder dankbaar voor haar vrijwillige hulp bij het minutieus herlezen van de tekst en voor haar waardevolle redactionele adviezen.

Ik ben mijn uitgever ook erg dankbaar, die in staat was om mijn taak zowel te vergemakkelijken als om deze aangenaam te maken.

En ten slotte, natuurlijk, aan mijn werkpartner, juffrouw Hedab Al-Tarifi, die het manuscript op haar nam zonder ooit mijn verzoeken om aanpassingen beu te zijn. Moge God hen allemaal belonen.

Hassan Hathout

Inhoudsopgave

Voorwoord	06
Sjeik Ahmed Zaki Yamani	06
Preambule	20
Hoofdstuk één	
God?	21
Hoofdstuk twee	
En dan?	24
Islamitische geloofsbelijdenis	24
Hoofdstuk drie	
Islam en de anderen	30
Mensen van het Boek	31
Leerstellige verschillen	33
De Joden	34
De Christenen	40
Hoofdstuk vier	
Anatomie van de islam	54
Algemene beschrijving van de Shari'a	54
De doelstellingen van de Shari'a	57
Kerk en Staat	61
Democratie	66
De inhoud	72
De vijf zuilen van de islam	72
De moraal van de islam	81
Voorproefje van de koran	82
Gezegden van de profeet	87
Hoofdstuk vijf	91
De nieuwe wereldorde	92
Familie en seksuele revolutie.....	106
Euthanasie	114
Jihad	121
Biomedische ethiek	123
In termen van voortplanting	127
Behandeling van infertiliteit	127
Organendonatie en –transplantatie.....	129
Definitie van de dood.....	131
Genetische manipulatie	132
Epiloog	134

Voorwoord

Sjeik Ahmed Zaki Yamani

Onder de grote religies van de wereld, neemt de islam een bijzondere plaats in, in de zin dat de islam zijn naam niet aan een stam of een persoon te danken heeft, zoals het geval is van het Jodendom (van Jodea), het christendom (van Christus) of het Boeddhisme (van Boeddha). Het woord islam is niet afgeleid van de naam van de profeet Mohammed (Moge God hem genade en vrede schenken), en hoewel sommige oriëntalisten volharden in het gebruik van de termen << Mohammedanen>> en << Mohammedanisme>>, worden deze benamingen niet erkend door de moslims zelf.

Het woord <<islam>> verwijst naar een dubbele etymologie: Taslim, wat betekent onderwerping (geïmpliceerd aan God), en Salam, wat vrede betekent. Het is in feite een complete en samenhangende visie op het leven, die de relatie tussen de mens en zijn Schepper, maar ook de relatie van mensen tot elkaar regelt.

De relatie tussen de mens en de almachtige is een absolute onderwerping van het schepsel aan de wil van zijn Schepper. Dit is de primaire en algemene betekenis van het woord Islam en het is een betekenis die zich niet beperkt tot het aanduiden van de religie die door de profeet Mohammed is geopenbaard. Inderdaad, de Koran verwijst naar een aantal profeten (vrede zij met hen) aan wie onze profeet Mohammed, als moslims, voorafging. Aldus stelt de Koran dat de religie van Abraham en, in feite, die van alle profeten, de islam was (in de betekenis van <<onderwerping aan de wil van God>>

*<< ... De godsdienst van uwen vader Ibrahiem, die u al << Moslims>> heeft hij genoemd. Zoo wel te voeren als in dit boek, opdat onze gezant een getuigen tegen u zal kunnen zijn, op den dag der opstanding, en opdat gij getuigen zoudt mogen zijn tegen het overige gedeelte der mensen [...] >>
(22:78)*

Wat de relaties tussen mensen betreft, worden deze beheerst door de tweede betekenis van het woord islam - vrede – die uiteraard de begrippen tolerantie en mededogen omvat.

In een beschrijving van de moslim, vertelt onze Profeet ons dat “ moslim is iemand wiens andere moslims noch de mond noch de handen hoeven te vrezen”. Zo heeft de Profeet bij vele gelegenheden vriendelijkheid en degenen die vriendelijkheid tonen geprezen, zoals in dit gezegde: “God is genadig voor de vriendelijke, die zich goed voelt wanneer hij verkoopt en regelt wanneer hij koopt >>.

Wat de oorlog betreft, stipuleren het oorlogsrecht, om een term aan de moderne militaire context te lenen, dat de moslim alleen tegen de niet-moslim kan vechten als hij wordt bedreigd door de laatste. Het is op dit principe dat de goddelijke toestemming om te vechten werd toegekend aan moslims. De Koran zegt dit :

<< Aan hen is verlof gegeven, de wapenen tegen de ongeloovigen op te vatten, als zij onrechtvaardig door hen vervolgd worden (en god is zekerlijk in staat hen te ondersteunen). (22:39)

De relaties tussen moslims en niet-moslims, in het algemeen, en de relaties tussen moslims en de mensen van het Boek, in het bijzonder, vormen een zeer breed onderwerp dat verdient om in een veel breder kader te worden behandeld, breder dan deze inleiding. Laten we voorlopig onderstrepen dat tolerantie en vrede de twee beginselen zijn waarop deze relaties zijn gebaseerd. Dit is wat de koranische teksten en de profetische uitspraken bevelen. Wat de historische gebeurtenissen die deze principes tegenspreken betreft, moeten ze worden toegeschreven zijn aan de moslims in kwestie en niet aan de islam, net zoals niet-christelijk gedrag moet worden toegeschreven aan de auteur ervan en niet aan de leringen van Jezus Christus (moge de vrede van God zij met hem zijn).

De plicht van de moslim om in vrede zijn met anderen betekent dat hij eerst in vrede met zichzelf moet zijn. Dit is het noodzakelijke gevolg van de totale onderwerping van de moslim aan de goddelijke wil. De islam

is uniek in de compatibiliteit en harmonie die hij tot stand brengt tussen de spirituele en materiële aspecten van het leven. Het gedrag van de moslim ten opzichte van het materiële wordt geleid en bepaald door de spirituele leringen van zijn geloof. Zij die regels kennen van de handelstransacties en persoonlijk gedrag volgens het islamitische geloof, weten hoe ze hun de ethische betekenis daarvan kunnen waarderen. Wat de aanbidding in de Islam betreft, is het een reeks smeekbeden en fysieke bewegingen, die om de spirituele aard te versterken en te verdiepen dienen. De dagelijkse gebeden van de moslim bijvoorbeeld omvatten verschillende posities. Onder deze, is de 'Rouku' een teken van de nederigheid van de moslims vóór de grootsheid van zijn Heer, een geneigde houding waarin hij deze gebruikelijke woorden herhaalt: << Glorie aan God de Almachtige >>. Evenzo symboliseert de 'Soujoud', of positie van prosternatie in gebed, de onbeduidende kleinheid van het menselijk bestaan ten opzichte van de oneindige majesteit van het goddelijke, en in deze positie van nederigheid herhaalt de dienaar de geconsacreerde formule; << Glorie aan mijn Heer de hoogste >>. Deze posities en bewegingen getuigen van de bereidheid van de moslim om zijn Heer en Schepper te dienen, door zijn vertrouwen en zijn geloof te stellen in Zijn genade en Zijn barmhartigheid. Buigingen en prosternaties zijn de uitdrukking van de extreme nederigheid die de moslim alleen voor God behoudt, met uitzondering van alles daarbuiten. De koran leert moslims zeggen:

<< U bidden wij aan, uwe hulp roepen wij in.>> (1:5)

Als het gaat om de interacties van de moslim met zijn medemensen, dicteert zijn geloof dat ze op gelijkheid gebaseerd dienen te zijn. De geschiedenis van de mensheid heeft veel beschavingen gekend: de Chinese, faraonische, Griekse, Perzische en Romeinse beschavingen, net zoals de islamitische beschaving. Elke beschaving die aan de Islam voorafging heeft zich onderscheiden door zijn eigen bijzonderheden. Dus, terwijl de filosofie floreerde in de Griekse beschaving, was architectuur het sterke punt van de Romeinen. De islamitische beschaving heeft zich ondertussen onderscheiden door een grote bloei in de voornaamste

kennisgebieden, zoals geneeskunde, astronomie, scheikunde, wiskunde, filosofie en ook architectuur. Maar in tegenstelling tot de voorafgaande beschavingen, weten we precies het historische moment waarop de islamitische beschaving werd geboren, wat overeenkomt met de datum van de openbaring van het islamitische geloof aan de profeet in de zevende eeuw na Christus. Andere beschavingen, daarentegen, hebben eeuwen nodig gehad om zich te ontwikkelen en vorm te krijgen als zodanig. Ze hadden bij wijze van spreken geen specifieke start of geboortedatum. Bovendien, terwijl andere beschavingen voortkwamen uit de sociale omgeving waaruit ze ontstonden, waren de Arabieren van Mekka in de zevende eeuw niet in staat een kennis gebaseerde beschaving op te bouwen, onwetend en ongeletterd zoals ze grotendeels waren. Het was de roeping van de profeet Mohammed die hun grondvesten deed schudden en hun sociale structuur verstoorde. Getransformeerd door deze oproep en deze goddelijke boodschap, begaven zij zich in alle richtingen van de bekende wereld van die tijd, en veranderden ze de loop van de geschiedenis terwijl ze vooruitgingen.

De Arabische stamgewoonten die de overhand hadden vóór de islam werden zeker niet allemaal afgeschaft door de Koran en de Sunnah 2 van de profeet. Sommige werden bewaard, andere werden aangepast en geïntegreerd in de nieuwe morele en wettelijke orde, terwijl degene die incompatibel waren met de islam, werkelijk werden verwaarloosd. Andere gewoonten, niet rechtstreeks behandeld door de Koran of de Sunnah, werden later behandeld door juristen en geleerden die zich belast hebben met het interpreteren van de oorspronkelijke teksten en het is door hun conclusies dat sporen van bepaalde ongewenste oude Bedoeïenengewoonten zijn geïmponeerd in de Shari'a (Canoniek Recht van de Islam). Dit deel van de Shari'a, zoals wij later zullen zien, is niet onveranderlijk en dient, in elke era, onderworpen te worden aan een analyse door gekwalificeerde rechtsgeleerden. Niettemin is dit onderwerp enorm en complex, en zou gedetailleerde ophelderingen en behandelingen nodig hebben. Een of twee voorbeelden uit het familierecht kunnen dit punt echter illustreren.

De polygamie liet mannen van het pre-islamitische Arabië toe te scheiden van wie zij wilden. Een man kon zoveel vrouwen huwen

als hij wilde, net zoals hij kon scheiden en van echtgenote veranderen zoals hij wilde. Deze gewoonte was in gebruik tijdens de eerste helft van het leven van de profeet (moge God hem zijn genade schenken en hem zegenen). De Islam beperkte het aantal huwelijken dat een man tegelijkertijd kon hebben en inperkte zijn recht op meer dan één op zijn vermogen om ze rechtvaardig te behandelen. Bovendien was dit recht, met oorspronkelijk geordende beperkingen, rechtstreeks gerelateerd aan situaties waarin mannen weesmeisjes hadden om te onderhouden. Maar de Koran waarschuwde diegenen die voor hun eigen voordeel eigendommen van weeskinderen vergaarden.

<< Zij, die het vermogen der weezen onoprecht verteren, brengen het vuur in hunne ingewanden, en zullen eens in heete vlammen braden. >> (4:10)

De moslims aan wie bezittingen van weesmeisjes werden toevertrouwd werden gealarmeerd, en uit angst dat, onbedoeld, een deel van deze erfenis die ze in de hunne hadden opgenomen niet zou worden teruggegeven aan de laatstgenoemden, wilden zij deze bezittingen overdragen aan de profeet om te voorkomen dat de goddelijke wet wordt overtreden. Het was toen dat een ander Koranvers werd geopenbaard:

<< En indien gij vreest, niet rechtvaardig te kunnen zijn omtrent de wezen (der vrouwelijke kunne), neem dan, naar uw behagen, twee of drie, of vier vrouwen, maar niet meer. Indien gij echter toch vreest, niet rechtvaardig te kunnen zijn, neem dan eene ... >> (4:3)

Helaas werd de wettelijke tolerantie van polygamie die door de Koran werd verleend vaak door moslims gebruikt, in strijd met de regels waaraan de praktijk moest worden onderworpen. In plaats van serieus en met de grootste zorgvuldigheid na te denken over de omstandigheden die dit rechtvaardigden en de omstandigheden waaronder het was toegestaan, gebruikten de mannen in sommige samenlevingen het recht

op polygamie als een eenvoudig groen licht om te genieten van meerdere seksuele relaties.

Een aantal welgestelde Arabieren maakte van polygamie eerder regel dan uitzondering, en zonder de limiet van vier vrouwen te overschrijden, ging men over tot echtscheiding wanneer het verlangen om te veranderen werd gevoeld. Zij gebruikten echtscheiding om wereldse geneugten te verkrijgen, wetende dat, hoewel wettelijk, het volgens de woorden van de profeet (moge God hem zijn genade en zegeningen schenken) << het meest gehate toegestane feit van God was. >> Bovendien is de koran heel duidelijk over hoe dit recht, hoe afschuwelijk ook, kan worden toegepast. Wanneer de huwelijksrelatie gespannen raakt en verslechtert, is het de bemiddeling die als eerste toevlucht moet zijn:

<< Indien gij ene breuk tussen de beide echtgenoten vreest, kies dan een scheidsrechter in zijne familie en een scheidsrechter in hare familie : indien de echtgenoten zich wensen te verenigen, zal God hen in goede verstandhouding doen leven; want hij is alwetend en wijs. >> (4:35)

Als de bemiddeling mislukt, kan de man zijn echtscheiding door mondeling zijn wil om te scheiden te ondertekenen, zelfs als zijn toepassing voor een periode van drie maanden en tien dagen blijft staan, waarna de echtscheiding van kracht wordt. Gedurende deze opschortende periode moet de vrouw in het echtelijke huis blijven, zodat haar man de mogelijkheid heeft om de echtscheiding, de wettelijke uitkomst van wat in de ogen van God zo afschuwelijk is, opnieuw te overwegen. Dit type echtscheiding kan twee keer voorkomen in de relatie. Als het voor de derde keer gebeurt, zal het onmiddellijk in werking treden en zullen de echtgenoten voor altijd scheiden, tenzij de vrouw opnieuw met een andere man trouwt en opnieuw van deze scheidt. De koran zegt :

<< De echtscheiding mag tweemaal plaats hebben; dan moet hij haar met rechtvaardigheid behandelen, of met

edelmoedigheid ontslaan. >> (2:229)

<< Scheidt hij zich nogmaals (ten derden male) van haar, dan mag hij haar niet weder terug nemen, of zij moest weder met een ander man getrouwd en van dien gescheiden zijn; dan is het geene zonde, indien zij zich weder vereenigen, als zij meenen Gods geboden te kunnen vervullen. Dit zijn de geboden Gods. >> (2:230)

Ondanks de Koranische precisie over dit onderwerp, liepen moslim echtgenoten soms zichzelf voorbij door drie keer de uitdrukking van de echtscheiding uit te spreken, in een enkele uitspraak. Sommige islamitische rechtsgeleerden, die de periode van bezinning die de Koran de echtgenoten biedt, wilden respecteren, waren van mening dat drie uitingen van echtscheiding die tijdens dezelfde procedure werden uitgesproken, slechts voor één echtscheiding golden. Echter, Omar Ibn Al-Khattab, de tweede kalief na de profeet, die de lichtheid observeerde waarmee mensen serieuze uitingen van echtscheiding uitdrukten, besloot dat de mondelinge uitspraak van de drie uitingen van echtscheiding leidde tot de uiteindelijke toepassing ervan. De leringen van de profeet over dit onderwerp geven verder aan dat een man niet kan scheiden onder bepaalde omstandigheden, vooral tijdens de menstruatie van de vrouw, of tussen twee cycli van menstruatie als geslachtsgemeenschap heeft plaatsgevonden (coïtus is verboden tijdens de menstruatie). Toen een van de metgezellen van de profeet, Abdallah Ibn Umar, deze omstandigheden verwaarloosde, beval de profeet hem zijn leven samen met zijn vrouw te hervatten.

Dit zijn voorbeelden van ongelukkige praktijken in sommige moslimgemeenschappen die het imago van ons rechtssysteem hebben verstoord en die enkele waarnemers hebben onthouden. De Shari'a-wetgeving, voornamelijk de onderdelen die over vrouwen en enkele constitutionele kwesties gaan, biedt echter een uniek rechtssysteem dat de bescherming van de mensenrechten en de organisatie van samenlevingen en individuen waarborgt.

Het is jammer dat de nobelheid van de principes van de Shari'a, die de mensheid dient zoals geen ander rechtssysteem dat doet, wordt aangetast door de neiging van sommige moslims om het concept van straf met buitensporige strengheid uit te oefenen. Dit is het gevolg van een totaal verkeerd begrip van de islam, waarvan zij het slachtoffer zijn, naar het voorbeeld van veel oriëntalisten. De islam werd niet geopenbaard met als doel de hand van de dief af te snijden of de ontuchtige te stenigen, maar om de menselijke waardigheid te beschermen en te behouden. De strengheid van de straffen voor overtreders is bedoeld als een afschrikmiddel en niet voor het doel van effectieve uitvoering. Dit wordt bevestigd door de vele obstakels die moeten worden overwonnen voordat de sanctie kan worden toegepast, de bewijslast is zo groot dat de uitvoering van de straf vrijwel onmogelijk wordt.

De echte islamitische samenleving is gebouwd op welwillendheid en vriendelijkheid, die deel uitmaken van de essentiële waarden van de islam voor het bouwen van een leidende beschaving. En, uiteraard, moeten de bestanddelen van deze beschaafde samenleving van de hoogste menselijke kwaliteit zijn, gevormd volgens het ideale ontwerp van hun Schepper.

Alleen hier, omdat de wereld zijn werk heeft gedaan aan de trouw van moslims aan de geboden van hun Heer, is het onrealistisch om in de moslimsamenleving van vandaag een groot aantal mensen te verwachten die zich gedragen als perfecte moslims. Door mijn eigen ervaring kon ik er slechts een handjevol ontmoeten, en ik kan zonder enige twijfel zeggen dat Dr. Hassan Hathout een van hen is.

Om die reden was ik waarlijk verheugd toen hij mij vroeg een inleiding voor zijn boek te schrijven. Toegang hebben tot zijn gedachten, zelfs voordat ik het las, stelde me in staat om een wereld van realistische idealen te ontdekken.

Dr. Hathout begrijpt de islam in zijn ware dimensie, zoals het zou moeten worden begrepen. Zijn geloof in God en zijn enigheid is dus niet alleen de vrucht van zijn acceptatie van goddelijke openbaring en profetische leringen, het is ook de vrucht van een rigoureuze intellectuele oefening, gebaseerd op logica en redenering. Een dergelijke reflectie-

inspanning antwoordt op veel Koranpassages die de mens aanmoedigen om na te denken, na te denken en vragen te stellen over het universum en eigen bestaan in het universum, omdat het de mens in staat stelt om de Schepper beter te kennen. We lezen in de Koran:

<< In de schepping van hemel en aarde; in de afwisseling van dag en nacht zijn tekens voor hen die nadenken. Die staande, zittende en liggende aan God denken en, bij het nadenken over de schepping van hemel en aarde, uitroepen: O heer! Gij hebt dit niet zonder reden geschapen. Lof zij u. Red ons van de straf des vuurs >>. (3:190-191)

Aldus stelt het eerste hoofdstuk, met de titel “God”, een redenering voor, die de mens naar de kennis van zijn Heer leidt, hem de acceptatie van het geloof vergemakkelijkend. Zijn stijl is tegelijkertijd overtuigend voor de jongeren en overtuigend voor de ongelovige volwassene. Zijn logische analyse van het bewijs van het bestaan van God brengt hem ertoe in het tweede hoofdstuk na te denken over de implicaties ervan voor de mens, vooral in relatie tot de opstanding van het leven na de dood, tot het verschil tussen de mens en het dier, en tot de drie belangrijkste monotheïstische religies, het Jodendom, het christendom en de islam, die dezelfde oorsprong delen in de figuur van de patriarch Abraham.

Het derde hoofdstuk van het boek is een interessante en objectieve uiteenzetting van de islam en zijn relatie met de andere twee religies. De niet-islamitische lezer die geen kennis heeft van de islam, in het bijzonder, zal verrast zijn door de banden die deze religie verenigen met het christendom. De koran vertelt ons:

<< Gij zult zeker vinden, dat de hevigsten in vijandschap omtrent de ware geloovigen, de Joden en de afgodendienaars zijn, en gij zult zeker vinden, dat zij onder hen, dier het meest er toe overhellen, vriendschap met de trouwe geloovigen te sluiten, diegene zijn, welke zeggen : wij zijn Christenen. Dit komt, omdat er priesters en monniken onder hen zijn, en

omdat zij niet van hoogmoed vervuld zijn >>. (5:82)

De islamitische beschaving heeft onmiskenbaar de westerse beschaving sterk beïnvloed door haar stempel op verschillende disciplines, evenals de kunsten te drukken. De islamitische beschaving heeft fundamenteën verschaft waarop het Westen zijn eigen beschaving heeft kunnen bouwen, zoals blijkt uit het wijdverbreide gebruik van termen uit de Arabische taal of de vertaling daarvan.

Het Arabische woord *jamia(t)* (universiteit) vestigt bijvoorbeeld haar oorsprong in het woord *jami* ‘, dat een grote moskee in een stad of een dorp aanduidt. Het was in de moskeeën dat disciplines zoals geneeskunde, astronomie en recht aanvankelijk werden onderwezen aan studenten die in een kring rond hun leraren zaten. Deze bijeenkomsten veroorzaakten een wedijver in het Westen waar gebouwen specifiek voor de leer werden gebouwd en waaraan de naam werd toegekend die overeenkomt met de vertaling van het woord *jami* ‘, in Latijnse *universitas*, of *université* in het moderne Frans. Het diploma dat de moslimstudent behaalde om het einde van zijn studie te bekronen, was de *ijaza* die overeenkomt met de betekenis van het woord *licentiaat*, denominatie van de eerste universitaire graad in sommige Europese landen.

Vandaag zou het algemeen bekend moeten zijn dat de onenigheden tussen moslims en christenen in de tijd van politieke aard waren. De komst van de islam als religie was niet de oorzaak ervan, en zoals de auteur opmerkt, is het verkeerd om de huidige dominante beschaving als joods-christelijk aan te duiden. In deze benaming bestaat de wens om de historisch bevestigde feiten te verbergen. Deze laatste bewijzen dat de aanzienlijke invloed van de vroege moslims op deze beschaving, in feite veel belangrijker was dan die van de Joden. De huidige beschaving zou liever joods-christen-moslim moeten worden genoemd. Dit hoofdstuk onthult de grote achting die de Koran wijdt aan Mozes, de profeet van de Joden. Het strijdverhaal van Mozes en zijn volk wordt herhaaldelijk genoemd in de Koran en het blijkt dat de naam van Mozes vaker voorkomt dan die van onze profeet Mohammed (moge de genade

en zegen van God over hen zijn). De namen van de profeten Ismael, Izaäk, Jacob, Mozes, Aäron, David, Salomo en Jozef komen overigens heel vaak voor als voornamen onder moslims. Dit alles bewijst dat de controverse tussen moslims en joden eerder politiek dan religieus van aard is. In feite, zouden Joden waarschijnlijk de eersten zijn om toe te geven dat ze een grotere veiligheid genoten van een betere status in de Islamitische Staat dan waar dan ook. Toen de islamitische overheersing in Spanje eindigde, vluchtten de joden uit de nieuwe machthebbers en trokken naar een andere islamitische staat, de Ottomaanse staat.

En hetzelfde geldt voor de banden van tolerantie en samenwerking tussen de islamitische wereld en de christelijke wereld, die buitengewoon solide kunnen zijn als wij oprechtheid en politieke wil tonen. De verschillen tussen de twee religies garanderen geen vijandschap en er zijn voldoende gemeenschappelijke interesses om een einde te maken aan de processie van onrechtvaardigheden die moslims continu zijn toegebracht. Het is tijd om er een eind aan te maken en, hand in hand, om de bitterheid en wrok te wissen die zich door de eeuwen heen hebben opgehoopt.

Het vierde hoofdstuk van dit boek, een van de langste en belangrijkste, analyseert de anatomie van de islam. Dr. Hathout gaat kort in op de sharia-wetgeving (corpus van de wetten van de islam), scheiding van kerk en staat, en democratie. Hij gaat verder met het spirituele aspect van de islam, dat wil zeggen met betrekking tot aanbidding, de morele boodschap die het karakter van moslims moet smeden en mededogen, mildheid en liefde voor het goede daarin moet verankeren. Ik wil nog een ander belangrijk punt aan de zeer interessante uitleg van Dr. Hathout over de shari'a toevoegen. Wij moeten duidelijk twee elementen onderscheiden: enerzijds de koranische geboden, de weinige wetten en de regels die afgeleid zijn van de authentieke woorden en daden van de profeet, die een heilige en onveranderlijke bron van de shari'a vormen, en aan de andere kant, de enorme hoeveelheid juridische raadgevingen die door islamitische religieuze geleerden en wetenschappers van alle scholen in de loop van de tijd is geproduceerd. Deze raadgevingen zijn niet noodzakelijk voor moslims en worden daarom niet als heilig en

onveranderlijk beschouwd.

Een van de bronnen van de islamitische wetgeving is wat rechtsgeleerden al-masalih al-moursala(t) noemen, wat als ‘algemeen belang’ kan worden vertaald. De eerste rechtsgeleerden vertrouwden op deze bron om nieuwe regels op te stellen, waardoor ze wetgeving konden maken over niet-bestaande situaties gedurende het leven van de profeet en dus niet voorzien in de teksten, dat wil zeggen in de Koran en de Sunnah. Vervolgens gebruikten rechtsgeleerden dit begrip van algemeen belang om de bepalingen in de teksten te interpreteren. Sommigen gingen zelfs nog verder door het algemeen belang boven de teksten te laten prevaleren, wanneer beide tegengesteld waren. Een nogal radicale benadering en moeilijk te bevatten.

Het zoeken naar oplossingen om tegemoet te komen aan de behoeften van de moslimgemeenschap met betrekking tot de problemen die zich tijdens deze periode van verandering voordoen, gaat onverminderd door. Vandaar de noodzaak om de Shari’a te ontwikkelen. De ontwikkeling ervan begon kort na de dood van de profeet, en een van de personages die de meest gedurfde veranderingen aanbracht, was de tweede kalief Omar Ibn Al-Khattab³ die zo ver ging bepaalde bevelen van de Koran aan te passen of zelfs op te schorten. Deze inleiding is duidelijk niet de juiste plaats voor een uitvoerige verklaring van deze vraag, ik zal dus eenvoudig wijzen op het onderscheid tussen de twee belangrijkste stromingen in ijihad (een poging tot reflectie of juridische redenering). De ene kiest voor een strikte naleving van de tekst en de letterlijke interpretatie ervan, zonder te veel rekening te houden met de context, terwijl de andere in plaats daarvan de intentie en de wijsheid zoekt die ten grondslag liggen aan de Shari’a-regels.

Dr. Hathout vertelt het verhaal van soldaten die gevraagd werden om al-’asr gebed (middag) te doen pas als ze aankwamen op het grondgebied van de Bani Quraydha-stam. Toen de termijn van het al-’asr-gebed ophield voordat zij hun bestemming bereikten, besloten sommigen om te bidden, vertrouwend op de interpretatie van het gebod van de profeet, wat niet betekende dat ze moesten afzien van bidden, maar dat zij zich moesten haasten om hun bestemming te bereiken. De

andere soldaten kozen voor de letterlijke interpretatie van de profetische orde en onthielden zich van bidden totdat ze hun bestemming bereikten. Later heeft de profeet (moge God hem zijn genade en zegen schenken) ingestemd met het feit dat beide interpretaties goed zijn, omdat ze op een referentieprincipe gebaseerd zijn. Omar Ibn Al-Khattab behoorde, in zijn ijthad, tot de school die meer gehecht was aan het ontwerp en de wijsheid van de goddelijke bevelen dan aan de letterlijke teksten. Terwijl hij zijn mening leest over hoe de teksten te interpreteren, aan te passen of te ontwikkelen in reactie op nieuwe en voortdurend veranderende situaties, merk ik op dat Dr. Hathout naar deze laatste benadering neigt.

De auteur legt heel goed uit wat de relatie is tussen islam en democratie. De Islamitische regering, zoals gedefinieerd door de Koran en de Sunnah, impliceert geen specifieke vorm van constitutioneel systeem. De teksten, aan de andere kant, stellen de essentiële principes vast waarop elke constitutie kan worden gebaseerd. De soeverein moet worden gekozen en kan alleen volgens de wet regeren. De zaken van de gemeenschap moeten gericht zijn op meerderheidsbesluiten op basis van het shura-systeem of overleg.

De profeet, als hoofd van de islamitische staat, was onderworpen aan het shura-systeem zolang zijn daden niet werden voorgeschreven door goddelijke openbaring. Over de manier waarop de shura in praktijk werd gebracht, werden de formele vragen feitelijk bepaald in relatie tot de behoeften en omstandigheden van de tijd en plaats. Een essentieel element, flexibiliteit, was dus gegarandeerd. Tijdens zijn kalifaat had Omar de gewoonte om consultatiesessies in de moskee te houden. Als de zaak ingewikkeld was en langdurig overleg vergde, koos hij een openlijke ontsnapping buiten de stad en bracht alle belanghebbenden bij elkaar, die enkele dagen konden discussiëren over de kwestie totdat ze een meerderheidsoordeel kregen waaraan de leider zich moest onderwerpen.

Naast de heerschappij van de meerderheid heeft de islam volgens het shura-systeem het concept van de mensenrechten stevig verankerd. Vrijheid van aanbidding, meningsuiting en beweging, en gelijkheid tussen de burgers van de staat werden beschermd lang voordat andere

naties de kronkelige weg namen die leidde tot de aanneming van deze beginselen in hun systeem. Helaas zijn veel zaken veranderd sinds de dageraad van de islam en veel van de originele kenmerken van het islamitische grondwettelijke systeem zijn uit elkaar gevallen. In sommige islamitische staten is het moeilijk om de indruk te vermijden dat islam en democratie niet goed mengen.

De auteur geeft een duidelijke en beknopte uitleg van de vijf zuilen van de islam, die elke moslim normaal leert in de kindertijd. Het zal de niet-moslim lezer in staat stellen te ontdekken hoe een moslim zichzelf probeert te vervolmaken in zijn relatie met zijn Schepper, door zijn gebeden en door Gods geboden en verboden in zijn dagelijks leven te observeren. Het is vooral dit deel van het leven van de moslim, dat wil zeggen, zijn leiding of gedrag tegenover anderen, dat de meeste aandacht van de toeschouwer zal trekken. De Islam heeft de hoogste morele norm gesteld. Het doordringt alle aspecten van het leven, het kneden van de moslim in een genereus, tolerant en bescheiden wezen, met als doel zijn medegelovigen zo goed te behandelen als zijn bloedverwanten. De auteur citeert stichtelijke voorbeelden uit de Koran en de Sunnah, die door de eeuwen heen moslims hebben beïnvloed en die tevens in staat zijn om de niet-moslim een helder idee te geven van wat de islam is.

Het vijfde en laatste hoofdstuk behandelt meer controversiële politieke en sociale kwesties. De standpunten van de auteur en de oplossingen die hij biedt, zijn het resultaat van een reflectie, een weerspiegeling van zijn diepe begrip van de Shari'a en de morele principes die deze heeft gebracht. Sommige moslims hebben wellicht uiteenlopende meningen over de theorieën of conclusies van de auteur. Verschillen van mening zijn echter welkom in de islam. De regel die onze profeet ons hierover heeft gegeven, is dat << hij die door zijn reflectie ernaar streeft de waarheid of de oplossing van een probleem te bereiken en het juiste antwoord vindt, dubbel zal worden beloond, terwijl degene wiens reflectie niet in een goede oplossing resulteert eenmaal wordt beloond >>. Naar mijn mening zullen de inspanningen van Dr. Hathout, in zijn keuze, zoals hij doet, de humor en de wijsheid van de teksten te zoeken in plaats van alleen in letterlijke zin te worden beperkt, hem twee onderscheidingen en niet slechts één beloning opleveren.

Preambule

Ik ben geboren in Egypte, onder Britse bezetting. Dat speelde een belangrijke rol in mijn leven, want onder de vroegste herinneringen aan mijn jeugd komt die van mijn moeder die steeds tegen mij zei: << toen je in mijn buik was, heb ik de wens gedaan om jou Hassan te noemen en jou te wijden aan het verdrijven van Britten uit Egypte >>. Dit drukte degelijk een stempel op mij. Wat was het resultaat? Geen zorgeloze jeugd, geen delinquentadolescentie. Er was een reden om te leven en een doel!

Mijn generatie heeft de leiding van vorige generaties gevolgd in de strijd tegen de Britse bezetting, ongeacht de middelen om te implementeren. Voor de Britse en hun Egyptische marionettenregering waren wij terroristen, voor het land en de rest van de wereld waren we vrijheidsstrijders. We hadden het geluk om het einde van de Britse bezetting te ervaren. Toen ik later in Groot-Brittannië ging wonen om mijn studies voort te zetten, leerde ik de Britten liefhebben en bewonderen. Ik realiseerde me dat mensen één ding zijn en dat buitenlands beleid geleid door hun leiders, iets heel anders. Ik had dezelfde ervaring toen ik veel later permanent naar de Verenigde Staten verhuisde.

Wedijver en vastberadenheid hebben mijn studentenleven gemotiveerd. Ik behaalde de hoogste diploma's in de verloskunde en gynaecologie en om een stevige universitaire bagage te garanderen, behaalde ik mijn doctoraat aan de Universiteit van Edinburgh, Schotland; mijn scriptieonderwerp was << studie van de normale en abnormale ontwikkeling van menselijke embryogenese >>. Ik had de voldoening de droom van mijn leven te realiseren door universitair professor, afdelingshoofd, praktijkbeoefenaar, onderzoeker en docent te worden. Ik heb een hoog niveau kunnen bereiken in mijn professionele loopbaan, op regionaal, nationaal en internationaal niveau.

HOOFDSTUK 1 GOD?

Ik vroeg aan mijn kleindochter, “Geloof jij in God?”. Ze snauwde mij af en zei: “Natuurlijk!”. Ze voegde eraan toe dat haar moeder het zo had verteld. Ik nam toen een van haar boeken en vroeg haar naar de schrijver van het boek en onmiddellijk las ze de naam van de auteur. Ik stelde ik een hypothese: “Als ik nu het blad afscheur dat de naam van de auteur bevat en jou vertelde dat dit boek werd geschreven door zichzelf, zonder auteur, zou jij mij dan geloven?” Haar antwoord was luid en duidelijk: “onmogelijk”. Onze discussie ging vlot en besloot zich in het feit dat een boek het bewijs is dat de auteur van het boek bestaat en dat dit gelijk loopt met het feit dat de schepping een bewijs is dat er een Schepper bestaat, een duidelijk beeld dat het centrale idee is in de gedachten van een moslim.

Het was mogelijk hetzelfde intellectuele proces dat aartsvader Abraham (ook gekend in de islam als de vader van de profeten) heeft doorgemaakt om God te vinden. Overtuigd van de valsheid rond de idolen die zijn volk maakte en vereerde, begon Abraham zich meer te richten op de natuurkundige zaken die meer betrekking hebben tot God, zoals de sterren, de maan en de zon. Hij zag dat zij allemaal gehoorzamen aan bepaalde wetten. Hieruit concludeerde hij dat er maar één God moest zijn die deze wetten heeft vastgelegd. Het Koranische gedeelte hierrond is heel interessant:

“En zo toonden Wij Abraham het rijk van de hemelen en de aarde, opdat hij ging behoren tot hen die vast overtuigd zijn. (75) En toen de nacht hem omhulde zag hij een ster. Hij zei: “Dit is mijn heer.” Maar toen zij onderging zei hij: “Ik houd niet van dingen die ondergaan.” (76) En toen hij de maan zag opkomen zei hij: “Dit is mijn heer.” Maar toen zij onderging zei hij: “Als mijn heer mij niet de goede richting wijst zal ik zeker tot de mensen behoren die dwalen.” (77) En toen hij de zon zag opkomen zei hij: “Dit

*is mijn heer, deze is groter.” Maar toen zij onderging zei hij: “O mensen, ik heb niets te maken met het polytheïsme dat jullie bedrijven.
(6:75-79)*

Maar toch is het erkennen van God niet zo populair als iemand zou denken. Ik was verrast dat veel van mijn collega's 'Wetenschappen' in de Verenigde Staten en Europa atheïstisch waren. Hoewel ik dit in een bepaalde fase van mijn leven ook bijna was samen met een paar studenten uit de universiteit in Egypte, kort na Wereldoorlog twee. Ik probeerde compromissen te sluiten met mijn medestudenten, maar kon mezelf nooit

toeleggen op het idee van een goddeloos universum. Op een avond toen ik het woordenboek opende om de betekenis van een woord op te zoeken kwam volgend idee in me op. Wat als iemand mij had verteld dat de volgorde van de woorden in het woordenboek het resultaat was van een explosie in het kopieercentrum, waarbij alle letters op alfabetische volgorde in het boek kwamen te zitten. Mijn gedachten konden dat niet aanvaarden.

Als Hij de Ultieme Maker is, dan volgt logischerwijs dat niemand 'meer' is dan Hem. Anders zou Hij beperkingen hebben wat onlogisch is terwijl Hij de Ene is waarnaar de kern van de filosofie refereert. De dimensies in al Zijn attributen zijn uitgedrukt in termen van oneindigheid. De wetenschap van de wiskunde erkent het feit dat oneindig een wetenschappelijk feit is dat wordt uitgedrukt met een speciaal teken. Natuurlijk kunnen we moeilijk begrijpen wat de ware betekenis is van oneindigheid maar we moeten wel erkennen dat dit logisch is omdat wij eindig zijn en de eindigen kunnen de oneindigheid niet begrijpen. God kan ons daarom begrijpen, terwijl wij, door middel van dezelfde formule, God niet kunnen begrijpen. We kennen Hem vanwege Zijn tekenen en Zijn manifestaties. En omdat oneindig niet kan gedeeld worden door twee, drie of meer (een wiskundig feit), kunnen we daaruit besluiten dat er niet een God is voor de joden, en nog een andere voor de christenen, moslims, hindoes enzovoort. God is

één! Het is de eenheid van God die de wortel vormt van de islamitische godsdienst en het geloof van de moslims.

Wanneer men het onderwerp “Hij” gebruikt om te refereren naar God is dat zo omdat het geen genderconnotatie draagt. God gaat verder dan deze classificatie en de vraag is hoe men het anders moet verwoorden binnen het linguïstisch gedeelte. Het is verbijsterend dat sommige talen (inclusief het Engels) geen woord hebben om de Ene Ultieme Schepper te omvatten. Daarom is het gebruik van het woord God noodzakelijk om zich af te scheiden van de andere (mensgemaakte) goden die worden aangeduid met een kleine letter “g”. Andere talen hebben een speciale naam voor Hem. In het Arabisch spreken we van Allah. Als er iemand God (Nederlands), Dieu (Frans), Adonai (Hebreeuws), of Allah (Arabisch) leest, zou er normaal gezien geen verwarring mogen ontstaan. Ik word door het publiek tijdens mijn lezingen vaak gevraagd wie die Allah is die ik aanbid? Op andere momenten is de referentie niet zo onschuldig, omdat sommige geleerden, die beter moeten weten, een andere definitie hebben van het woord god. Zij gebruiken een meer specifieke benaming namelijk Allah.

HOOFDSTUK 2

EN WAT DAN NOG?

DE GULZIGHEID VAN DE ISLAM

GOD IS.

Sommigen zullen zeggen: “En dan?” Moeten we ons echt bezighouden met de vraag of God er is of niet, of is de vraagstelling alleen een academische vraag, die enkel de interesse van theologen en de filosofische theoretici aantrekt? Wat is de relevantie van het bestaan van God en de praktische betrekking voor de mensheid?

Als we ervan uitgaan dat God er is en dat Hij de Ultieme Schepper is, dan heeft Zijn schepping aangetoond dat de mens zich duidelijk onderscheidt van de rest. Van het atoom tot het hele universum, alles gehoorzaamt de wetten die er zijn. Onze atomen en moleculen hebben dezelfde wetgeving als de natuur. Als we het op dit vlak bekijken, dan zijn we gelijkaardig aan bepaalde dieren. Toen ik op school zat, werd ons aangeleerd dat de mens (algemeen woord voor man en vrouw) het hoofd was van het dierenrijk. Maar toch zien we onszelf niet echt als dieren.

Nochtans delen we dezelfde biologische aspecten met andere dieren op vlak van een bloedcirculatie, ademhaling, spijsvertering, metabolisme, immuniteit, voortbeweging, sensatie, reproductie, enz. We weten ook dat het niet onze biologische aspecten zijn die ons mens maken. Bij de vele soorten die we hebben bestudeerd, zijn wij de enige soort die verder gaat dan de gewone biologie. Wij zijn hoog intellectuele wezens, waarbij de biologie niet echt een gids is in het verklaren van ons gedrag. We hebben dezelfde instincten als elk dier. Maar waar andere dieren simpele reacties uitvoeren, is de mens veel complexer. We mogen misschien dezelfde biologische aspecten delen met de dieren, toch gaan wij veel verder op vlak van waarden, principes en spiritualiteit. Inderdaad, het is juist om te zeggen dat wij spirituele wezens zijn die huizen in een biologische container (ons lichaam).

Diegenen die denken dat het doel van het leven enkel de biologische aspecten zijn maar spiritueel tekortkomen, kunnen figuurlijk beschreven worden als dieren. We realiseren ons dat de Ultieme Schepper ons heeft gezegend met vier kenmerken die uniek zijn voor onze soort. Kennis, een bewustzijn van wat goed en slecht is, vrije keuze en verantwoording.

Kennis: We hebben een liefde voor kennis en zijn steeds op zoek naar meer. Onze hersenen zijn uitgerust met het vermogen om te observeren, bedenken, rationaliseren, analyseren, experimenteren en besluiten. Wij verlangen naar informatie opdoen over het verleden en de toekomst en om de natuur te ontcijferen. We nemen alles op en drukken onze kennis uit op verschillende manieren.

Een concept van goed en kwaad. Het zou te simplistisch zijn om te verwachten dat het goede altijd verleidelijk is en het kwaad afstotend. De complexiteit van het menselijk leven, de suggestiviteit van de menselijke geest, zijn neiging tot rationalisatie en het feit dat het kwaad zeer verleidelijk kan zijn, zorgt voor een verwarrend beeld. Maar ons bewustzijn van goed en slecht is onafscheidelijk verbonden met ons.

Vrije keuze: Onze vrije keuze is afkomstig van de ‘autonomie’ die de Schepper ons heeft voorzien. Onze vrijheid is duidelijk niet onvoorwaardelijk en oefent zich uit binnen een beperkte kring. Maar binnen deze kring geeft vrijheid een grote waarde aan het leven.

Verantwoording: Het is deze vrijheid die het uitgangspunt is voor de ‘verantwoordingsplicht’ van de mens. Het ligt in onze aard dat we verantwoordelijk worden gehouden en verantwoordelijkheid dragen voor onze keuzes.

Dit werd niet uitgevonden door de godsdienst, want ook in een atheïstische samenleving ben je verantwoordelijk voor je daden. Je kan het vergelijken met het rijden door het rood licht. Als je dit doet, dan word je bekeurd. Binnen de religie is een mens vrij om te kiezen wat hij of zij doet maar zal toch verantwoording afleggen op de Dag des Oordeels voor zijn verrichte daden. Vrijheid is daarom de essentie en de kern van een mens, zowel op religieus- als wereldlijk vlak. God schiep een soort dat verantwoording zal moeten brengen voor zijn daden. God schiep de menselijke soort wiens keurmerk bestaat uit vrijheid. Zaken

die veel verder gaan dan onze keuze en capaciteiten zijn een kwestie van het 'lot' en daarom kunnen wij hiervoor niet verantwoordelijk gehouden worden.

Wij zijn daarom een soort dat een leven leidt waar we voortdurend in debat treden met onszelf en beslissingen maken. Vaak twijfelen we over wat juist en fout is, zelfs wanneer we bijna zeker zijn dat het fout is. We moeten in dat geval onze wil versterken en ons toespitsen op zelfbeheersing. Anders doen we mogelijk het verkeerde en moeten wij de gevolgen daarvan dragen. Dieren zijn vrijgesteld van deze langdurende strijd met zichzelf, ze doen wat ze willen zonder zich schuldig te voelen. Heilige Geschriften vertellen ons dat engelen enkel het goede doen, maar dat komt omdat zij het kwade niet kennen. De anderen zijn als het ware geprogrammeerd en wij hebben de keuze. Dat is de nobelheid van de mens. Het legt ons uit waarom God, volgens de geschriften, het bevel gaf aan de engelen om te buigen voor Adam, ondanks het feit dat zij immuun zijn voor zonde. Maar toch gehoorzaamden ze.

Laat ons nu even uitweiden en de mensheid en het heelal aanschouwen. Hoe meer we op wetenschappelijk vlak het heelal bestuderen, hoe meer we beseffen dat we leven in een heelal van vergelijkingen die zo delicaat gebalanceerd zijn dat de kleinste verschuiving van dit evenwicht een ware catastrofe zal veroorzaken.

Als we naar de menselijke samenlevingen kijken en opmerken hoe er sommigen ten volle genieten van wat wij 'fout', 'slecht' of 'zondig' noemen en aan het einde gewoon sterven, zijn er anderen die hun leven lang worstelen voor de waarheid, vechten voor rechtvaardigheid en lijden voor hun idealen om uiteindelijk aan het einde ook gewoon te sterven. Is dit het? Is de dood effectief het ultieme einde voor beide levensstijlen? Iets in ons binnenste weigert dit te accepteren. Als de dood het einde van het verhaal is, dan zou het menselijk leven in conflict zijn met de delicate balans die het heelal omvat. De enige conclusie die we hieruit kunnen trekken is dat de dood niet het einde kan zijn. De dood kan niet gevolgd worden door leegte maar door een ander leven waarin de balans hersteld wordt en verantwoording wordt vervuld. Dit is het hiernamaals waar godsdiensten over spreken, waarbij de mens wordt

beoordeeld door God, de Ultieme Rechter, op de Dag des Oordeels.

God geeft ons autonomie en laat ons verantwoording afleggen voor onze daden. Wij zijn zeker geen perfecte schepsels, noch was dit ons lot. We moeten ons best doen bij moeilijkheden en verleiding. Soms geeft dit echter geen zekerheid op slagen. We moeten ons inspannen tijdens een leven van eeuwigdurende strijd. Het is daarom ook redelijk dat God ons erkent voor onze inspanningen en van ons houdt als Zijn meest nobele wezens. God zou zeker willen dat we de test halen rond verantwoording en vrije keuze. De beste manier om dit te doen is om steeds te denken aan Hem als Ultieme toevlucht van wat goed en kwaad is. Op de onvermijdelijke Dag des Oordeels moeten we ons verantwoorden aan Hem voor onze daden. Hij heeft daarom bepaalde mensen uit het menselijke ras gekozen om met hen te communiceren op Zijn manier. Dit gebeurde door directe communicatie, geschreven tabletten, inspiratie of via engelen. Hij gaf hen de opdracht om Zijn boodschap over te dragen naar de andere mensen: ‘Aanbidt God en alleen God, wees goed en onthoudt u van het slechte en denk altijd aan de onvermijdelijke verantwoording die men voor Hem moet afleggen op de onontkoombare Dag des Oordeels. Dat is het concept van het profetschap en doorheen de geschiedenis heeft de mensheid een groot aantal profeten en boodschappers gehad. Uit deze lange keten zijn er die door God vermeld zijn bij naam in de geschriften, sommigen kregen de geschriften en nog anderen hadden de kracht gekregen om mirakels uit te voeren. De laatste drie grote profeten in deze keten zijn de belangrijkste figuren van de monotheïstische godsdiensten die bestaan uit het jodendom, christendom en de islam. Deze drie figuren zijn allemaal afstammelingen van de patriarch Abraham: Mohammed (v.z.m.h.) via Ismail, Mozes en Jezus door middel van Isaak (Ismail en Isaak waren de twee zonen van Abraham).

De lijn van profeten eindigt voor de joden echter bij het jodendom. Voor hen was Jezus niet de Messias, noch was zijn moeder Maria de pure vrouw die ze beweerde te zijn. Ze wachten nog steeds op de Messias en ontkennen het christendom als een godsdienst. Voor de christenen eindigt de lijn bij het christendom, hoewel ze het jodendom erkennen

als een godsdienst.

Moslims daarentegen, erkennen het jodendom en het christendom als godsdiensten gebaseerd op goddelijke openbaring maar zij geloven niet in het feit dat Mohammed (v.z.m.h.) een ware profeet en een boodschapper van God is. Dit is een onderdeel van het geloof van elke moslim (iemand die de islam uitoefent) om te geloven in Mozes en Jezus en de geschriften die aan hen zijn geopenbaard. Ook moet men geloven in de voorafgaande lijn van profeten. In de Koran (het belangrijke geschrift van de islam die de moslims zien als het woord van God is) staat er:

Hij beveelt jullie van de godsdienst wat Hij aan Noah had opgedragen en wat Wij aan jou geopenbaard hebben en wat Wij aan Abraham, Mozes en Jezus hadden opgedragen: Houdt de godsdienst in stand en splitst jullie daarin niet op in groepen. De veelgodendienaars vinden het erg waartoe jij hen oproept. God verkiest daartoe wie Hij wil en wijst wie schuld bewust is er de goede richting heen. (42:13)

Een kleine introductie over de Koran zal de niet-Moslimlezers helpen met het verdere verloop van het boek.

Moslims geloven dat de Koran het woord van God is. Het werd overgeleverd aan de profeet Mohammed (v.z.m.h.) via de engel Gabriël. Het boek heeft de dikte van het Nieuwe Testament maar werd niet meteen in zijn volledigheid gebracht. Het kwam in kleine passages gaande over verschillende onderwerpen die opmerkingen gaven over situaties en incidenten. Het duurde drieëntwintig jaar voor de tekst volledig was overgeleverd.

Toen de profeet Mohammed (v.z.m.h.) een deel van de Koran ontving en het wilde overbrengen naar zijn volgers, gebruikte hij wat overeenstemt met het begin van een citaat (“) en het einde van een citaat (“). Hij deed dit door te zeggen “God zei” waarna hij op het einde zei “God sprak de waarheid”. De nieuwe verzen werden onmiddellijk gememoriseerd door de mensen en werden ook neergeschreven met

het schrijfmateriaal dat toen beschikbaar was. Toen de Koran compleet was, heeft Mohammed (v.z.m.h.) hem in zijn correcte volgorde gezet. Dit was niet noodzakelijk in chronologische volgorde, maar volgens goddelijke instructie. Het is sindsdien intact gebleven in zijn originele taal en vorm. Woord voor woord, en letter voor letter. Als geschrift is de Koran uniek op dat vlak. Eenmaal het vertaald is, spreken we niet meer van de Koran maar van de vertaling hiervan. Dit komt omdat een vertaling een menselijke bijdrage is en niet het originele woord van God.

De taal van de Koran is Arabisch, waarin het wordt gezien als een onnavolgbaar, literair mirakel. Het daagde de Arabieren ten tijde van de profeet (v.z.m.h.) uit zelf iets gelijkaardigs te brengen. Enkele van de trouwste vijanden van de islam in die tijd konden niet anders dan het te omarmen, enkel door te luisteren naar passages uit de Koran.

HOOFDSTUK 3 ISLAM EN DE ANDEREN

Volgens de Koran is elke mens puur omdat het een mens is, zonder verdere overweging op vlak van ras, origine of geloofsbelijdenis. De Koran zegt:

“Wij hebben de kinderen van Adam geëerd en Wij hebben hen op het vasteland en de zee gedragen en Wij hebben met goede dingen in hun onderhoud voorzien en Wij hebben hen duidelijk verkozen boven velen van hen die Wij geschapen hebben” (17:70).

De islam benadrukt de eenheid van de mens als een familie.

“O mensen, vreest jullie Heer die jullie uit één wezen geschapen heeft, die uit hem zijn echtgenote schiep en die uit hen beiden vele mannen en vrouwen heeft voortgebracht en [over de aarde] verspreid. Vreest God uit wiens naam jullie elkaar iets vragen en respecteert de verwantschapsbanden. God is opziener over jullie” (4:1).

Alle mensen bezitten dezelfde menselijke rechten, inclusief het vrije kiezen van zijn eigen godsdienst zonder dwang. Islam is geen exclusieve godsdienst. Geen enkele mens, geestelijke of iets anders, heeft de toestemming gekregen om de vergevingsgezindheid en de genade van God te beperken. Spreken in de naam van God bij het uitdelen van beloning en straf is niet toegelaten want God is de Ultieme Rechter:

“... Daarna is jullie terugkeer tot jullie Heer. Hij zal jullie dan dat waarover jullie het oneens waren meedelen” (6:164)

DE MENSEN VAN HET BOEK (Joden en Christenen)

Van alle mensen liggen de joden en de christenen het dichtst bij de moslims en zij krijgen dan ook de erkenning van de mensen van het boek. Zij geloven ook in die ene God en Zijn geschriften.

Zij geloven ook in de lijn der profeetschap. Zij zijn soms verbaasd om te horen dat hun Bijbelse profeten ook onze islamitische profeten zijn.

De drie godsdiensten delen dezelfde morele code. De Koran zegt:

“Zeg: “Wij geloven in God, in wat naar ons is neergezonden en in wat naar Abraham, Ismail, Isaak, Jacob en de stammen is neergezonden en in wat aan Mozes en Jezus is gegeven en in wat aan de profeten door hun Heer gegeven is. Wij maken geen verschil tussen een van hen en wij hebben ons aan Hem overgegeven” (2:136)

Het woord islam betekent letterlijk “overgave aan de wil van God”.

Het is toegestaan aan de moslim om het voedsel te consumeren dat door de mensen van het boek (tenzij het specifiek wordt verboden zoals alcohol en varken) wordt aangeboden en zij moeten een wederdienst doen door hun eigen voedsel aan te bieden.

“ ... Het voedsel van hen aan wie het boek gegeven is, is aan jullie toegestaan en jullie voedsel is aan hen toegestaan ...” (5:5).

Ook is het toegelaten voor een moslimman om te trouwen (de meest intieme relatie en heilige band) met een joodse of christelijke vrouw.

“... De eerbare vrouwen onder de gelovigen en de eerbare vrouwen van hen aan wie voor jullie tijd het boek gegeven

is, als jullie haar in eerbaarheid en niet in ontucht haar loon geeft en zonder minnaressen te nemen” (5:5).

In deze situatie is het voor de moslimman ongehoord om druk uit te oefenen op zijn echtgenote opdat zij bekeerd naar de islam. Dit zou in overtreding zijn met de Koran.

“In de godsdienst is geen dwang.” (2:256).

Het is zijn islamitische plicht dat zij haar eigen geloof kan uitoefenen.

In een islamitische maatschappij geldt dat de mensen van het boek onze rechten en plichten moeten volgen. Zij komen net als moslims in aanmerking voor sociale zekerheid en andere voordelen die de staat aanbiedt. Moslims werden gewaarschuwd voor fanatisme en vooroordelen tegen de mensen van het boek. De profeet Mohammed (v.z.m.h.) zei:

“ Als iemand een persoon van het boek kwetst, dan zal het voelen alsof die persoon mij kwetst.”

Eigenlijk was de islamitische maatschappij al vanaf het begin een pluralistische maatschappij. Van het moment dat Mohammed (v.z.m.h.) emigreerde naar Medina om een islamitische maatschappij te stichten, werd er een akkoord gemaakt onder de stammen, inclusief de joodse stammen, aangaande religieuze vrijheid en gelijke rechten en plichten. Islam is geen exclusieve godsdienst. Het is een universele roep naar de mensheid en niet een “Arabische” of “Oosterse” religie zoals velen het beschrijven. Hoewel het zich richt naar alle mensen, inclusief de mensen van het boek, betekent dit niet dat we mensen moeten zien als vijanden en ongelovigen omdat ze het niet omarmd hebben. Wist je dat het woord “ongelovig” gemaakt werd door de Europeanen om hiermee de moslims te beschrijven tijdens hun kruistochten?

Goedheid wordt erkend door de islam, waar het ook vandaan komt.

“Zij zijn niet [allen] gelijk. Onder de mensen van het boek is er een gemeenschap die standvastig Gods tekenen gedurende de nacht voorleest, terwijl zij zich eerbiedig neerbuigen.” (3:113).

Geen enkel individu of groep kan monopolie eisen van Gods genade of het weigeren aan anderen.

“Zij die geloven, zij die het jodendom aanhangen, de christenen en de Sabiërs die in God en de laatste dag geloven en die deugdelijk handelen, voor hen is hun loon bij hun Heer en zij hebben niets te vrezen noch zullen zij bedroefd zijn.” (2:62).

VERSCHILLEN IN LEERSTELSEL

De gelijkenissen die de islam deelt met het jodendom en het christendom zijn groot. De realiteit is erg verschillend van het stereotype dat een grote hoeveelheid van de Westerse bevolking met zich meedraagt. De islam ligt in werkelijkheid veel dichter bij het christendom en het jodendom dan de andere godsdiensten bij elkaar. Dit komt omdat de islam het jodendom en het christendom erkent als goddelijke openbaringen terwijl de joden nog steeds uitkijken naar de messias, die voor hen niet Jezus van Nazareth was. In dit opzicht lijkt het ons dat de term ‘joods-christelijk’ een verkeerde benaming is en naar onze mening werd deze term politiek bedacht met als enig doel moslims uit te sluiten.

Een meer geschikte term zou ‘Joods-Christelijk-Islamitisch’ zijn.

Een meer geschikte beschrijving van onze huidige beschaving zou joods-christelijk-islamitisch zijn geweest, aangezien de drie religies geworteld zijn in de traditie van Abraham en weten dat de beschaving van het islamitische tijdperk de basis heeft gelegd voor de huidige beschaving. Het was een beschaving waar moslims, joden en christenen en anderen in veiligheid en rechtvaardigheid leefden onder een systeem van tolerantie en samenwerking.

Hoewel de gelijkenissen groot zijn, moeten we ook bewust zijn van bepaalde leerstellige verschillen die bestaan tussen islam en de andere Abrahamitische godsdiensten. Een algemeen overzicht volgt nu, waarmee ik geen intentie of bedoeling heb om andere godsdiensten te beledigen. Ik doe dit enkel om het perspectief van joodse- en christelijke lezingen tegenover islam te verduidelijken.

Het grootste verschil is wellicht hoe de moslims God waarnemen en hoe ze zich uitdrukken ten opzichte van Hem. God is eeuwig, oneindig en onbeperkt in al Zijn eigenschappen. Het gaat ons verstand te boven om een beeld van Hem te kunnen vormen of om te beweren dat Hij een limiet heeft. De meest nederige taal wordt gebruikt om naar Hem te verwijzen. Het is daarom voor de moslim vreemd om in de Bijbel te lezen dat God wandelde door de Tuin van Eden, dat Hij de engelen verzamelde en zei dat Adam een van ons was, dat Hij zijn eigen beslissing en actie in verband met de overstroming betreurde en zei dat Hij wenste dat Hij dit nooit had gedaan, dat Hij zes dagen lang werkte om op de zevende dag te rusten, of dat er iemand worstelde met God en Hem bijna versloeg.

Een ander verschil gaat over het aanstellen van profeten en boodschappers. Moslims geloven dat ze werden uitgekozen door God om Zijn boodschap over te brengen en om rolmodellen te zijn voor hun gemeenschap. Telkens als er een maatschappij weer terugviel in het vereren van afgoderij, mensen gelijkstelde aan God of afweek van de morele code bepaald door Hem, werden er profeten of boodschappers gestuurd om hen terug op het juiste pad te brengen. Het idee dat Gods profeten toegewijd waren aan het maken van overtredingen op Zijn wetten is totaal in geschil met islamitische leer. In de Bijbel wordt er vermeld dat de profeten bedrogen en zonden begingen, zoals Jacob die zijn broer verraadde, of Lot die incest pleegde met zijn dochters terwijl hij dronken was. De enige verklaring van de moslims voor deze beschrijvingen van de profeten is dat ze voortvloeden vanwege menselijke inneming.

DE JODEN

De moslims refereren naar de joden als hun neven omdat Abraham een grootvader was voor Mohammed (v.z.m.h.) via Ismail en Jacob en door middel van zijn kinderen via Isaak.

Tot zover we weten was Abrahams huwelijk met Sarah kinderloos tot ze heel oud was. Voor de geboorte van Sarahs zoon Isaak, was Abraham ook getrouwd met Hagar die hem een zoon schonk genaamd Ismaïl. Volgens de Koran moest Abraham als een test zijn zoon Ismaïl naar God brengen, naar een plek die eeuwen later gekend is als de stad Mekka. De bezorgdheid van Hagar om te zoeken naar water voor haar zoon nadat hun voorzieningen uitgeput raakten en de onverwachte uitbarsting van de Zam-Zam bron wordt door de moslims jaarlijks herdacht onder de rituelen van de hadj (bedevaart). Ook het bezoeken van de Ka'aba, de eerste moskee die gebouwd werd om God te aanbidden, opgetrokken door Abraham en Ismaïl, is een ritueel voor de moslims. God wilde dat Sarah, ver in haar menopauze, een kind zou krijgen genaamd Isaak. Hij zou later zelf een kind krijgen met de naam Jacob wiens naam later zou veranderen in Israël. Hij is beter gekend als de vader van de twaalf Kinderen van Israël.

De moslims zijn wat verbijsterd dat er een groot aantal joden en christenen Ismaïl zien als Abrahams onwettige zoon, ondanks dat er in de Bijbel wordt vermeld dat Hagar Abrahams vrouw was en Sarahs dienstmeid. In de King James versie wordt de naam Ismaïl niet eens vermeld in de woordenlijst, ik kon hem enkel terugvinden in het verhaal omdat Abraham hier centraal stond.

Genesis verwijst naar Ismaïl als Abrahams zoon, dus kunnen we niet om het feit dat hij effectief zijn zoon was. Als we bovendien verder kijken naar de moederskant van de kinderen van Israël, dan zien we dat Genesis ons verteld dat Israël getrouwd was met zijn twee nichten Rachel en Lea, en hun twee dienstmeiden Bilha en Zilpa. Vanuit de vier vrouwen kwamen de twaalf Kinderen van Israël voort. Toch heeft niemand beweerd dat hun kinderen niet echt behoorden tot de twaalf Kinderen van Israël omdat ze voortkwamen uit dienstmeiden. Is er hier een dubbele standaard voor Ismaïl? Als we Genesis erbij nemen, dan zegt God tegen Abraham:

“En Hij zei: Neem nu uw zoon, uw enige, dien gij liefhebt, Isaak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.” (Genesis 22:2).

Moslims geloven dat de naam van Isaak er bewust werd ingezet omdat hij toen op dat moment Abrahams enige zoon was. Er is volgens Genesis dertien jaar verschil tussen Isaak en Ismaïl.

De herdenking rond de test van Abrahams' onderwerping aan God waarbij hij zijn zoon Ismaïl zou vermoorden, wordt jaarlijks herdacht als een van de rituelen bij de bedevaart. Bij de moslims worden Ismaïl en Isaak gezien als even heilige en geliefde profeten.

De Koran verwijst ongeveer 50 maal naar de joden en de Kinderen van Israëel (buiten het vermelden van Mozes, wat 137 keer gebeurt, en de Thora, die 18 keer wordt vermeld). Ze worden geprezen in het boek. Voorbeelden zijn:

O Kinderen van Israëel, gedenkt Mijn gunst waarmee Ik jullie begunstigd heb, en dat Ik jullie heb bevoorrecht boven de (andere) volkeren. En vreest de Dag waarop geen ziel een andere ziel ergens mee kan bijstaan, en er geen voorspraak van haar aanvaard wordt en er geen losprijs van haar aangenomen wordt en zij niet geholpen zullen worden.

En (gedenkt) toen Wij jullie van Fir'aun's volgelingen redden, zij kwelden jullie met de zwaarste foltering: zij slachtten jullie zonen af en lieten jullie dochters in leven. Daarin was een geweldige beproeving van jullie Heer. En (gedenkt) toen Wij voor jullie de zee kliefdan waarmee Wij jullie redden en Fir'aun's volgelingen deden verdrinken, terwijl jullie toekeken.

En (gedenkt) toen Wij Mōesa veertig nachten beloofden, toen namen jullie het kalf aan (ter aanbidding) na hem, en jullie waren onrechtplegers. Vervolgens vergaven Wij jullie daarna, hopelijk zullen jullie dankbaar zijn. (2:47-52)

En Wij plaatsten de Kinderen van Israëel in voortreffelijke woonplaatsen en Wij gaven hun voorzieningen van de goede

dingen, en zij verschilden niet van mening totdat dekennis tot hen was gekomen. Voorwaar, jouw Heer oordeelt tussen hen op de Dag der Opstanding over dat waar zij van mening over verschilden..(10:93)

Het moet vermeld dat wanneer de Koran de joden berispt, dit komt omdat ze op een bepaalde manier in conflict gaan met hun godsdienst. Ook in de Bijbel worden de joden berispt voor ongehoorzaamheid naar God toe (2 koningen 17:7-23).

De Koran veroordeelt de joden niet als mensen of mensen van een of andere etniciteit of ras. De Koran brengt de nodige aandacht aan het feit dat voor een lange tijd, de joden de enigen waren met een monotheïstisch geloof in een wereld vol afgoderij. Met de komst van het christendom en de islam waren ze niet langer de enige dragers van het monotheïstisch geloof. De joden hebben het concept van het verkozen ras, waar sommigen zich aan vastklampen tot de dag van vandaag. Dat is hoe de christenen en moslims het zien.

De islam heeft het niet over een concept van een verkozen ras. God zegt in de Koran:

O mensheid, Wij hebben jullie geschapen uit een man en een vrouw en Wij hebben jullie tot volken en stammen gemaakt, opdat jullie elkaar leren kennen. Voorwaar, de meest edele van jullie is bij Allah degene die het meest (Allah) vreest. Voorwaar, Allah is van alles op de hoogte, Alwetend (49:13)

Mensen kunnen beter of slechter worden enkel aan de hand van gerechtigheid, niet door de deugd die behoorde tot een bijzonder voorouderlijke lijn. Dit wordt levendig verteld in het Koranische hoofdstuk over Gods belofte aan Abraham:

En (gedenkt) toen Ibrahim door zijn Heer beproefd werd met enkele woorden (geboden en verboden) die hij daarop in acht nam. Hij (Allah) zei "Voorwaar, Ik zal jou voor de mensheid

tot een leider maken.” Hij (Ibrahim) zei: “En ook van mijn nageslacht?” Hij Allah antwoordde: “Mijn verbond omvat de onrechtplegers niet.” (2:124)

Het conflict tussen de Arabieren en de joden vandaag de dag gaat over de nadruk op de Bijbelse versie van de verbintenis gegeven door God aan Abraham:

“En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn.” (Genesis 17:8).

De complexiteit van het Palestijnse probleem komt van het idee van de joden dat enkel zij afkomstig zijn van Abraham. Verschillende hedendaagse joden geloven dat enkel joden het recht hebben om te leven in het land dat minder dan een eeuw geleden voornamelijk bevolkt was door islamitische en christelijke Palestijnen. Zij leefden in vrede samen met een kleine joodse gemeenschap. Later werd de meerderheid van deze Palestijnen geforceerd om hun huizen en land te verlaten door de Zionisten die de huidige Israëlitische staat hebben opgericht. Ook werden de Kinderen van Israël die bekeerden tot het christendom of de islam uitgesloten van de hedendaagse Israëlitische wet die gaat rond het terugkeren naar hun oorspronkelijke land, ook al zijn ze rechtmatige nakomelingen van Israël. (Vanwege profeet Jacob, zoon van Isaak die de zoon is van Abraham). Noch zij noch de islamitische- en christelijke Palestijnen zien zichzelf als buitenstaanders die hun land moeten verlaten of in hun land moeten leven als tweederangsburgers, het land van hun voorouders waar ze eeuwenlang in verbleven. Zij kennen uitspraken zoals die van Golda Meir: “Er is niet zoiets als Palestijnen, ze bestaan niet,” of die van Joseph Weitz, het voormalige hoofd van het joodse -Nationale Fonds: “Het moet duidelijk zijn dat er geen plaats is voor beide groeperingen in dit land”.

Moslims zien het Palestijnse conflict niet als een gevecht tussen godsdiensten, maar als een conflict tussen twee groepen mensen met

verschillende motiveringen en doelstellingen. De drie godsdiensten van Abraham streven naar een vreedzame oplossing. Een vreedzame oplossing is gebaseerd op gerechtigheid en eerlijkheid, wat de enige zekerheid biedt voor duurzaamheid. Een vreedzame oplossing is verre van een onderhandeld resultaat tussen de machtigen en de zwakken. Er moet geen mentaliteit zijn die de onderhandelingen domineert, maar er moet een goed staatkundig beleid zijn.

Wij geloven dat we op deze wereld moeten samenkomen en ons niet moeten verdelen. Het moet een plaats zijn voor de drie godsdiensten van Abraham die zich manifesteren in de geest van de godsvrucht, waarbij men de eenheid viert die de diversiteit omvat. Zowel gezond verstand als godsdienst gaan in die richting. Was het maar zo dat alle partijen hun harten en oren openden naar de stem van God.

Historisch gezien was de relatie tussen de moslims en de joden schommelig, maar nooit omdat de islam vijandigheid koesterde naar het jodendom toe. De conflicten waren vooral situationeel en gebaseerd op terechte redenen. We moeten echter niet beweren dat de geschiedenis van de moslims een ware representatie was van de islam. Voornamelijk onder een dictatoriale heerschappij, hadden de joden en de christenen hun deel van mishandeling, maar dit sluit niet uit dat de moslims het meest hebben geleden. In de Moslimwereld hebben de joden nooit geleden zoals de wreedheden die hen werden toegediend door het christelijke Europa over de eeuwen heen, inclusief de holocaust. Het waren bepaalde christenen die de joden zagen als de moordenaars van God en waarbij ze het moesten bekopen met de ene razzia na de andere. Zelfs als de vijand de moslim was, zag Europa de joden nog steeds als “bijkomende schade”. De eerste kruistocht startte met een bloedbad van duizenden joden in Europa, met een ondeugende rationalisatie: “Wij zijn aan een lange tocht begonnen om de vijanden van God te verslaan in het Oosten. Aanschouw zijn grootste vijand, de joden. Zij moeten als eerste afgehandeld worden.”

In 1492 werden de joden uitgesloten vanuit Spanje vanwege de overwinning van Ferdinand en Isabella op de moslims. In tegenstelling tot voorgaande beloftes, was het illegaal voor moslims of joden om hun godsdienst te praktiseren. Ze werden tot de dood veroordeeld of ze werden verdreven als ze zich niet bekeerden tot het katholicisme. Vele

joden kozen ervoor om naar Turkije te trekken, dat toen bekend was als een islamitisch kalifaat. Zij werden daar zeer goed ontvangen, waarbij de Sultan spottend verwees naar de verdrijving van de joden door Ferdinand en Isabella door het volgende te zeggen: “Zij verarmden hun koninkrijk en verrijkten dat van mij”.

Het moslim- tijdperk in Spanje was er een waarbij de joodse bijdrage naar de beschaving voornamelijk bloeide. Het meest bekende voorbeeld hieromtrent is de grote Maimonides. Hij was een student van de islamitische filosoof Ibn Rushd (Averroes) van Córdoba, die later verhuisde naar Egypte om de persoonlijke arts te zijn van Salahedine. In zijn boek, Mijn volk (dat verfilmd is tot een tv-serie) van dhr.

Abba Eban (israëlitische geleerde, historicus en voormalig minister van buitenlandse zaken) wordt er verteld dat de joden in twee gevallen in de geschiedenis juist werden behandeld. Eenmaal in het islamitische Spanje en andermaal in het huidige Amerika. Over de eeuwen heen hebben de joodse burgers in islamitische landen genoten van veiligheid en welvaart. Tot op de dag van vandaag huisvesten veel islamitische landen omvangrijke joodse gemeenschappen die, ondanks de kwellende repercussies van het Palestijnse probleem, niet slechter worden behandeld dan hun moslim- en christelijke landgenoten.

DE CHRISTENEN

” En noem in het Boek (De Koran) Maryam, toen zij zich terugtrok van haar familie naar een oostelijke plaats (in de Tempel). “En zich van hen afzonderde achter een scherm. Vervolgens zonden Wij haar Onze Geest (Djibril) en hij verscheen aan haar als een volmaakt mens. Zij zei: ” Ik zoek mijn bescherming bij de Barmhartige tegen jou, als jij (Allah) vreest. Hij zei: ” Voorwaar, ik ben slechts een gezant van jouw Heer, om jou een reine jongen te schenken. Zij zei: ” Hoe kan ik een jongen krijgen terwijl geen man mij heeft aangeraakt, ik ben geen onzedelijke vrouw. Hij zei: ” Zo is het, jouw Heer heeft gezegd: ‘ het is makkelijk voor Mij. En (Wij scheppen hem) opdat Wij hem tot een Teken voor de mensen maken en als Barmhartigheid van Ons. En het is een

vastgestelde zaak. En zo droeg zij hem en trok zich met hem terug op een verrplek. En de geboorteweeën dwongen haar naar de stam van een palmboom (om zich tegen de pijn aan vast te houden) te gaan.

Zij zei: " Was ik maar hier-voor gestorven en volledig vergeten geweest. Toen riep hij (Djibril) haar van beneden de palmboom: " Treur niet, waarlijk, jouw Heer heeft een beekje beneden jou verschaft. En schud de stam van de palmboom naar jou toe, dan zullen er rijpe dadels op jou vallen. Dus eet en drink en verkoel jouw ogen. Maar als jij iemand van de mensen ziet, zeg dan: ' Voorwaar, ik heb de Barmhartige beloofd te vasten, dus zal ik vandaag tot geen mens spreken. Toen ging zij naar haar volk, hem (Ísa) dragend. Zij zeiden: " O Maryam, voorzeker, jij hebt iets vreemds gedaan. O zuster van Hârôen, jouw vader was geen slechte man en jouw moeder was geen onzedelijke vrouw. Daarop wees zij naar hem. Zij zeiden:

" Hoe kunnen wij spreken met een baby, die nog als kind in de wieg ligt?

Hij (Ísa) zei: " Voorwaar, ik ben een dienaar van Allah. Hij heeft mij de Schrift gegeven en mij tot een Profeet gemaakt. En Hij heeft mij gezegend waar ik ook ben en Hij heeft mij bevolen de salât te verrichten en de zakât (te betalen), zolang ik leef. En om goed te zijn voor mijn moeder. En Hij heeft mij niet als een arrogante ongehoorzame gemaakt. Vrede zij met mij op de dag dat ik geboren werd en op de dag dat ik sterf en op de dag dat ik tot leven wordt opgewekt. (19:16-33)

Dit is één vertelling rond het verhaal van Jezus in de Koran. De Koran vermeldt hem als 'Jezus' vijfentwintigmaal, als 'Messias' elfmaal en als de 'zoon van Maria' tweemaal. Maria is vierendertigmaal vermeld en tweemaal als 'de ene die haar kuisheid beschermd'. De moslims zijn verstomd als ze lezen dat belangrijke geleerden, specialisten en geestelijken islam voorstellen als vijandig tegenover Christus. Vele onwetende christenen zijn verbaasd als we hen vertellen over de liefde

en het respect dat we hebben voor Jezus en Maria. Enkele citaten zouden voldoende moeten zijn om de hoge waardering uit te drukken die de islam heeft voor Jezus en Maria.

(Gedenkt) toen de Engelen zeiden: “O Maryam, voorwaar, Allah kondigt jou met een Woord van Hem een verheugende tijding aan: zijn naam is de Messîh, ‘Îsa, zoon van Maria, in deze wereld en in het Hiernamaals is hij een man van eer en hij behoort tot degenen die dicht (bij Allah) staan (3:45)

Voorwaar, de Messias, Jezus, zoon van Maria, is slechts een Boodschapper van God en Zijn Woord, dat Hij aan Maria zond en uit een Geest (Gabriël) van Hem voortkomend. (4:171)

“En degene die haar eerbaarheid bewaarde, toen bliezen Wij van Onze Geest in haar. En Wij maakten haar en haar zoon een Teken voor de werelden.(21:91)

Het duidelijkste verschil tussen de joden en de christenen is hun positie ten opzichte van Jezus. Moslims geloven dat hij de ware boodschapper was van God voor de joden. De Koran zegt:

O jullie die geloven, weest helpers van (de godsdienst van) Allah, zoals Isa, de zoon van Maryam, tot de metgezellen zei: “Wie zijn mijn helpers voor (de oproep) tot Allah?” De metgezellen zeiden: “Wij zijn de helpers van Allah.” Waarop een deel van de Kinderen van Israël geloofde en een ander deel niet geloofde. Vervolgens versterkten Wij degenen die geloofden tegen hun vijanden zodat zij zegevierders werden. (61:14).

En (wegens) hun ongeloof en hun uitspraken over Maryam, als geweldige verzinsels! En (wegens) hun uitspraak:

“Wij hebben de Messias Jezus, zoon van Maria, Boodschapper van Allah, gedood.” Maar zij doodden hem niet en zij

kruisigden hem niet, maar iemand die voor hen op hem leek. En voorwaar, degenen die daar van mening over verschillen, twijfelen daar onderling over. Zij hebben daar geen kennis over, zij volgen slechts vermoedens en zij zijn er niet van overtuigd dat zij hem gedood hebben. Maar Allah heeft hem juist tot Zich opgeheven. En Allah is Almachtig, Alwijs.” (4:156-158).

De islam ontheft de joden van Christus' bloed. Het beeld van Jezus die gearresteerd en gekruisigd wordt door de christenen blijft echter steeds in het geheugen van de joden hangen. De joden worden in de Koran berispt omdat ze Jezus niet erkenden.

En voorzeker, Wij gaven Moesa het Boek en deden na hem Boodschappers volgen. En wij gaven clesa (Jezus), de zoon van Maryam (Maria), duidelijke Bewijzen en ondersteunden hem met de Roeh ul-Qoedoes (Gabriel). Is het dan zo dat telkens wanneer er een Boodschapper tot jullie kwam, met dat wat niet in overeenstemming was met jullie begeerten, jullie je (dan)hoogmoedig opstelden? Jullie verloochenden een groep en jullie doodden een groep (2:87)

Moslims geloven in de mirakels van Jezus door middel van God. Dit wordt in de Koran vermeld. “(Gedenkt) toen Allah zei: „O Jezus zoon van Maria, gedenk Mijn gunst aan jou en aan jouw moeder toen ik jou versterkte met de Heilige Geest (Djibriel) zodat jij met de mensen sprak toen jij in de wieg lag en toen jij volwassen was. En toen Ik jou de Schrift en de Wijsheid en de Thora en de Indjiel onderwees. En toen jij uit klei de gelijkenis van een vogel schiep, met Mijn verlot, en jij blies erin en het werd een vogel met Mijn verlot; en jij genas de blinden en de leprozen, met Mijn verlot. En toen Ik de kinderen van Israëel van jou afhield toen jij met de duidelijke Bewijzen tot hen kwam.” En degenen onder hen die ongelovig waren, zeiden: „Dat is niets dan duidelijke tovenarij.” (5:110)

De lof wijdt zich ook uit naar alle volgelingen van Jezus, zowel de christenen als degenen in de tijd van de profeet Mohammed (v.z.m.h.).

(Vervolgens deden Wij Onze Boodschappers elkaar in hun sporen opvolgen. En Wij deden Isa, de zoon van Maryam, volgen en Wij gaven hem het Evangelie. En Wij plaatsten in de harten van degenen die hem volgden mededogen en barmhartigheid. En het monnikwezen (celibaat), dat hebben zij (zelf) toegevoegd; (57:27)

Al Maidah-5-82-Jij zult zeker vinden dat de mensen die het sterkst in vijandschap tegenover de gelovigen zijn, de Joden en de degenen die deelgenoten (aan Allah) toekennen zijn; en jij zult zeker vinden dat zij die het dichtst bij in liefde voor de gelovigen zijn, degenen zijn, die zeggen: "Voorwaar, wij zijn Christenen." Dat is omdat er onder hen priesters en monniken zijn en omdat zij niet hoogmoedig zijn. (5:82)

Laat ons nu stilstaan bij enkele verschillen tussen de moslims en de christenen. Vooral het feit dat moslims geloven in de kuisheid van Maria waarin ze erkennen dat Jezus geschapen werd door God zonder vader is een overeenkomst. Maar de moslims geloven niet dat Jezus 'verwekt' is door God. Voor hen gaat God verder dan deze biologische kenmerken want Hij is de eeuwige en onbepaalde. Dit wordt vermeld in de Koran:

"Zeg: "Hij is Allah de Enige. Allah is de Enige van Wie al het geschapene afhankelijk is. Hij heeft niet verwekt en is niet verwerkt. En niet één is aan Hem gelijkwaardig (112:1-4).

Geloven dat Jezus de letterlijke zoon is van God gaat in tegen het islamitische geloof (althoewel het acceptabel is om te zeggen dat we metaforisch allemaal de kinderen van God zijn).

Wat ook niet wordt geaccepteerd, is de leer waarin we Maria erkennen als de moeder van God. Zowel Maria als Jezus zijn mensen die een hoge eer hebben binnen de islam maar het feit dat Jezus geboren is zonder vader maakt hem volgens de islamitische leer niet "de enige verwekte zoon van God". De Koran vertelt:

“Voorwaar, de gelijkenis (van de schepping) van Ísa is bij Allah als de gelijkenis (van de schepping van) Adam. Hij schiep hem uit aarde en zei vervolgens tot hem: ‘Wees,’ en hij was”. (3:59).

Volgens de Koran heeft Jezus nooit goddelijkheid verklaard op zichzelf of zijn moeder.

”O Isa, zoon van Maryam, heb jij tegen de mensen gezegd:”Neem mij en mijn moeder tot twee goden naast ALLAH? Hij (Isa) zei:”Heilig bent U! Nooit zou ik kunnen zeggen waarop ik geen recht heb. Indien ik dat gezegd had, zou U die zeker geweten hebben. U weet wat er in mijn ziel is, en ik weet niet wat er in Uw Ziel is. Voorwaar, U bent de Kenner van het verborgene. Ik heb hun niet anders gezegd dan U mij heeft geboden te zeggen:”Dient ALLAH, mijn Heer en jullie Heer. En ik was getuige van hen zolang ik onder hen was, en toen u mij tot U opnam was U de Waker over hen en U bent Getuige van alle zaken. Indien U hen straft: voorwaar, zij zijn Uw dienaren. En indien U hen vergeeft: dan voorwaar, U bent de Almachtige, de Alwijze.”(5:116-118)

De moslims identificeren zich met dergelijke verzen in het Nieuwe Testament zoals deze vers die toegeschreven is aan Jezus. “En Jezus zei tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed, dan één, namelijk God.” (Marcus 10:18).

Volgens het Nieuwe Testament was Jezus aan het kruis aan het huilen en riep hij, “*Eloi, lama sabachtani?*”. *Vertaald betekent het “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”*. Duidelijk sprak hij tegen iemand anders dan zichzelf. Het hele concept rond de drie-eenheid heeft geen plaats binnen de islam: “

Geloof dus in Allah en Zijn Boodschappers en zeg niet (dat Allah) drie is. Houdt (hiermee) op, dat is beter voor jullie. Waarlijk, slechts Allah is de Ene God. Verheven is Hij (boven de bewering dat) Hij een zoon heeft. Hem behoort wat in de hemelen en op de aarde is. En Allah is voldoende als Getuige.”.” (4:171).

Moslims kunnen niet opvatten dat oneindigheid verdeeld kan worden in drie, of het vereren van Jezus of de heilige geest. Wij geloven dat Jezus nooit iets zei over drie goddelijke mensen in ‘één Godheid’ en dat zijn concept van God nooit verschilde met dat van de voorgaande profeten die predikten over de eenheid van God (niet de drie-eenheid). Het concept van de drie-eenheid was onbekend voor de vroegere christenen. Historisch gezien werd het bepaald door het geloof van het Romeinse rijk in de Eerste Concilie van Nicea in het jaar 325. Het werd afgedwongen door de macht van het rijk onder keizer Constantijn zegt de nieuwe katholieke encyclopedie. De formulering van ‘één God in drie eenheden’ was niet stevig gevestigd in het christelijke leven en diens verklaring van het geloof, voorafgaand aan de vierde eeuw.

Een ander meningsverschil is het concept van de oorspronkelijke zonde. Volgens de Bijbel verleidde de duivel Eva om te eten van de verboden boom om dan Adam hetzelfde te laten doen. Zo pleegden ze een zonde. Ze werden dan bestraft door middel van verbanning naar de planeet Aarde met meer schuld op Eva dan op de hoofddader. “Na die woorden zei God tegen de vrouw:

“Voortaan zal je met veel pijn en moeite kinderen krijgen. Je zult verlangen naar je man en hij zal jouw meester zijn!”
(Genesis 3:16).

In de gemeenschappelijk christelijke leer wordt er gezegd dat alle mensen die zonde erven en dat elke pasgeborene geboren is in zonde.

In de Koranische versie van deze gebeurtenis verleidde de duivel zowel Adam als Eva. Beiden maakten een zonde, beiden toonden berouw en beiden werden vergeven. Zo eindigde de oorspronkelijke

zonde. “Toen fluisterde de satan hun in om te onthullen wat er van hun schaamte bedekt was en hij zei:

“Jullie Heer houdt jullie slechts van deze boom af omdat jullie anders engelen worden, of dat jullie tot de eeuwiglevenden zouden behoren.” En hij bezwoer hun: “Voorwaar, Ik behoer voor jullie zeker tot raadgevers.” (7:20-21). “Toen nam Adam van zijn Heer woorden in ontvangst en Hij wendde zich genadig tot hem; Hij is de genadegever, de barmhartige.” (2:37)

Adam werd toen verheven naar het profeetschap en het menselijk ras werd gedelegeerd naar de Aarde. Satan zwoer toen dat hij hen ging achterna jagen en hen ging verderven. God beloofde om hen te voorzien van bescherming door middel van begeleiding en door hen immuun te maken tegen Satans samenzweringen, behalve tegen degene die zich de rug toekeren tegen goddelijke bescherming. Hierdoor is elke mens puur geboren en daarom zijn de keuzes die we later maken degenen die ons veranderen in zondaars. Zonde is volgens de islam niet erfelijk door de ouders. Op dit vlak benadrukt de islam dat de verantwoording bij het individu ligt.

“Wie de Leiding volgt, voorwaar, hij volgt de Leiding slechts voor zichzelf, en wie dwaalt, dwaalt waarlijk tegen zichzelf en niemand kan de zonde van iemand anders dragen. En Wij bestraffen niet voordat Wij een boodschapper hebben gestuurd.” (17:15).

Het idee van een plaatsvervangende opoffering is daarom ook vreemd binnen de islam en de bewering dat Jezus of iemand anders gedood moest worden als boetedoening voor de zonden van mensen is onacceptabel. Gods vergeving in de islam moet men vragen door middel van oprecht berouw, het goede doen zonder nood aan bloedvergieten. De redding wordt toegekend door de genade van God:

“En degenen die, als zij een zedeloosheid begaan hebben, of zichzelf onrecht aangedaan hebben, daarna Allah gedenken en dan vergeving voor hun zonden vragen, en niemand vergeeft de zonden behalve Allah. En zij hebben geen volharding in wat zij deden (aan zonden), terwijl zij weten (dat ze zondig zijn).” (3:135-136).

Er is geen zonde te groot om door God niet vergeven te worden.

“Zeg: “O mijn dienaren die buitensporig zijn tegenover zichzelf, wanhoopt niet aan de Genade van Allah. Voorwaar, Allah vergeeft alle zonden. Voorwaar, Hij is de Vergevensgezinde, de Meest Barmhartige. (39:53).

Volgens de profeet Mohammed (v.z.m.h.) zegt God:

“Jij, kind van Adam, jij benadert mij met een aarde gevuld met zonden, dan toon je Mij berouw en aanbid je Mij en neem je geen deelgenoten aan Mij en Ik benader je dan met een aarde gevuld met vergiffenis.”

Verstoken onder het concept van boetedoening van een zonde door het bloed van Jezus en het concept van het verkozen ras (speciale privileges krijgen van God), halen de moslims hoop uit Gods vergeving en wordt dit uitgedrukt door zelf vergevingsgezind te worden. De rol van vergeving tussen individuen, stammen of landen, is de essentie van de islam. Zelfs als de wet tussenkomt bij het toedienen van een bestraffing, wordt de benadeelde partij aangemoedigd om te vergeven.

“En de vergelding voor een slechte daad is dezelfde slechte daad. Maar voor wie vergeeft en verzoent, zijn beloning is bij Allah. Voorwaar, Hij houdt niet van de onrechtplegers.” (42:40); “ ... laat hen kwijtschelden en lankmoedig zijn: houden jullie er niet van dat Allah jullie vergeeft? En Allah is Vergevensgezind, Meest Barmhartig.” (24:22).

Een individu kan altijd en overal God meteen om vergeving vragen. Hij of zij heeft geen tussenpersoon of tussenkomst nodig van iemand, zowel mannelijk als vrouwelijk. Hij of zij is direct verbonden met diens Schepper. Het maakt niet uit of je weent voor genade of vergeving, Hij zal antwoorden en vergeven. Het gaan naar een persoon voor berouw waarin de persoon antwoordt met: “Ga heen mijn kind, je bent vergeven.” heeft geen plaats binnen de islam. Vergeving is een domein dat door God wordt bepaald, en niemand kan voor Hem spreken. Eigenlijk is er geen instelling of geestelijke in de islam. Hoewel we kunnen spreken van een theologische wetenschap, kunnen we niet spreken van een priesterschap. Met de hoop dat Gods genade grenzeloos is, is het enkel aan Hem om ons te antwoorden met zijn rechtvaardigheid (want Hij is de Meest Rechtvaardige) of met zijn genade (want Hij is de Meest Genadevolle) en wij bidden ons hele leven lang dat wij zijn genade en rechtvaardigheid kunnen krijgen.

Ons berouw moet oprecht zijn en als het zich in het hart bevindt, moet het tevoorschijn komen door middel van onze daden. Het zou tegenstrijdig zijn moest er iemand mijn portefeuille stelen en deze dan weigeren terug te geven, om vervolgens “God vergeef mij” te uiten. Gerechtigheid moet toegepast worden als er een derde partij betrokken is.

Deze leerstellige verschillen zijn niet onbeduidend of mogen niet genegeerd worden. Het zou dwaas en contraproductief zijn om hiervoor iemand te haten. Discussies over verschillen in geloof zouden enkel mogen plaatsvinden in hoogst ethische en beschaafde debatten. *“En redetwist niet anders dan op de beste wijze met de Lieden van de Schrift, behalve met de onrechtplegers onder hen. En zegt:*

“Wij geloven in wat aan ons is neergezonden en in wat aan jullie is neergezonden; en onze God en jullie God is Één, en wij hebben ons aan Hem overgegeven.” (29:46).

Niettegenstaande de serieuze verschillen tussen de denkbeelden van de christenen en de moslims, is de islam erg scherp in het verklaren van de gemeenschappelijke punten:

“Zeg: „O lieden van de Schrift, komt tot een gelijkkluidend woord tussen ons en jullie: dat wij niemand dan Allah aanbidden en dat wij niets naast Hem tot deelgenoot maken en dat wij elkaar niet als heren naast Allah plaatsen. Als zij zich dan afwenden, zegt dan: „Getuigt dat wij ons (aan Allah) overgegeven hebben.” (3:64). Verder dan dit zouden relaties vreedzaam en rustig moeten blijven.

Nu we de religieuze (leerstellige) aspecten hebben besproken, is het niet misplaatst om een beknopt overzicht te geven van de geopolitieke geschiedenis tussen de moslims en christenen. Rond de tijd van de laatste profeet van de islam werd de wereld gedomineerd door twee wereldmachten. Het Perzische Rijk in het Oosten en het Romeinse Rijk in het Westen. De Perzen waren toen gekend als vuuraanbidders terwijl de Romeinen gekend stonden als christenen. De moslims hadden meer begrip voor de Romeinen. Een lange militaire strijd volgde tussen de twee rijken aan het begin van de islam. De Koran maakte een voorspelling (die uitkwam) dat het resultaat zou veranderen:

“De Romeinen zijn overwonnen in het dichtstbijzijnde land, en na hun nederlaag zullen zij overwinnen. En op die dag zullen de gelovigen zich verheugen. Dank zij de hulp van Allah. Hij helpt wie Hij wil. En Hij is de Almachtige, de Meest Bamhartige.. “ (30 2:5).

Jaren later, zegevierde de islam in het Arabische schiereiland en versterkte het zichzelf, tot een staat en opkomende politieke macht aan de flanken van beide rijken. Beide zagen het als een serieuze bedreiging en stookte vijandigheid. Dit deden ze door gebruik te maken van Arabische stammen en later door een kolossaal gewapend leger af te sturen. Het resultaat van die onvermijdelijke militaire confrontatie was miraculeus te noemen gezien het gebrek aan kwaliteit bij de islamitische strijdmacht. Zowel in aantal als benodigdheden waren ze ondergeschikt aan hun tegenstanders.

In het Oosten kwam er een einde aan het Perzische Rijk, waarbij de mensen die in dat gebied zaten kozen voor de islam. In het Westen werd

de autoriteit van het Romeinse Rijk teruggedreven en in minder dan een eeuw had het pluralistisch islamitische rijk meer dan de helft van de toenmalige bekende wereld veroverd.

De bijeenkomst van de islamitische beschaving behoeftte de Griekse renaissance van vernietiging. Dit bracht ook nog vooruitgangen met zich mee in verschillende wetenschappen zoals geneeskunde, fysica, astronomie, wiskunde (Algebra is een Arabisch woord en de wetenschap was uitgevonden door de moslims) en ook in gebieden als muziek, filosofie, naast uiteraard de vooruitgang in religieuze wetenschappen en Arabische literatuur. Mensen van verschillende rassen en godsdiensten hebben een bijdrage geleverd aan het ontwikkelen van de beschaving.

Europa kreeg zijn eerste schok in de middeleeuwen door getuige te zijn van een beschaving zonder censuur (zowel religieus als op ander vlak) op de menselijk geest. Arabisch was de taal van de wetenschap. De vroegste Europese universiteiten nam moslimprofessoren aan gedurende vele eeuwen en maakten gebruik van boeken die geschreven werden door moslimauteurs. Europa leerde over de Griekse filosofen door hun werken te vertalen vanuit het Arabisch en toen de drukpers werd uitgevonden kwam het meeste van diens productie uit de vertaling van Arabische bronnen.

Toen het Moslimrijk aan het afzwakken was, ging Europa in de tegenaanval. De meest belangrijke historische ontwikkelingen waren de kruistochten in het Oosten en de overwinning van Ferdinand en Isabella over het islamitische Spanje in het Westen. Dit laatste zorgde voor een inquisitie en religieuze schoonmaak van Spanje tegen moslims en joden, en maakte de weg vrij voor het ontdekken van de Nieuwe Wereld, het regeren door de conquistadores en het vestigen van een overheid-gecontroleerde slavenhandel.

De Kruistochten waren een poging om een rechtstreekse aanval te verrichten op het centrale gebied van de moslims. In de tijd rechtvaardigden ze hun beslissing door te melden dat ze de christelijke heilige plaatsen in Jeruzalem wilden bevrijden van de moslims. Twee eeuwen lang hebben de kruistochten een religieuze vreugde opgeroepen die nog steeds blijft hangen in de Westerse gedachte, en dit heeft dan ook de Westerse cultuur op sommige vlakken gevormd. Dit effect blijft

nazinderen, ondanks het feit dat het moderne christendom de kruistochten heeft veroordeeld en heeft gebrandmerkt als oorlogen aangedreven door kolonisten onder de mantel van het christendom om zo gruweldaden te plegen die worden gezien als een belediging voor het christendom zelf.

Het woord “kruistocht” heeft zich gevestigd binnen de taal als een nobel woord met diep ingewortelde emotionele ondertonen. Wij geloven zoals vele christenen, zowel geestelijken als het gewone volk, dat het christendom een heropvoeding moet invoeren omtrent de kruistochten. Dit heeft al een grote hoeveelheid succes gebracht betreffende de Spaanse Inquisitie en de Duitse Holocaust. Een gecoördineerde inspanning om de ware betekenis van de kruistochten bekend te maken, kan mogelijk een cruciale stap zijn in het voorbereiden van een Nieuwe Wereld Orde. Dit zou de deur openen voor een verzoening tussen twee grote blokken binnen de mensheid die elk bestaat uit één miljard mensen. Ze zouden mogelijk kunnen zorgen voor het voorkomen van soortgelijke kwaden, gecamoufleerd onder een pseudoreligieuze aura zoals in Bosnië en elders in de wereld.

Het is niet mijn intentie om over de kruistochten verder uit te wijden, met meer dan enkele citaten met christelijke auteurschap. Hier is er een rapport van de Kruistochten rond de bezetting van Jeruzalem in de eerste kruistocht op 15 juli 1099: “Met getrokken zwaarden liepen onze mensen door de stad. Ze spaarden niemand, zelfs niet degenen die smeekten om genade. Als je er was geweest, dan zouden je voeten bebloed geweest zijn tot op de enkels. Wat moet ik meer zeggen? Niet een van hen mocht overleven. Ze spaarden geen vrouwen en kinderen. De paarden baden in het bloed tot op de knieën, neen, tot aan de teugels. Het was een juiste en wonderbaarlijke beslissing van God.”.

In 1202 trok men op een vierde Kruistocht vanuit Venetië. Onderweg gingen ze langs het Byzantijnse Rijk waar ze als het ware een grote vernietiging teweegbrachten en verschillende gruweldaden verrichtten. Zelfs de paus berispte zijn kruisvaarders door het volgende te zeggen: “Het was niet tegen de ongelovigen maar tegen de christenen waarop jullie je zwaarden trokken. Het was niet Jeruzalem maar Constantinopel dat jullie gevangen hebben genomen. Het waren niet de hemelse rijkdommen waar jullie je gedachten op zetten, maar op de

aardse rijkdommen. Niets was heilig voor jullie. Jullie hebben getrouwde vrouwen, weduwen en zelfs nonnen verkracht. Jullie beroofden de heiligdommen van Gods kerk, stalen de heilige objecten van de altaren, plunderden ontelbare beelden en relikwieën van heiligen. Het is niet onbegrijpelijk dat de Griekse kerk jullie ziet als het werk van de duivel.” Als dit hetgeen is wat de kruisvaarders deden tegen de christenen in Constantinopel, dan kun je toch wel inbeelden wat ze hebben gedaan met de ‘ongelovige’ moslims.

Een belangrijke mijlpaal in de moderne tijd is de radicale verschuiving rond de verschillende denkbeelden over moslims, wat hopelijk zal werken als een katalysator voor een betere verstandhouding tussen de moslims en de christenen. Vergelijk dit met 1095, toen paus Urban II (ook bekend als Urban de gezegende), die de eerste kruistocht aankondigde, de moslims karakteriseerde als “godeloze mensen”, volgelingen van afgoderij, vijanden van Christus, honden, prul bestemd voor het eeuwige vuur, enzovoort. De Nostra Aetate van 1965 onder paus Paul VI ziet moslims in een heel ander licht. “Ook naar moslims kijkt de kerk met heel veel waardering. Waardering dat de moslims één God aanbidden, de God van Abraham waarin de moslims heel trots op zijn om zich mee te associëren, en hoe zij bidden, aalmoezen geven, Jezus en zijn maagdelijke moeder eerbiedigen en waarin ze hem zien als de profeet en boodschapper van God.

” Vanaf het begin van de kruistochten, is de relatie tussen de moslimwereld en Europa gevormd door de koloniale agenda van de Europese landen, en na de eerste wereldoorlog waren bijna alle islamitische landen in de greep van het Europese kolonialisme. Een lange strijd volgde om politieke onafhankelijkheid te waarborgen, maar het kolonialisme nam slechts een andere vorm aan, het neokolonialisme onder leiding van de Verenigde Staten van Amerika, waarbij men niet streed met bezettingslegers maar met economische macht.

HOOFDSTUK VIER ANATOMIE VAN DE ISLAM

In Westers gebruik doet het woord ‘religie’ geen recht aan het geheel van islam als een veelomvattend systeem dat alle aspecten van het leven beïnvloedt, zowel op individueel als algemeen vlak.

De gehele redevoering van de islam naar zijn volgers toe wordt de Shari’a genoemd, en de verdeling ervan in de drie compartimenten van Aanbidding, Morele Code en Rechtsstelsel is eigenlijk triviaal, aangezien deze zo dicht aan elkaar verbonden zijn. Wat moreel verantwoord is voor het individu is dat ook voor de gemeenschap, en wettelijk leeft moraliteit niet in een vacuüm. De innerlijke zelf (bewustzijn en intenties) en uiterlijke zelf (daden en observeerbaar gedrag) zouden in harmonie en niet in conflict moeten zijn, en het systeem van aanbidding bereidt het individu voor op het bereiken van deze realiteit van de islam. Al de rest is frauduleus en vervalst.

A - ALGEMENE LAY-OUT – DE SHARI’A

BRONNEN VAN DE SHARI’A

De voornaamste bron van de Shari’a is uiteraard de Koran, het letterlijke woord van God. De Koran behandelt een brede waaier aan kwesties, van de oprichting van het geloof (hoofdstukken I, II en III) tot het definiëren van absolute morele standaarden en codes van toelaatbaar en ontoelaatbaar gedrag. Het omschrijft de artikelen van de aanbidding, en legt de omkadering vast van een lijvig rechtsstelsel dat gaat over zaken zoals familiewetten, economische regels, de strafwet, sociaal aanvaardbaar gedrag, verdragen, ethiek ten tijde van oorlog en vrede, het overheidsorgaan (de Shura wordt beschouwd als de islamitische voorloper van democratie), mensenrechten, banden met andere landen en andere religies, erfenis (Zakat), belasting enzovoort. Het is dus niet gelogen om te zeggen dat er nauwelijks een levensgebeurtenis is waar de Koran geen referentie voor biedt.

De belangrijkste en tegelijk vaste regels in de Koran hebben het echter enkel over het geloof (Aqieda) en aanbidding ('Ibadat), terwijl het derde gebied, dat van wetten en andere menselijke interacties (Mo'amalat) het heeft over algemene maar ook flexibele richtlijnen, op enkele uitzonderingen na. De aanhoudende elementen van de Shari'a in Mo'amalat zijn om deze reden gelimiteerd, wat toeliet dat de wetenschap van de rechtsgeleerdheid opdook en openbloeide, waarin veel verschillende doctrines in overeenstemming gebracht werden en een weelde van verschillende meningen verzameld werd doorheen de jaren, elk meer toepasbaar op een bepaalde plaats en in een bepaalde tijd in de geschiedenis. Dit bewijst dat de Shari'a noch statisch, noch uitputbaar is.

De tweede bron van de Shari'a is de Sunna (Traditie) van de profeet Mohammed (v.z.m.h) in wat hij beval, verbood, en wel of niet erkende in zijn functie als profeet. De Sunna legt de Koran uit, illustreert ze, geeft verdere details van enkele algemeenheden en vult op sommige gebieden ook aan. De wetenschap van de Sunna, en vooral dan het authenticatieproces van de gezegden van de profeet, is waarschijnlijk de meest precieze tak van deze historische wetenschap. Het opsporen van de ketting van overleveraars en ervoor zorgen dat de Sunna niet in conflict komt met de Koran noch met bevestigde feiten én ook niet met ons logische gezond verstand zorgen voor de precieze wetenschap van de Sunna.

De derde bron van de Shari'a gaat in zijn werk wanneer een zaak niet specifiek opgelost kan worden door de Koran of de Sunna. Er wordt gegrepen naar analogieën door een proces van deductie waarbij een nieuw probleem wordt gelijkgesteld aan een probleem waar al een oplossing voor bestaat in ofwel de Koran of de Sunna. "Ijtihad" is de term die verwijst naar het gebruiken van al het reeds beschikbare bewijsmateriaal (uit religieuze, wetenschappelijke, statistische of sociale hoek) om zo de beste uitweg te vinden op voorwaarde dat ze niet in conflict treedt met de Koran, de Sunna, of de doelen van de Shari'a die we weldra zullen behandelen. De Shari'a is dus geen rigide verzameling regels die gewoon gekopieerd en toegepast kunnen worden op eender welk

ogenblik, en laat menselijke vindingrijkheid toe om variabele situaties te behandelen door middel van progressieve wetgeving. Tijdens de ontwikkeling van de wetenschap van de rechtsgeleerdheid ontstonden bepaalde juridische regels die het mogelijk maakten om af te wijken van de norm in nieuwe zaken. Een voorbeeld hiervan is “noodzakelijkheden staan verboden zaken toe” of “nood breekt wet”: Varkensvlees is bijvoorbeeld onwettelijk om te eten, maar als het de enige voedselbron is voor een reiziger verdwaald in de woestijn, dan wordt het wettelijk tot zolang het nodig is. Andere regels zijn “Het kiezen van het minste van twee kwaden als ze niet allebei vermeden kunnen worden”, “Het collectieve goed boven het goed van het individu”, “Het eindigen van schade is een plicht”, enzovoort. De algemene regel, indien er geen conflict is met de Koran of de Sunna, is “Waar de welvarendheid gaat, daarheen gaat het beeld van God.”

DOELEN VAN DE SHARI'A

Het ultieme doel van de Shari'a is het welbevinden van de mens in deze wereld en in het hiernamaals. In grote lijnen worden de noden van de gemeenschap opgedeeld in extreme behoeften, algemene behoeften en aanvullende behoeften (die het leven aangener maken), in deze volgorde van belangrijkheid. Helemaal bovenaan de lijst vind je de eerste categorie die de alom gekende "Vijf doelstellingen van de Shari'a" inhouden. Deze doelstellingen hebben als bedoeling de instandhouding en bescherming van: (1) Leven, (2) Geest, (3) Geloof, (4) Eigendom en bezittingen en (5) Voorplanting en behouden van het nageslacht. Elk van deze doelen wordt opgedeeld in subdoelen tot de ogenschijnlijk kleine details zijn bereikt, en elk heeft zijn eigen morele en wettelijke regels. We zullen de verleiding weerstaan om de diepere wateren van dit onderwerp te betreden, en ontlokken enkel de essentiële details van elke categorie om hopelijk voor verduidelijking te zorgen.

(1) Leven

Dit omvat het recht om te leven en de plicht om leven te beschermen. Het behelst het verbod op doden en beschrijft de toelaatbare uitzonderingen, zoals in een echte oorlog of ten gevolge van een veroordeling. Genezing zoeken bij ziekte en vermijden wat er toe zou kunnen leiden ziek te worden zijn islamitische plichten, vandaar de regels inzake dieet, lichamelijke gezondheid door sporten, persoonlijke hygiëne en binnen- en buitenshuis gedrag. De regels rond quarantaine werden vastgesteld toen Mohammed (v.z.m.h) het volgende zei: "Als er een plaag heerst in een stad, ga niet naar binnen en als je reeds binnen bent kom niet naar buiten." Landbouw aanmoedigen is lovenswaardig. De leer van de profeet Mohammed (v.z.m.h) zegt dat a) "Wanneer de dag des oordeels aanbreekt in je hand een zaad hebt om te planten, plant ze dan nog snel in als je kan.", b) "Wie een land oogst zal beloond worden voor elke ziel die ervan eet, ook vogels en dieren, zelfs de dief die daarvan steelt.", c) "Geen bomen mogen afgehakt of verbrand worden bij wijze

van oorlogsvoering.” Ecologisch bewustzijn en het respecteren van de omgeving zijn verplicht. (De watercyclus is beschreven in de Koran en zijn bescherming tegen vervuiling wordt opgedragen door Mohammed (v.z.m.h). “Geen vogel noch dier zal gedood worden behalve voor voedsel” is een van zijn aanwijzingen, alsook vriendelijkheid tegenover dieren en zich behouden van ze te overbelasten.) Een van de meest indrukwekkende ideeën van Mohammed (v.z.m.h) is: “God heeft geen enkele ziekte gemaakt zonder er ook een geneesmiddel voor te hebben... sommige zijn al gekend en andere niet” Dit is een aansporing om de zoektocht verder te drijven.

(2) Het verstand

Het verstand is het keurmerk van de mens. Het is ons instrument om goed van kwaad te onderscheiden en de natuur in en rond onszelf te verkennen. Denken, bezinnen en reflectie zijn religieuze plichten, en de Koran veroordeelt diegenen die verstand hebben maar het niet gebruiken. Vrijheid van denken en meningsuiting zijn menselijke basisrechten. De zoektocht naar kennis is niet alleen een recht maar ook een plicht in de islam. Wetenschappelijk onderzoek wordt in de juridische wereld “het onthullen van Gods traditie in zijn creatie” genoemd, en is een plicht voor degenen die hier de mogelijkheid toe hebben. Censuur over het verstand wordt afgewezen, en geen mens kan in dit opzicht autoriteit over een ander claimen. Het allereerste woord van de Koran is ‘lees’, en de Koran zegt: “Diegenen met kennis en zonder kennis zijn geen gelijken, net zoals donker en licht.” en “Van zijn dienaren zijn de geleerden het meest attent”. Het verstand moet niet alleen beschermd worden van censuur maar ook van onderdrukking, angst en stress. Alles wat de geest verlamt of doodt is verfoeilijk. Vandaar dat consumptie van alcohol of drugs absoluut verboden is in islam, zelfs niet in sociale omstandigheden!

(3) Geloof

Veel auteurs zetten geloof op de eerste plaats, maar zonder het behouden van een goed leven en een goede geest, worden religieuze opgaven overmatig. Vrijheid van geloof en aanbidding is een mensenrecht, en daarmee bedoelen we niet enkel voor moslims. Het is tegen de islam om het iemand op te dringen, en de Koran zegt "Er is geen dwang in de godsdienst." Huizen van aanbidding moeten opgericht worden. Wanneer moslims aangevallen worden op basis van hun religie, hebben ze echter het recht en de plicht om zichzelf te verdedigen.

(4) Eigendom en bezittingen

Het recht van eigenaarschap is onschendbaar en er staat geen limiet op het vergaren van rijkdom, tenminste als het wettelijk gebeurt. Onwettelijke manieren van het vergaren van rijkdom worden afgebakend. Hieronder valt woekerwinst, bedrog en fraude, diefstal, monopolies enzovoort. Kapitaalrechten worden gekoppeld aan bepaalde plichten, bijvoorbeeld belastingen en een bijdrage in overeenstemming met de noden van de maatschappij. De Zakat-belasting is verplicht en komt overeen met ongeveer 2,5% van het geld dat men in de tijdspanne van één jaar heeft gespaard. Er zijn andere formules voor het berekenen van belastingen in de landbouw, vastgoed en voor de industriële wereld. De gemeenschap is verantwoordelijk voor elke persoon, wat betekent dat niemand zich mag gedragen als afgescheiden van de rest. Regels omtrent commerciële zakenvoering worden ook afgebakend.

(5) Voorplanting en behouden van onze soort

Een authentiek huwelijk door middel van een gezegend en gedocumenteerd huwelijkscontract is de enige rechtvaardige manier om een familie te vormen en kinderen te verwekken. De puurheid van afkomst en het recht om je eigen ouders en je eigen nageslacht te kennen is noodzakelijk. De Shari'a geeft omschrijvingen van enkele

situaties die het trouwen met een bepaalde persoon ontoelaatbaar maken. De gezamenlijke rechten en plichten tussen echtgenoten, ouders en kinderen worden uitvoerig behandeld. De familie onderhouden is de verplichting van de man, terwijl een financiële bijdrage van de vrouw vrijblijvend is.

Buitenechtelijke(inclusiefvoorhuwelijkse) geslachtsgemeenschap is zondig, en kan ook wettelijk strafbaar worden als er minstens vier getuigen van zijn. Familiewetten en erfeniswetten zijn heel gedetailleerd. Familieplanning (op natuurlijke of medische wijze) is toegestaan maar niet als dit het eindigen van een leven inhoudt (abortus). Zowel mannen als vrouwen hebben recht op onafhankelijk individueel eigendom, erfenis, onderwijs, en een carrière, tenminste als hierdoor de integriteit van de familie behouden blijft. Mannen en vrouwen zijn gelijk, en verplichtingen (en verboden) van de islam zijn op beiden even zwaar van toepassing. Vruchtbaarheid bevorderen en onvruchtbaarheid behandelen is aanbevolen maar enkel indien het om een geval gaat dat acceptabel is voor de Shari'a.

Een foetus heeft het recht op leven, een erfenis, een testament en een financiële ondersteuning. Borstvoeding wordt aangemoedigd, idealiter tot het kind twee jaar oud is. Adoptie in de Westerse zin kan niet maar andermans kind opvoeden en financieel ondersteunen wordt aangemoedigd en beschouwd als liefdadigheid, tenminste als men het kind niet als wettelijke zoon of dochter gaat beschouwen. Het kind moet absoluut de waarheid weten over zijn afkomst.

KERK EN STAAT

Het was een wijze beslissing van Europa om kerk en staat van elkaar te scheiden. De monopolie-achtige invloed van de vroege kerk over alle aspecten van het leven had geen draagvlak in het christendom zoals onderwezen door Jezus. De kracht die de kerk toen had om vrijheid van denken te belemmeren en wetenschappelijk onderzoek te dwarsbomen weerspiegelt zich in vele bekende historische gebeurtenissen. Wat later, volgde Amerika op hetzelfde elan als Europa en om dezelfde reden. Bovendien deed men dit om te vermijden dat één geloof de bovenhand zou hebben tegenover de andere en zo in conflict zou treden met vrijheid van religie. Veel van de vroege immigranten vluchtten richting Amerika, vooral vanwege de religieuze intolerantie en vervolging dat het Europese christendom destijds teisterde.

Naar onze visie valt de scheiding van kerk en staat in dezelfde lijn met de kernidealen van het christendom, omdat het primaire doel het zuiveren van de menselijke ziel en het veredelen van ons karakter was, zonder daarmee de organisatie van de staat in gedrang te brengen. Het koninkrijk van Jezus was niet van deze wereld. Wanneer men hem vroeg om belasting te betalen aan het Romeinse Rijk, nam hij een munt mee waarop het hoofd van Caesar ingegraveerd stond en zei hij: "Geef aan Caesar wat van Caesar is en geef aan God wat van God is." Moslims in de Verenigde Staten en elders op de wereld, appreciëren het idee van pluralisme, wat betekent dat vrijheid van religie gewaarborgd moet worden zonder fanatisme of vervolging. Dit valt uiteraard samen met de islamitische leer.

Misschien is het hier toepasselijk om een moeilijkheid te uiten waar veel moslims, christenen en joden in Amerika en in het Westen mee kampen. Ze hebben vaak het gevoel dat het principe van scheiding van kerk en staat tegenwoordig uitgebuit en gemanipuleerd wordt om mensen de kans te geven om God uit te sluiten in het dagelijkse leven. Hierdoor gaan ook Zijn universele waarden van moraliteit en degelijkheid verloren. Het debat dat "God dood is" is de laatste drie decennia zeer aanwezig in de Amerikaanse media, en heeft de houding

van velen ten opzichte van geloof beïnvloed. Veel mensen die zeggen dat God niet dood is, zijn wel gestopt met het aanvaarden van Zijn autoriteit als basis v kunnen we ervan uitgaan dat er binnenkort voorstellen tot wijziging van de Amerikaanse constitutie zullen worden toegepast om deze zinnen eruit te halen.

Wanneer men in het Westen hoort dat moslims in islamitische landen graag bestuurd zouden worden door islamitische wetten, dan is de reactie er universeel een van afkeuring en verbijstering. Geconditioneerd door de Europese geschiedenis dat tot het scheiden van kerk en staat leidde, verwerpen ze het idee automatisch en vertalen ze het als een terugkeer naar de Middeleeuwen, wanneer Europa geregeerd werd door de repressieve autoriteit van de kerk. Deze conclusie is niet correct omdat de twee situaties niet gelijkaardig zijn. Wanneer we het geval van de islam bekijken, kunnen we besluiten dat het principe van het scheiden van kerk en staat hier helemaal niet van toepassing is.

Terwijl er in het christendom geen staat is, is er in de islam geen kerk, wat het onmogelijk maakt om de ene zaak met de andere gelijk te stellen. Hoewel er geleerdheid is, is er in de islam geen sprake van geestelijkheid of priesterschap. Het feit dat sommige afgestudeerden in islamitische studies in sommige Islamitische landen een speciaal gewaad dragen is geen religieuze verplichting, waardoor het hen dus niet automatisch priester maakt of verheft boven alle andere moslims. Deze speciale gewaden bestonden niet in de vroege islam en is eerder een laat toegevoegd fenomeen, te wijten aan de speciale uniformen die maatschappijen gebruiken om bepaalde groepen herkenbaar te maken zoals bijvoorbeeld het militaire- of politie-uniform, of de witte jas van de dokter. Religieuze kennis en studie is een open begrip, en interpretatie ervan is niet het monopolie van een bepaalde groep. Natuurlijk wordt specialisatie gerespecteerd, maar nooit als heilig beschouwd. Dat religieuze geleerden de overheid besturen, maakt ook geen deel uit van de islam. Zij zouden uiteraard de technische vaardigheden op verschillende vlakken missen. Een ambt moet toegediend worden op basis van persoonlijk kwaliteiten en moet beschikbaar zijn voor zowel moslim- als niet-moslimburgers.

Als we de doelen van de Shari'a samenvatten zoals we hier gedaan hebben, dan is het duidelijk dat hun realisatie zich strekt vanaf het gebied van het persoonlijke tot het politieke. De Shari'a, de grondwet, is de bron van wetgeving en de basis waarop wetten worden gemaakt. Hoewel secularisme in christelijke samenlevingen niet onverenigbaar is met het christendom, kan hetzelfde niet gezegd worden over de islam. Dit wel zeggen, betekent onverbiddelelijk vele gezegden uit de Koran en de Sunna veranderen, wat de basis van het geloof tegensprekt. Rekening houdend met deze feiten, is het begrijpelijk dat wat aanvaardbaar is voor de christelijke samenlevingen niet altijd aanvaardbaar is voor de islamitische samenleving. Elke samenleving heeft vrijheid van geloof en het recht op zelfbeschikking.

Noch islamitische- noch christelijke landen zouden hun visie op elkaar moeten opdringen. Spijtig genoeg worden moslims soms verhinderd zichzelf te regeren in overeenstemming met hun eigen religie. Dit doet denken aan seculiere dictaturen of dictaturen die zichzelf identificeren als islamitisch maar zich erbarmelijk tonen op het gebied van mensenrechten, gelijkheid van man en vrouw, en bestuur door het volk en voor het volk, de kenmerken van een echte islamitische overheid. Feitelijk is er geen enkele staat die vandaag de dag zich een perfecte representatie van een islamitische staat kan noemen. Net wanneer een gegrond democratisch proces voor de overwinning van een islamitische partij zou kunnen leiden, zorgt een paradoxale en beschamende alliantie tussen de grootste democratieën en de regerende dictaturen er onmiddellijk voor dat de poging in het water valt zonder de kans te krijgen om zichzelf te bewijzen. Helaas! De democratieën zijn meer gezind op het behouden van het status quo dan op democratie zelf.

Een van de klachten tegen de oproep van islamitische naties om bestuurd te worden door islamitische wetten, ligt bij de status van christelijke en joodse minderheden die burgers zijn van deze landen. Dit bezwaar wordt gebruikt en opgeblazen door zowel de media als de politieke wereld, hoewel het in realiteit geen been heeft om op te staan. Het is een zelden gekend feit dat het islamitische systeem

erkenning krijgt van de christelijke en joodse gemeenschappen om wettelijke zaken te regelen in overeenstemming met de richtlijnen van hun eigen religie. Zulke gevallen komen echter nauwelijks voor omdat ze betrekking hebben op familiezaken (huwelijk, scheiding, erfenis enzovoort). In andere gevallen, als er geen conflict is met hun boeken, noch alternatieven daarin te vinden zijn, is het niet vreemd van deze minderheden om zich aan te sluiten bij de meerderheid en bij de wet die deze meerderheid wenst (uit religieuze overtuiging) die uiteraard in lijn is met de democratische principes.

We zouden echter niet helemaal eerlijk zijn als we niet enkele bemerkingen doen over het toepassen van de Shari'a. Sommigen maken er het sloganisme van en spelen op de emoties van anderen en bepaalde enthousiaste jongeren hebben er een confrontatie met andersgelovigen van gemaakt. De Shari'a draagt hen echter op om zich op een compleet tegenovergestelde manier te gedragen. Gericht op het verlichten van angsten en het tonen van de ethiek van goed burgerschap, een taak die de meeste moslims en de grote meerderheid van de islamitische bewegingen actief najagen, alhoewel de media en de politieke kringen in het Westen hier nauwelijks verslag van uitbrengen.

Islamitische politieke partijen die voor de democratische optie kiezen hebben ook advies nodig. Hoewel ze de verkiezingsstrijd aangaan onder het aantrekkelijke vaandel van islam, moeten ze de ook gedetailleerde programma's kunnen voorstellen die ze hebben voorbereid om de doelen van de Shari'a werkelijk te gaan bereiken. 'Islam' is geen magisch woord. Het zal de complexe economische, sociale en politieke problemen die hun landen teisteren niet in één klap oplossen. Intensieve technische en gespecialiseerde studies moeten uitgevoerd worden om binnenin de Shari'a te werken naar gepaste oplossingen.

Diegenen die voor democratie kiezen, zijn islamitisch verplicht om eerlijk te zijn over hun uitspraken, en niet het verraad te begaan door democratische praat te uiten tot ze aan de macht zijn, om het daarna niet waar te maken. In het ergste geval gebruiken sommige islamitische partijen democratie om aan de macht te komen. Komen

ze hun beloftes niet na, weigeren ze hun mislukking te erkennen door foutief te denken dat hun persoonlijk falen gelijkstaat aan het falen van de islam, verwerpen ze daarom het recht van het land om hen van hun positie te verwijderen door de volgende verkiezingen te vervalsen of verkiezingen helemaal af te lassen, en dan, helaas, zijn we weer vervallen in een dictatuur! Islamitische partijen moeten hier nog op de proef gesteld worden, en het is oneerlijk om hen te veroordelen zonder proeftijd.

Hun tegenstanders, die aan de macht zijn tegen de wil van het volk in, hebben zichzelf echter al bewezen als mislukkingen, en het boezemt de grote democratieën belang in hen niet te steunen. Als islamitische partijen ooit aan de macht komen, adviseren we hen niet hetzelfde te doen. Niet enkel islamitische wetten zijn noodzakelijk, maar boven alles het islamitische karakter en de islamitische integriteit. Sommige bekende voorbeelden die beweren, en soms zelf opscheppen, dat ze de Shari'a volgen zijn naar onze mening gebrekkig aan eerlijkheid of kennis over de Shari'a, of beide. De Shari'a reduceren tot een paar elementen uit zijn strafwet zonder te kijken naar het totale plaatje is oplichting. Harde straffen invoeren voor kleine misdaden zonder enige poging om de massale corruptie in de regerende kringen te stoppen of hun spenderen van het nationale budget in te perken kan nooit door de boot gaan als islamitisch.

Binnen de islam is de heerser aansprakelijk tegenover het land en wordt hij als zijn dienaar beschouwd, nooit als zijn meester. De Shari'a moet trouwens toegepast worden vanaf het begin tot het einde en niet omgekeerd. Islam houdt misdaad in toom door middel van drie punten van verdediging: Het opbouwen van islamitische bewustzijn (onderwijs en begeleiding), het vermijden van oorzaken die tot misdaden zouden kunnen leiden (sociaal en economisch), en pas daarna komen wettelijke straffen, in die volgorde. Eens aan het derde punt gekomen, kent de wet geen plafond. Het is tegen de islam om de gewone mensen en zwakken te beoordelen en de adelen weg te laten komen met overtredingen.

DEMOCRATIE

De vraag wordt tegenwoordig vaak gesteld: Is islam compatibel met democratie? Het is treffend te bemerken dat degenen die hier neen op antwoorden een heterogene groep zijn. Ze hebben nauwelijks andere overeenkomsten. Zoals groepen islamitische intellectuelen die aan het begin van de eeuw zo gefascineerd waren door het Westen dat ze een overname wilden van zowel het goede als het slechte in de westerse ervaring, is er nu zoveel teleurstelling door het morele verval en de politieke onrechtvaardigheden van het Westen dat velen als reactie alles wat westers is te verwerpen, inclusief democratie. Seculiere dictators van islamitische landen verafschuwen dit, omdat zij als dictators belang hebben in het optekenen van democratie als niet islamitisch naar het islamitische volk toe. Dictators die islamitische gewaden dragen en ook beweren moslim te zijn, verspreiden het beeld dat democratie niet thuishoort bij het islamitische geloof en betalen ook vaak religieuze geleerden om deze rol te mee spelen.

Traditionele tegenstanders van islam in het Westen, zowel in de media- als in politieke kringen, zijn er ook weergaloos op gezind om islam te schetsen als een antidemocratische religie die geen plaats kent voor democratische waarden. Het doel hiervan is om islam nog verder te vervreemden van de publieke opinie en het zo mogelijk te maken om moslims te demoniseren op een manier waardoor de harde aanpakken van hun overheden tegenover moslims genormaliseerd worden. Ze hebben het vaak over het gebrek aan democratie in de meeste islamitische landen. Wat ze echter niet vertellen is dat de enige werkelijke vorm van steun van de dictators tegen de democratische ambities van hun volk in de Midden-Oosten komt van westerse democratieën.

Het is misschien niet mogelijk om het islamitische systeem dat vroeg in de 7de eeuw is ontstaan te vergelijken met de democratische instituties van het Westen, die zich pas vele eeuwen later ontwikkelde. Westerse democratieën zijn bovendien geen exacte kopie van elkaar maar delen enkel het principe en de ideologie van democratie. De Koran (veertien eeuwen geleden) maakte expliciet het principe van de Shura

duidelijk, wat betekent dat zaken afgehandeld moeten worden door gezamenlijk overleg en consultatie. De praktische toepassingen van dit principe (ten tijde van de profeet en zijn onmiddellijke opvolgers) staat ons toe het in aanmerking te stellen voor de grondlegger van de democratie.

Alleen in zijn functie als profeet moest Mohammed (v.z.m.h) erkend worden zonder weerhouden. Daarbuiten maakte Mohammed (v.z.m.h) duidelijk dat hij een gewone mens was die de toekomst niet kon voorspellen of kon beweren dat hij over meer kennis beschikte dan ordinaire mensen in hun respectievelijke gebieden van kunst of handel. Op de avond van de strijd van 'Badr', de eerste en historisch gezien, meest belangrijke militaire gebeurtenis tussen islam en de Arabische alliantie, tekende de profeet een militair plan op met de opstelling van zijn troepen. Toen vroeg een van zijn volgers aan hem: "Is deze opstelling een openbaring van God, wat wil zeggen dat we het moeten volgen zonder pardon, of is het een mening over strategie en plannen uitstippelen?" Toen Mohamed antwoordde dat het inderdaad ging om dat laatste, gaf zijn kompaan oprechte kritiek en stelde hij een alternatief plan voor, welke de profeet aanvaarde en gebruikte. Het resultaat was een overweldigende zege.

Deze Shura doordringt alle facetten van het leven op alle niveaus, zelfs zo, tot in detail, dat er in de Koran staat dat de beslissing om een baby de fopspeen te geven door gezamenlijke Shura en toestemming van beide ouders moet gebeuren.

Toen de profeet stierf, kwam het profeetschap tot zijn einde, maar hij moest opgevolgd worden door een staatshoofd. Dit werd gedaan in een vergadering met een open debat, met meer dan één kandidaat. Uiteindelijk werd Abu Bakr, de dichtste kompaan van de profeet, gekozen om de eerste kalief te zijn. Op die gelegenheid werd het islamitische principe neergezet en benadrukt, bovenal door de kalief zelf. De belangrijkste regels zijn:

1- Deze post (kalief) wordt gevuld met goedkeuring van het volk (Abu Bakr vroeg meteen de mening van diegenen die niet in de vergadering aanwezig waren om zeker te zijn dat iedereen akkoord ging.)

2. De benoeming had voorwaarden (“gehoorzaam mij zolang ik God gehoorzaam”).

3. Het recht van het volk om volmacht te geven aan de kalief wordt gekoppeld aan hun recht om het terug te trekken (Abu Bakr verklaarde dat het volk hem geen gehoorzaamheid verschuldigd was mocht hij zich slecht gedragen).

4. De heerser was de dienaar van de natie, door hen ingehuurd om de plichten van de functie uit te voeren (Gezien dat Abu Bakr in de vroegste dagen van zijn heerschappij ook het management van zijn zaak in handen had om een inkomen te hebben, legde het volk hem op om een salaris te verdienen dat overeenkwam met de gemiddelde moslim, niet rijk noch arm, in plaats van voltijds te werken.)

5- Het staatshoofd was geen gijzelaar van de elite, adel of andere belangrijke groepen. Zijn woorden waren: “De zwakken onder jullie is sterk bij mij omdat ik kan geven wat hij verdient, en de sterken onder jullie is zwak bij mij omdat ik wegneem wat hij niet verdient.”

Kort gezegd, het lijkt op het tegenovergestelde van wat we vandaag de dag zien in de meerderheid van islamitische landen. We twijfelen er niet aan dat als de dingen zich op dezelfde manier verder hadden ontwikkeld, het islamitische rijk zich uitgebreid zou hebben en de islamitische beschaving zich zou ontplooid hebben op vlak van ouderdom. De moslims zouden een soort van overheid bereikt hebben dat het beste van de hedendaagse democratieën bezat.

De Tweede kalief (Omar) maakte het volk er verder op attent dat hun plicht was om hem te steunen wanneer hij gelijk heeft maar te verbeteren wanneer niet. Hierop antwoordde een man: “We zullen je verbeteren als je de slechte kant op gaat, door onze zwaarden als het nodig is te gebruiken.” De kalief repliceerde: “Jij bent niet goed als je het niet zegt, en wij zijn niet goed als we het niet aanvaardden.”

Jammer genoeg werd de trend gebroken in een van de droevigste, misschien zelfs hét droevigste incident in de islamitische geschiedenis. Kalief Uthman stond tegenover een rebellie die hem beschuldigde van nepotisme en werd vermoord. Kalief Ali was een neef van de profeet, zijn schoonzoon, en door hem zeer geliefd. Hij had ook veel persoonlijke

verwezenlijkingen, en toen hij gekozen werd om kalief te zijn, stroomde de massa binnen om hun loyaliteit te uiten. De gouverneur van Syrië (nu een deel van het islamitische rijk) weigerde echter om de eed af te leggen en marcheerde uiteindelijk richting Medina met een groot leger. De gouverneur, Moawya genaamd, was een familielid van de net gestorven kalief, en wou directe wraak nemen. De overwinning op het slagveld was voor Ali, maar Moawya was een pientere man en hij geraakte weg. Sommige ontevreden mensen hadden als plan om beiden te vermoorden, maar ze sloegen er enkel in om Ali te doden. De natie was in een staat van schok, maar na onderhandelingen gaf Hassan, Ali's zoon en opvolger, de autoriteit over aan Moawya om verder bloedvergiet te vermijden.

Een korte tijd later choqueeerde Moawya, met de touwen stevig in handen, het land opnieuw door het volk te dwingen trouw te zweren aan Yazid, zijn opvolger. Dit deed hij met de techniek van straffen en belonen. Hussein, de tweede zoon van Ali, leidde een revolutie tegen Yazid (zowel Moawya als Hassan waren al gestorven).

De inwoners van Iraq hadden Hussein hun steun beloofd, maar onder de bedriegerij en brutaliteit van de centrale overheid lieten ze hem in de steek. In plaats van te vluchten of zich over te geven, stonden Hussein en zeventig loyale volgers tegenover Yazid's leger dat bestond uit een paar honderd duizend man. Ze vochten dapper tot de dood in Karbala. Dit bewees zichzelf de eerste nagel in de doodskist te zijn voor de Umayyaden-dynastie, die ongeveer twee eeuwen heerste.

Dit was ook de geboorte van Sjiïsme als een beweging, extreme volgers die zichzelf de voorstanders van Ali noemden. (Het Arabische woord is de 'Shi'a' van Ali). Deze beweging startte in feite door politieke ontevredenheid, maar het is niet mogelijk om politiek van religie te scheiden omdat het streven naar gerechtigheid een religieus doel is. Na verloop van tijd nam Sjiïsme de vorm aan van een islamitische sekte, gericht op de overtuiging dat de verkiesbaarheid voor kalief moet toebehoren aan Ali, en vervolgens aan zijn nageslacht (de oudst levende zoon).

Ze vergaarden verschillende uitgangspunten wanneer ze zich opsplitten in verschillende sekten, de grootste hiervan de Twaalfvers (Sjiieten), die geloofden dat de twaalfde opvolger, die op mysterieuze wijze verdween als kind, op een dag zou terugkeren en heersen in gerechtigheid. De sjiieten omvatten zo'n tien procent van alle moslims. De overgebleven negentig worden traditioneel soennieten genoemd. Sjiieten houden vaak wrok tegenover soennieten omdat zij vroeger toestemden met de onrechtvaardige autoriteit, maar allen geloven in één Koran en in het profetschap van Mohammed (v.z.m.h). Het is een merkbaar feit dat soennieten dezelfde gevoelens hebben over Ali, zijn zonen Hassan en Hussein, en hun huishoudens. Elk jaar herdenken de Sjiieten de strijd van Karbala en de opoffering van Hussein. Velen snijden zichzelf in rouw en spijt dat hun voorouders Hussein op een cruciaal moment in de steek lieten.

En nu genoeg over geschiedenis, al hield ik het zeer kort, en terug naar de kwestie van democratie. Die droevige gebeurtenis in de geschiedenis was het precedent voor de overgang van macht niet door toezworen aan de natie maar door strijd en goud. Dit blijkt moslims in de geschiedenis te achtervolgen tot vandaag. Despoten konden altijd geleerden vinden om mee te rationaliseren, terwijl anderen in oppositie stonden en betaalden met hun leven of vrijheid. De dingen gingen goed wanneer de kalief goed was en slecht wanneer de kalief slecht was, wat meer wél dan niet het geval was. In elk geval was de autoriteit van het volk en hun rechten over de heerser vergaan. De islamitische beschaving bloeide daarentegen open, omdat er mensen waren die geloofden in de religieuze plicht om kennis op te zoeken, uit te blinken in de wetenschap en beschavingen te stichten: De overheid moedigde hen in alle opzichten aan maar liet weinig ruimte voor geschriften over de rechten van het volk tegenover de heerser en manieren om hem in toom te houden. Gezien de genialiteit van de islamitische beschaving op alle vlakken van kennis waren de geschriften over de grondwettelijke rechten van de natie krachtig en elegant geschreven, maar schaars.

Tegen onze moslimbroeders die samenzworen tegen democratie zouden we willen zeggen dat democratie nooit een van de ziektes

was in een moslimnatie, maar eerder despotisme en dictatorschap. We zouden blind zijn als de geschiedenis ons dit feit niet heeft doen inzien. Tegen diegenen die islam beschuldigen als intolerant tegenover democratie, zeggen wij dat zij het fout hebben, maar er is een groot verschil. In de Westerse democratie kan God genegeerd worden als zijn tegenstanders een meerderheid van de stemmen hebben. Onder de islam is de grondwet gebaseerd op de Shari'a, dus elke wet die hiermee in conflict gaat is ongrondwettelijk. Binnen die context verloopt het democratische proces altijd.

De hedendaagse islamitische heropleving gaat verder dan de alom gepubliceerde extremistische beelden, opruiend gewelddadige uitspraken, despotische seculiere of religieuze (!!) regeringen. Een brede verlichte maar stille mainstream heeft de realiteit van het geloof ontdekt en heeft zijn lessen getrokken uit de geschiedenis. Het wordt niet gevoed door hol sloganisme. Islamitische geleerden zeggen trouwens al heel lang dat een niet-islamitische staat die rechtvaardig is beter is dan een islamitische staat die overspoeld wordt door tirannie en onrecht.

B. HET INNERLIJKE ZELF:
DE VIJF ZUILEN VAN DE ISLAM

Hoofdstukken I & II gingen over de geloofsartikelen, beschreven in de woorden van de profeet Mohammed (v.z.m.h).

Dat je in God gelooft, Zijn engelen, Zijn boeken, zijn boodschappers, de dag des oordeels en in het lot (waar je geen controle over hebt), of het nu goed of slecht gaat. In onze voorstelling schetsten we de artikelen niet af als een ‘dogma’ dat gewoon blind aanvaard moet worden, maar proberen ze te baseren op het logische denkproces. De manier van de Koran is altijd geweest om de menselijke geest uit te dagen om na te denken, om signalen te geven en vragen te stellen, allemaal met als doel om te overtuigen, maar niet om te verplichten.

Op vlak van geloof is de islam met zijn geloofsartikelen over het algemeen dezelfde als de andere Abrahamitische religies, met name het christendom en het jodendom. Islam beschrijft de voormalige boodschappers van God en zijn volgers als moslims die de islam volgen. De letterlijke betekenis van islam is namelijk je onderwerpen aan de wil van God. Nu we in dit hoofdstuk een algemeen beeld van de islamitische religie en zijn Shari’a geschetst hebben, gaan we in dit stuk verder met een aspect dat meer specifiek bij de islam hoort, namelijk, dat van de aanbedding. Dit staat zo centraal in islam omdat het de nadruk legt op de moslim als individu, zodat moslims als collectief kunnen bestaan uit gezonde eenheden.

Verplichte aanbedding in islam bestaat uit vijf gebieden, zoals beschreven door de profeet Mohammed (v.z.m.h). “Islam is gebouwd op vijf zuilen: de geloofsbelijdenis, dat er geen god is buiten Allah en dat Mohammed (v.z.m.h) zijn boodschapper is, de rituele gebeden, het geven van aalmoezen of Zakat, het vasten tijdens de Ramadan, en de Hajj of pelgrimstocht (indien financieel mogelijk). Op een dag, toen de profeet gevraagd werd om een beschrijving van islam te geven, gaf hij die vijf zuilen. Het moet niet gezegd worden dat mensen niet enkel met zuilen kunnen leven, want zuilen zijn er om een heel gebouw te dragen.

Diegenen die islam inkrimpen tot enkel het gebied van aanbedding komen te kort aan begrip van de veelomvattende en totale aard van de islam en het symbolisme dat deze rituelen zouden moeten weerspiegelen op het leven in het algemeen. Een kort woordje commentaar over elk van deze zuilen zal nu gegeven worden.

Samen vormen ze de absolute minimumvereisten (verplichte artikelen). Aanbedding, op welke manier dan ook, kent geen grenzen en kan verschillende vormen aannemen. Zelfs piepkleine dingen als mensen begroeten met een glimlach of vuil van de straat rapen, zoals Mohammed (v.z.m.h) leerde, behoren tot het gebied van aanbedding.

(1) De Geloofsbelijdenis (Shahada)

Het simpele 'Ik getuig dat er geen god is buiten Allah en dat Mohammed (v.z.m.h) zijn boodschapper is', is het wachtwoord van de islam. Dit uiten voor twee getuigen is de enige formaliteit die vereist wordt van mensen die islam voor het eerst omarmen. Deze zin hoort ook bij de oproep tot gebed (adzan) en wordt tijdens alle gebeden herhaald. Toch is het meer dan een verbale formaliteit. Wanneer je God als jouw God neemt, betekent dit dat je hem toelaat als vormer en begeleider van je leven, onverstoorbaar door andere mogelijke invloeden zoals andere mensen of spullen, je humeur en je verlangens. Wanneer je aangeeft dat Mohammed (v.z.m.h) Zijn boodschapper is, betekent dit ook dat je zwerft om de instructies en lessen gegeven door Mohammed (v.z.m.h) te volgen en dat je de goddelijke aard ervan erkent. In de islamitische rechtsgeleerdheid en literatuur zijn er doorheen de jaren omslachtige boeken geschreven over de verreikende betekenis van 'Geen god buiten God en Mohammed (v.z.m.h) is zijn boodschapper'.

(2) Gebed (Salaat)

Het rituele gebed is een afzonderlijk deel van bidden in zijn bredere context, wat het communiceren van jouw gevoelens naar God betekent. Op eender welk moment en in elke plek kunnen we om Zijn begeleiding, hulp en vergevingsgezindheid vragen. Dit is een ingrediënt van het leven dat zeer lovenswaardig is, of het nu om de islam gaat of

andere religies. Ritueel Islamitisch gebed neemt een speciale vorm aan en heeft een speciale inhoud, waarbij zowel lichaam als geest in harmonie in betrokken zijn. Dit gebed wordt vijf keer per dag uitgevoerd: in de vroege ochtend, middag, namiddag, na zonsondergang en 's nachts.

Ze kunnen op eender welke plaats gedaan worden (thuis, moskeeën, parken, de werkplek, etc.) door een individu of samen met een of meerdere moslimmannen of -vrouwen. Een van de mannen leidt dan het gebed als 'imam'. Een gebed neemt slechts een paar minuten in beslag. Enkel het middaggebed op vrijdag is een sterk aanbevolen groepsgebed in de moskee, en wordt voorafgegaan door een preek (Khutba). De Imam (gebedsleider) is geen priester en moet ook niet elke keer dezelfde persoon zijn, maar er moet bij de keuze rekening gehouden worden met geschooldheid in het geloof en kennis van de Koran en de religie in het algemeen (Niet enkel geleerden maar ook dokters, leraren, zakenmensen en anderen worden vaak opgeroepen om deze rol op te nemen).

Voor het gebed moet je lichaam rein zijn. Hierdoor moet er een wassing worden uitgevoerd. Een wassing kan voor één of meerdere gebeden dienen, maar moet herhaald worden als de persoon urineert, zich ontlast, een wind laat of in slaap valt. Na seks is een volledig bad nodig. Vrouwen moeten niet bidden tijdens hun maandstonden, en aan het einde moet hierbij ook een volledig bad genomen worden. (Tuhr)

Elk gebed is zo goed als een persoonlijk gesprek met God. Gekeerd in de richting van de Kaaba (De eerste moskee ooit, gebouwd door Abraham en zijn zoon Ismail voor de aanbedding van de Ene God, op de plek die later de stad Mekka werd), wordt het gebed geopend door "Allah Akbar" te zeggen, dat wil zeggen "God is groter (dan al het andere)." Je keert eigenlijk heel het universum je rug en richt je alleen tot God. Een deel van de Koran dat constant gelezen wordt, is het eerste hoofdstuk.

Waarin staat "In de naam van Allah, de Meest Barmhartige, de Meest Genadevolle. Alle Lof zij Allah, de Heer van de wereldebewoners, de Meest Barmhartige, de Meest Genadevolle, de heerser op de Dag des Oordeels. U dienen wij en U vragen wij om hulp. Leid ons naar het

juiste pad, Het pad van degenen aan wie U genade geschonken hebt, op wie geen toorn rust en die niet dwalen.” (1:1-7) Men buigt neer en prosterneert (tegenover God), terwijl men zegt “Glorie tot mijn Heer de Grote”, “Glorie tot van Heer de Hoogste”, “Allah luistert naar wie Hem bedankt”. Het gebed wordt afgesloten door in de zittende houding de geloofsbelofte, de Shahada, te herhalen. Hierbij wordt God's vrede opgezocht en vraagt men naar zegeningen voor Mohammed (v.z.m.h), Abraham en hun volk en volgelingen. Enkel rond de Kaabamoskee in Mekka staan moslims in kringen voor hun gebeden (een zeer indrukwekkend zicht). In de rest van de wereld staan ze in rechte rijen, zonder plaats tussen te laten, en richten zich tot Mekka. Vrouwen nemen gewoonlijk de achterste rijen in beslag. Dit is niet noodzakelijk vanuit de religie maar is vaak een esthetische voorkeur. Vrouwen zouden zich ongemakkelijk kunnen voelen als er mannen achter hen staan tijdens het buigen en prosterner.

Gebed, verplicht of spontaan, is een immense spirituele schat die onthuld kan worden. Het inspireert tot vrede, puurheid, kalmte, en vriendschap met God. Het heeft het verbazingwekkend effect, de drukte van het leven te reduceren tot kleine proporties. Door vijfmaal per dag te bidden, is het gebed een soort van therapie en laat het zo goed als geen ruimte over voor slechte gedachten of daden.

(3) Zakat (Aalmoes)

Geld geven aan het goede doel is zeer loffelijk, en kent geen grenzen. Zakat daarentegen, de derde zuil van de islam, is speciaal omdat het verplicht is en er een bepaald berekend bedrag gegeven moet worden. In het algemeen geldt dat wat buiten de noodzakelijke onkosten valt, en langer wordt bijgehouden dan één jaar, belast wordt met 2,5 procent. Geld dat blijft liggen gaat daarom verloren na 40 jaar, wat een aansporing is om dit geld te activeren en zo het belang van het volk te dienen. Andere inkomsten en winsten hebben hun respectievelijke formules, zoals opbrengsten van de industrie, landbouw, boerderij, vastgoed enzovoort.

Zakat is het recht van de armen om in de weelde van de rijken te delen, en is niet vrijblijvend, noch wordt het gezien als liefdadigheid. In een islamitische staat wordt Zakat verzameld door de overheid en is het een primaire geldbron, dat verder wordt aangevuld door andere wettelijke belastingen. Het kan gegeven worden aan islamitische vrijwilligersorganisaties of meteen aan de armen op plekken waar de islamitische wet niet van kracht is (wat het geval is voor alle islamitische minderheden in seculiere beschavingen.) Niet-moslims die behoeftig zijn kunnen ook gelden als begunstigen.

Zakat is een onbreekbare band tussen leden van de gemeenschap, welke de profeet Mohammed (v.z.m.h) beschrijft als ‘organen van het lichaam. Als één ten onder gaat, dan schieten de anderen te hulp als reactie.) Letterlijk betekent het woord ‘zakat’ ‘zuivering’, wat wil zeggen dat je je inkomsten zuivert door een deel ervan weg te geven. Wanneer moslims de Zakat betalen, hebben ze oprecht het gevoel dat het om een investering gaat, en niet om een verlies.

(4) Vasten tijdens Ramadan

De maand van de Ramadan maakt deel uit van de maankalender. Omdat deze kalender elf dagen korter is dan de Gregoriaanse kalender, komt Ramadan elk jaar elf dagen vroeger. Dit zorgt ervoor dat het vasten steeds in andere seizoenen en met een ander klimaat gebeurt doorheen het leven. Vanaf de ochtend tot zonsondergang is er geen voedsel noch drank (ook geen water) toegelaten, maar na zonsondergang wel. Er zijn uitzonderingen voor bepaalde situaties, bijvoorbeeld om gezondheidsredenen of als men op reis gaat. Seks is ook verboden gedurende deze periode, en niemand mag woede of andere misdragingen uiten.

Ramadan is geen maand van uithongering omdat men er 's nachts wel voor zorgt dat men nog genoeg voedingsstoffen binnenkrijgt. Er wordt echter wel aangeraden om zich in een stemming van onthechting te brengen.

Omdat men de dagelijkse gewoontes doorbreekt door honger en dorst te doorstaan, zorgt Ramadan voor een training in zelfcontrole

en wilskracht. (En wat zou de mensheid zijn zonder het gegeven van zelfcontrole?). Vasten is een zeer verrijkende ervaring omdat men de noden van onze materiële zelf ontstijgt en die van het spirituele koestert. Deze maand voelt een beetje alsof je ‘in onderhoud’ gaat. Het is gelijkaardig aan je batterijen terug opladen voor de rest van het jaar. Intensief bidden en liefdadigheid zijn een kenmerk van de maand. Aan zijn einde vieren moslims een van de twee Eids (de andere volgt aan het einde van het bedevaartsseizoen) door een speciaal ochtendgebed en door een feestelijke sfeer bij familie en vrienden.

(5) De Hajj (Pelgrimstocht)

Islam is zo sterk verbonden aan de monotheïstische missie van Abraham dat de vijfde zuil (Hajj) niet minder is dan een rituele viering van de aartsvader. Zijn geloof in de Ene God en onderwerping (islam) aan Zijn wil, maakte Abraham een autoriteit (Koning Nemrod zei dat hij net zoals Abrahams God leven kon geven en nemen door gevangen ofwel te doden of te sparen. Wanneer Abraham antwoordde dat God de zon vanuit het Oosten brengt, vroeg hij aan Nemrod om de zon vanuit het Westen te brengen. De koning was sprakeloos). Abraham ging ook in conflict met de publieke opinie van het volk en de religieuze leiders toen hij hun idolen vernielde, waardoor hij gearresteerd en veroordeeld werd tot executie door de brandstapel. God redde hem echter: “Wij zeiden: O vuur, wees koud en ongevaarlijk voor Abraham.” (21:69) Een veel zwaardere proef was echter toen hij Hagar en zijn zoon Ismail moest verbannen naar de woestijn: “En dit woord was zeer kwaad in Abrahams ogen, ter oorzake van zijn zoon.” (Genesis 21:11). Toen Abraham Ismail achterliet op de plek waar het toekomstige Mekka opgericht zou worden, hadden ze al snel een lage voedselvoorraad. Zijn moeder moest water zoeken in een staat van paniek en radeloosheid, tot de waterput van Zam-Zam onverwacht uitbarstte. Abraham kwam af en toe op bezoek, en op deze bezoeken kreeg hij de opdracht van God om, met de hulp van Ismail, de eerste moskee voor de aanbidding van God op te richten, en om gelovigen op te roepen voor een jaarlijkse pelgrimstocht naar deze moskee. De zwaarste test voor Abraham was

zonder twijfel de Goddelijke opdracht om zijn eigen zoon te offeren. God spaarde hierna zijn zoon door in ruil een ram te offeren.

De pelgrimstocht begon dus bij Abraham en Ismail en zet zich sindsdien ongebroken verder. Helaas verviel het volk na vele generaties echter opnieuw in paganisme, waardoor het Huis van God transformeerde naar een huis voor idolen. Elke stam van deze heidense Arabieren nam een idool, gaf het een naam, en plaatste het in het Kaaba. De pelgrimstocht hield stand, maar werd in plaats van een seizoen waarin God aanbeden wordt, een seizoen vol festiviteiten, drank, onzedelijkheden, en nieuwe geïmproviseerde rituelen. Een voorbeeld hiervan is de omgang rond de Kaaba in het naakt terwijl de heidenen klaptten, zongen en floten. Het was een geweldige financiële buitenkans voor het volk van Mekka, wiens economie gebaseerd was op dat seizoen, op twee jaarlijkse caravantrips in teken van de ruilhandel tussen het Oosten (Afrika en Azië) en het Westen (Vanaf Syrië en verder door tot het Byzantijnse Rijk). Een clerus stond op om te spreken in teken van God en om de offers en eedzweringen te aanvaarden.

Duizenden jaren hield dit stand tot uit het nageslacht van Ismail, vanuit de sterke stam; Qureish, Mohammed (v.z.m.h) geboren werd, in het jaar 570 na Christus. Zijn vader stierf voor hij geboren was, en zijn moeder onderging hetzelfde lot tijdens zijn vroege kinderjaren. Mohammed (v.z.m.h) werd grootgebracht door zijn grootvader, en later door zijn nonkels. Toen hij opgroeide, werd hij snel het middelpunt van alle respect en bewondering in de gemeenschap. Al op jonge leeftijd kreeg hij de bijnaam “de eerlijke.” Op 25-jarige leeftijd trouwde hij met een rijke weduwe, Khadija, voor wie hij had gewerkt als beheerder in de caravanhandel en die zijn karakter waardeerde. Ze was vijftien jaar ouder, maar ze leefden 28 jaar lang gelukkig in een monogaam huwelijk, tot ze stierf.

Hij nam nooit idolen tot aanbedding of andere onjuisheden zoals het Arabische volk deed. Hij bezocht gewoonlijk een grot aan de top van een berg dichtbij Mekka om te reflecteren en te mediteren, en tijdens een van deze bezoeken verscheen de engel Djibril tot hem met de goddelijke opdracht van het profeetschap. Djibril gaf hem ook de eerste onthulling

ooit uit de Koran, die klonk: “Lees voor in de naam van jouw Heer die heeft geschapen. Geschapen heeft Hij de mens uit een bloedklonter. Lees voor! Jouw Heer is de edelmoedigste, die onderwezen heeft met de pen. Hij heeft de mens onderwezen wat hij niet wist. (96:1-5). Het was de maand van de Ramadan en de Waardevolle Nacht (Qadr). Mohammed (v.z.m.h) was helemaal in schok, en haastte zich al bevend en bibberend naar huis. Zijn vrouw troostte en kalmeerde hem, en zei: “Door Hij wie Khadija’s (haar naam) ziel bemeesterd, bid ik dat je de profeet van deze natie zal worden. Je bent aardig tegen je nageslacht, vrijgevig tegenover gasten, behulpzaam bij de armen en oprecht in je woord. Hierdoor zal God je niet teleurstellen.

De engel bracht opnieuw een bezoek, en dan opnieuw, tot Mohammed (v.z.m.h) overtuigd was van zijn opdracht. Men moest het polytheïstische aanbidden van idolen terugdraaien naar het pure monotheïsme van Abraham. Niets kon echter dreigender zijn voor de alliantie tussen de rijken, de machtigen en de clerus, wiens uiterst bestaan afhing van het behouden van het status quo. Dertien jaar lang werden Mohammed (v.z.m.h) en zijn volgers achtervolgd, tot ze emigreerden naar hun basis in Medina, vanwaar de Koran hen toestemming gaf om terug te slaan. Uiteindelijk veroverde Mohammeds’ (v.z.m.h.) leger Mekka. Ze toonden genade aan hun tegenstanders, maar vernietigden echter wel de idolen, waardoor de schrijn gezuiverd werd van het paganisme en het geloof zich herstelde naar zijn ultieme puurheid. De pelgrimstocht zette zich gewoon verder in zijn seizoen, en de vijfde zuil van de islam werd verkondigd aan elke moslimman en -vrouw. Men moest éénmaal in het leven een pelgrimstocht uitvoeren, tenminste diegenen die dit zowel fysiek als financieel aankonden.

Na deze lange uitleg, is het begrijpelijk dat men hartpijn krijgt bij het lezen van wat sommige specialisten, experts en geleerden (clerus en oriëntalisten) schrijven over de pelgrimstocht: “Een heidens ritueel dat overgenomen werd door de islam.”?

Het pelgrimsseizoen valt op de twaalfde maand van de maankalender, welke de maand van de Hajj (Zul Hijja) genoemd wordt. Dit was al gekend voor islam zelfs bestond, omdat het een gebeuren

is dat begon bij Abraham. Mannen moeten een paar witte, ongenaaide kleden dragen, zonder enig ondergoed buiten sandalen en een broeksriem. Dit is het universele uniform, met als reden om iedereen er hetzelfde te laten uitzien. Op deze manier vallen enige verschillen in klasse, huidskleur, taal, ras, etniciteit, en geschooldheid weg. Iedereen helpt elkaar wanneer mogelijk in een sfeer van krachtig broederschap. Enkel de goedheid van de mens toont zich hier, alsook de puurheid van het idee dat de mensheid één familie is, in aanbidding van één God. Vrouwen dragen alledaagse kledij die het hele lichaam bedekken, met uitzondering van het gezicht en de handen. Er is geen segregatie, en families en vrienden proberen bij elkaar te blijven in de hoop mekaar niet te verliezen tussen de miljoenen anderen.

Rituelen die tijdens de pelgrimstocht uitgevoerd worden zijn onder andere het verrichten van gebeden in de moskee van Abraham, om de Kaaba stappen en op en neer gaan tussen de heuvels van de Safa en de Marwat, zoals Hagar deed wanneer ze wanhopig op zoek was naar water. Andere rituelen zijn, het zich verzamelen rond de berg Arafat voor gebed en smeekbedes, stoppen op de drie locaties waar de duivel Abraham probeerde te verleiden. Op deze locaties worden ook steentjes gesmeten, wat symbool staat voor het overwinnen van de verleiding. Het hoogtepunt is het groepsgebed en de preek van de Eid (van de opoffering), gevolgd door het offeren en slachten van een ram (die gegeven wordt aan de armen maar ook deels aan familie en vrienden), wat de traditie van Abraham verderzet. Moslims die niet in Hajj zijn, vieren ook de Eid door het gebed en de preek, en offeren ook een ram. Tijdens de Hajj in Mekka, worden een aanzienlijk aantal rammes geofferd waarvan het vlees onmogelijk allemaal ter plekke geconsumeerd kan worden. De Saudi-Arabische overheid richtte daarom een vleesverpakkingsfabriek op (na het verkrijgen van de nodige fatwa of religieuze mening hierover) om het vlees te bewaren en in te blikken. Dit vlees wordt nadien afgeleverd bij de armen en behoeftigen in de islamitische wereld. Hun andere inspanningen om de massale beweging van de pelgrims (zeker twee miljoen) te beheren en organiseren, binnen een strak schema niet te vergeten, verdienen alle lof.

C. ISLAMITISCHE MORALITEIT:

Islamitische moraliteit komt overeen met de originele christelijke en joodse versie zoals beschreven in de Thora en het Evangelie, behalve de aanpassingen die in latere jaren gemaakt werden. Deze aanpassingen laten bovendien sommige (religieuze!) kringen toe, om chaos te zaaien door de immorele zaken van gisteren de morele zaken van vandaag te laten zijn. Deze immorele zaken worden dan benoemd met nieuwe (aardige) begrippen zoals “liefde”, “homo”, “relatie”, “vriendje/vriendinnetje”, “minnaar/minnares”, van waaruit gehoopt wordt dat ze de oude begrippen zouden camoufleren (of helpen promoten).

In plaats van individuele problemen apart op te sommen en te bekijken, vonden we het een betere investering van deze sectie om de lezer direct kennis te laten maken met de bron. Dit doen we d.m.v. een aantal citaten uit de Koran en de Hadith (gezegden) van de profeet Mohammed (v.z.m.h). Het is een gebied waar de Westerse lezer gemiddeld weinig van afweet, omdat de waarheid ver verwijderd ligt van de negatieve indoctrinatie door zogenoemde experts en specialisten in het Westen. Hoe vaak horen we op de radio of lezen we in de krant niet hoe de Koran beveelt om niet-moslims te beliegen, bedriegen of zelfs te vermoorden, en dat Mohammed (vzmh) enkel eigen ambities had en een grote passie voor lust en sensualiteit. We geven tegenargumenten, en soms slagen we erin om één antwoord gepubliceerd te krijgen, of zelfs om een verontschuldiging te ontvangen, maar het is vechten tegen de bierkaai. Toch lukt het ons om, door onze verscheidene initiatieven, meer en meer mensen de waarheid over islam te laten ervaren. Vanaf het punt waarop een klein maar cruciaal deel van de bevolking het verschil zal kunnen zien tussen de leugens en de waarheid, zal dit het einde betekenen van de haatcampagnes en het stereotyperen waarop vele mensen in het Westen hun carrière hebben gebouwd.

Islamitische moraliteit is niet enkel een lijst met “do’s” en “dont’s”. Het heeft de nood om een persoonlijkheid op te bouwen dat de rol van vice-regent van God hier op aarde begrijpt. Zodat hij/zij in harmonie is met de ware innerlijke natuur en met God. In het volgende stuk volgen

enkele tekstfragmenten uit de Koran, in geen bepaalde volgorde buiten hoe snel ze in ons geheugen opkwamen.

1. *“De dienaren van de Barmhartige zijn degenen die bescheiden op aarde rondgaan. En als onwetenden hen aanspreken, zeggen zij: “Salaam.” En degenen die de nacht doorbrengen, terwijl zij voor hun Heer knielen en staan. En degenen die zeggen: “Onze Heer, wend de bestraffing van de Hel van ons af. Voorwaar, haar bestraffing is een voortdurende kwelling. Voorwaar, het is een zeer slechte vestiging en verblijfplaats.” En degenen die wanneer zij besteden, niet overdrijven en niet gierig zijn, maar het midden daartussen houden. En degenen die niet naast Allah een andere god aanroepen en die niemand doden – waarvan het (doden) door Allah verboden is gemaakt, behalve volgens het recht – en degenen die geen overspel plegen, want wie dat doet zal een bestraffing tegemoet gaan. Voor hem zal de bestraffing vermenigvuldigd worden op de Dag der Opstanding en vernederd zal hij daarin eeuwig leven. Behalve degene die berouw toont, gelooft en goede daden verricht. Voor diegenen wisselt Allah hun zonden in voor goede daden. En Allah is Vergevensgezind, Meest Barmhartig. En wie berouw toont en goede daden verricht: voorwaar, hij wendt zich berouwvol tot Allah. En (ook) degenen die geen valse getuigenis afleggen. En wanneer zij voorbijkomen aan onzinnig gepraat, gaan zij den waardig aan voorbij. En (ook) degenen die, wanneer zij met de Verzen van hun Heer vermaand worden, daarbij niet doof en blind neervallen.⁷³ En (ook) degenen die zeggen:*

“Onze Heer, maak voor ons onze echtgenotes en onze nakomelingen een verkoeling voor de ogen en maak ons leiders voor de Moettaqoen” (25:63-74)

2. *“En haast jullie naar vergeving van jullie Heer en (naar een) Paradijs ter breedte van de hemelen en de aarde, gereedgemaakt voor de Moettaqoen. (134). Degenen die in voor- en tegenspoed uitgeven (op de weg van Allah), en die hun woede inhouden en de mensen vergeven.*

En Allah houdt van de weldoeners. (135). En degenen die, wanneer zij een verdorvenheid begaan, of zichzelf onrecht aandoen, Allah gedenken en Hem om vergeving vragen voor hun zonden, en niemand vergeeft de zonden behalve Allah. En zij volharden niet in wat zij deden, terwijl zij (het) weten. Zij zijn degenen wiens beloning vergeving van hun Heer is, en Tuinen (het paradijs) waar onder door de rivieren stromen, zij zijn daarin eeuwig levenden en (het is) de beste beloning voor hen die (goed) doen” (3:133-136)

3. *“En (gedenk) toen Loeqmân tot zijn zoon zei, hem raad gevende: “O mijn zoon, ken Allah geen deelgenoten toe: voorwaar, het toekennen van deelgenoten (aan Allah) is zeker een geweldig onrecht. En Wij bevelen de mens (goedheid) jegens zijn ouders. Zijn moeder droeg hem in zwakheid op zwakheid, en het zogen van hem duurde twee jaren. Wees daarom Mij en jouw ouders dankbaar. Tot Mij is de terugkeer. En als zij jou dwingen dat jij iets aan Mij toekent, zonder dat jij er kennis over hebt: gehoorzaam hem dan niet. En vergezel hen vriendelijk op de wereld. En volg de Weg van degenen die zich tot Mij hebben gewend. Daarna is tot Mij jullie terugkeer. Dan zal Ik jullie op de hoogte brengen van wat jullie plachten te doen. (Lôeqmân zei:)*

“O mijn zoon, ook al is er iets dat slechts, het gewicht van een mosterdzaadje heeft, dat zich in een rots bevindt, of in de hemelen, of in de aarde: Allah zal het tevoorschijn brengen. Voorwaar, Allah is Zachtmoedig, Alwetend. O mijn zoon, onderhoud de salat en roep op tot het goede en weerhoud van het verwerpelijke. En wees geduldig met wat jou treft. Voorwaar, dat behoort tot de aanbevolen daden. En wend jouw gezicht niet af van de mensen en loop niet trots op aarde: voorwaar, Allah houdt van geen enkele verwaande opschepper. En wees gematigd in jouw (manier van) lopen en spreek met een zachte stem: voorwaar, de memt verafschuwde van de stemmen is zeker de stem van de ezel.” (31:13-19)

4. *En laat hen van jullie die bemiddeld en gefortuneerd zijn niet zweren niet uit te geven aan de verwanten en de armen en de uitwijkers op de Weg van Allah; laat hen vergeven en lankmoedig zijn: houden jullie er niet van dat Allah jullie vergeeft? En Allah is Vergevensgezind, Meest Barmhartig. Voorwaar, degenen die de eerbare, reine, gelovige vrouwen beschuldigen (van ontucht) zijn vervloekt op de wereld en in het Hiernamaals. En voor hen is er een geweldige bestraffing. (24:22-23)*

5. *“Het is geen vroomheid dat jullie je gezichten naar het Oosten en het Westen wenden, maar vroom is wie gelooft in Allah en het Hiernamaals en de Engelen en de Schrift en de Profeten en die het bezit dat hij liefheeft weggeeft aan de verwanten en de wezen en de behoeftige en de reiziger (zonder proviand) en de bedelaars en (het gebruikt) voor het vrijkopen van slaven, en die de shâlat onderhoudt, de zakât geeft en die trouw zijn aan hun belofte wanneer zij een belofte hebben gedaan en de geduldigen in tegenspoed, in rampspoed en in oorlogstijd. Zij zijn diegenen die oprecht zijn, en zij zijn het die de Moettaqoen (godsvruchtigen) zijn.” (2:177)*

6. *Voorwaar, de mannen die zich hebben overgegeven (aan Allah) en de vrouwen die zich hebben overgegeven, en de gelovige mannen en de gelovige vrouwen, en de gehoorzame mannen en de gehoorzame vrouwen, en de waarachtige mannen en de waarachtige vrouwen, en de geduldige mannen en de geduldige vrouwen, en de ootmoedige mannen en de ootmoedige vrouwen, en de bijdragen gevende mannen en de bijdrage gevende vrouwen, en de vastende mannen en de vastende vrouwen, en de mannen die over hun kuisheid waken en de vrouwen die (daarover) waken, en de mannen die Allah veelvuldig gedenken en de vrouwen die gedenken: Allah heeft voor hen vergeving bereid en een geweldige beloning. (33:35)*

7. *“Allah beveelt rechtvaardigheid en het goede en het geven aan de verwanten en Hij verbiedt de zedeloosheid en het verwerpelijke en*

de opstandigheid. Hij onderricht jullie, hopelijk zullen jullie je laten vermanen. En komt het verbond met Allah na wanneer jullie je verbonden hebben, en breekt niet jullie eden nadat jullie ze bevestigd hebben. En waarlijk, jullie hebben Allah als Getuige genomen. Voorwaar, Allah is Alwetend over wat jullie doen.
(16:90-91)

8. *“En jouw Heer heeft bepaald dat jullie alleen Hem zullen dienen en dat men goed moet zijn voor de ouders; of nu een van tweeën of allebei bij jou de ouderdom bereiken, zeg dan niet: “Foei” tegen hen, bejegen hen niet onheus en spreek op een hoffelijke manier tot hen. En wees uit barmhartigheid voor hen nederig en ontvankelijk en zeg: “Mijn Heer, erbarm U over hen, zoals zij mij grootbrachten toen ik klein was.””* (17:23-24)

9. *“Misschien dat God tussen jullie en hen die jullie als vijand beschouwen genegenheid zal brengen; God is vrijmachtig en God is vergevend en barmhartig. God verbiedt niet dat jullie hen die niet wegens de godsdienst tegen jullie gestreden hebben en die jullie niet uit jullie woningen verdreven hebben, met respect en rechtvaardig behandelen. God bemint hen die rechtvaardig handelen.”* (60:7-8)

10. *“Jullie die geloven! Weest standvastig voor God als getuigen van de rechtvaardigheid. En laat de afkeer van bepaalde mensen jullie er niet toe brengen niet rechtvaardig te zijn. Weest rechtvaardig, dat is dichter bij godvrezendheid. En vreest God. God is welingelicht over wat jullie doen.”* (5:8)

11. *“Jullie die geloven! Mensen moeten elkaar niet belachelijk maken. Misschien zijn zij juist beter dan zij! En ook vrouwen moeten dat niet doen. Misschien zijn zij juist beter dan zij! En maakt geen aanmerkingen op elkaar en geeft elkaar geen scheldnamen. Schandelijkheid, dat is pas een slechte naam, nadat het geloof is aangenomen. En wie geen berouw tonen, dat zijn dan de onrechtplegers.*

Jullie die geloven! Vermijdt vele vermoedens — sommige vermoedens zijn zonde — en spioneert niet en roddelt niet over elkaar. Zou een van jullie graag het vlees van zijn dode broeder eten? Dat zouden jullie toch verafschuwen. En vreest God; God is een genadegever en barmhartig.” (49:11-12)

12. *“En als zij geneigd zijn tot vrede, wees daar dan ook toe geneigd en stel je vertrouwen op God; Hij is de horende, de wetende.” (8:61)*

13. *“En de goede daad en de slechte daad zijn niet gelijk; weer die af met iets wat beter is. Dan zal hij, tussen wie en jouw vijandschap was, zijn als een boezemvriend.” (41:34)*

14. *“Heb jij hem gezien die de godsdienst loochent? Dat is hij die de wees wegduwt en die er niet op aandringt de behoeftige voedsel te geven. En wee hen die de salaats bidde die hun salaats veronachtzamen, die vertoon willen maken en die de hulpverlening weigeren.” (107:1-7)*

15. *“Wee de knoeiers die, wanneer zij zich door de mensen iets laten afmeten, de volle maat verlangen, maar die zelf, wanneer zij afmeten of afwegen, te weinig geven. Denken die mensen dan niet dat zij opgewekt worden op een geweldige dag, op de dag dat de mensen voor de Heer van wereldbewoners staan?” (83:1-6)*

II. DE PROFEET SPRAK

(1) “Niemand van jullie gelooft (werkelijk) totdat hij voor zijn broeder wenst wat hij voor zichzelf wenst”.

(2) “Wie van jullie iets ziet wat niet toegestaan is, moet het met zijn hand veranderen. En als hij daartoe niet in staat is, dan met zijn tong. En als hij daartoe niet in staat is, dan met zijn hart. Dit laatste is echter de zwakste vorm van geloof.”

(3) “Onze Heer zei: Oh zoon van Adam, zolang je op Mij steunt en naar Mij vraagt, zal Ik je vergeven voor wat je gedaan hebt, en zal Ik het niet erg vinden. Oh zoon van Adam, zelfs als je zonden de wolken aan de hemel zouden bereiken, zou Ik je nóg vergeven. Oh zoon van Adam, mocht je naar Mij komen met en aardevol zonden, maar zonder een gelijke aan mij te zien, dan krijg je een aardevol vergiffenis terug.”

(4) “God kijkt niet naar je lichaam en je vormen maar naar je hart en je daden.”

(5) “Mensen zijn allen gelijk, zoals de tanden van een kam. Jullie komen allemaal van Adam, en Adam komt van het stof. Er is geen voorkeur voor wit boven zwart, noch Arabisch boven niet-Arabisch. Er is enkel voorkeur op vlak van devoti tegenover God.”

(6) “De sterke is niet diegene die goed kan worstelen. De sterke is degene die zijn eigen woede onder controle kan houden.

(7) Een jonge man vroeg aan de profeet: “Wie van alle mensen verdient mijn vriendelijkheid het meest? De profeet antwoordde “Jouw moeder”. De man vroeg: “En daarna?”. De profeet antwoordde “Jouw moeder”. De man vroeg nog eens “Maar wie daarna?”, en de profeet antwoordde “Jouw moeder”. Opnieuw vroeg de man “En daarna??” En

de profeet antwoordde “Jouw vader!”.

(8) “De besten onder jullie zijn het vriendelijkst tegen hun vrouwen, en ik ben de beste onder jullie.

(9) Er werd gevraagd aan de profeet: “Kan een gelovige ooit een lafaard zijn?”, en hij antwoordde “misschien”. “Kan een gelovige jaloers zijn?” vroeg iemand anders, waarop de profeet antwoordde “misschien”. Dan vroeg er iemand “Kan een gelovige een leugenaar zijn?”, en de profeet antwoordde meteen “Neen. Nooit!”

(10) Op een hete zomerdag vond een man een dorstige hond aan de rand van een waterput. De hond sloeg er niet in om het water te bereiken. De man zei tegen zichzelf “Deze hond heeft zeker dorst, net als ik.” De man kroop in de waterput, vulde zijn schoen met water en gaf het aan de hond om ervan te drinken. Dit deed God plezier, en Hij verlostte de man van al zijn zonden.”

(11) “De drie tekens van een hypocriet: Wanneer hij spreekt, liegt hij. Wanneer hij iets belooft, breekt hij de belofte. Wanneer hem iets toevertrouwd wordt, verraad hij dit vertrouwen.”

(12) “Uw Heer zegt: ‘Wanneer Mijn dienaar een handlengte dichter naar Mij komt, ga Ik naar hem met een armlengte. Wanneer hij een armlengte dichter komt, ga Ik naar hem zoveel als een uitgestrekte arm. En wanneer hij naar Mij stapt, loop Ik naar hem.

(13) “De Engel Gabriël raadde me aan om voortdurend zorg te dragen voor mijn naaste, tot op het punt dat ik dacht dat God hém een erfgenaam ging maken.”

(14) “Wanneer de Dag des Oordeels plaatsvindt, zal iemand roepen: ‘Waar zijn diegenen die mensen altijd vergaven? Komt dichter bij je Heer en ontvang je beloning. Elke vergevingsgezinde persoon wordt toegelaten in de hemel.’”

(15) “Oh God! Ik zoek toevlucht in U van slechtheid en lijden. Ik zoek toevlucht in U van lafheid en gierigheid. En ik zoek toevlucht in U van schulden en van overmeesterd te worden door anderen.”

(16) “Wanneer gruweldaden zich voordoen bij een volk, en ze deze daden goedkeuren en aanmoedigen, zal God zeker en vast ziektes in hen veroorzaken die niet gekend waren bij hun voorouders.”

(17) “Alcohol is de moeder van alle kwaad.”

(18) “De zaken van een gelovige verwonderen me steeds omdat alle voorvallen in zijn voordeel spelen. Als er iets goeds gebeurt, is hij dankbaar (tot God) en is dit goed voor hem. Als er iets slecht gebeurt, leert hij geduldig zijn en is dit ook goed voor hem.”

(19) “Scheiden is wat God het meest haat van alle dingen die Hij gewettigd heeft gemaakt. De gelovige zou (indien mogelijk) zijn vrouw best niet verlaten als enkele dingen aan haar hem niet zinnen. Er zijn zeker en vast ook dingen aan haar die hij wel kan appreciëren.”

(20) “Zeven mensen worden afgeschermd door de schaduw van God op de Dag des Oordeels, wanneer er geen enkele schaduw is buiten de Zijne: Een rechtvaardige leider, een jongere opgegroeid in gehoorzaamheid van God, een man wiens hart toegewijd is aan moskeeën, twee broers (of zussen) wiens broederschap tot God hoort, een persoon die zich God herinnerde en wiens ogen overspoeld werden met tranen, een jonge man die verleid werd door een vrouw met schoonheid en status maar zei “Ik ben Godvrezend”, en een man die anoniem aan het goede doel gaf zodat zijn linkerhand niet wist wat zijn rechterhand uitgegeven had.

(21) “Wie rauwe uien en look eet, blijft best weg bij groepsgebeden in de moskee (door de indringende geur)”

(22) “Een groep reizigers deelde een schip. Sommige reizigers verbleven op het bovenste dek van het schip, andere op het onderste. Degenen die boven sliepen hadden gemakkelijk toegang tot water wanneer ze het nodig hadden. De anderen moesten hiervoor naar boven klimmen. De groep op het onderste dek dacht eraan om een gat te maken in het schip zodat ook zij gemakkelijk aan water konden. Als degenen vanboven dit hadden toegelaten, waren ze allemaal verdronken. Als ze dit echter vermeden hadden, met geweld indien nodig, waren ze allemaal gered.”

(23) “De bovenste hand (de hand die geeft) is beter dan de onderste hand (die neemt)”

(25) “Steun je broeder, of hij nu gelijk of ongelijk heeft.” Iemand vroeg dan aan de profeet: “We zullen hem steunen wanneer hij gelijk heeft, maar waarom moeten we dit doen wanneer hij ongelijk heeft?”. De profeet antwoordde: “Om te vermijden dat hij iets slechts doet. Dit is de steun die hij dan nodig heeft.”

(26) “Naties voor de uwe waren gedoemd omdat men een kind van adel vrijsprak wanneer hij iets gestolen had, maar een arm kind voor dezelfde daad strafte.”

(27) “Werk voor deze wereld alsof je eeuwig gaat leven, en werk voor het hiernamaals alsof je morgen zal sterven.”

(28) Enkele arme moslims klaagden tegen de profeet: “De rijken gaan alle hemelse beloningen krijgen: Ze bidden zoals wij, vasten zoals wij, maar geven veel meer geld aan het goede doeldan wij ooit zouden kunnen.” De profeet zei: “Heeft God je niets gegeven om te geven aan het goede doel? Elke verheerlijking van God in zijn perfectie is een goede daad. Elke dankbaarheid tegenover God is een goede daad. Elke uiting dat er geen god is buiten God is een goede daad. Streven naar het goede en he slechte verbieden is een goede daad. Elke keer als je

vrijt met je vrouw, bega je een goede daad. “Ze zeiden: “We bevredigen onze seksuele verlangens en worden ervoor beloond?!” De profeet zei: Denk je niet dat als je dit onwettelijk doet je geen zonde begaat? Op dezelfde manier ontvang je een beloning als je dit wel wettelijk doet.”

(29) De profeet werd gevraagd hoe het best acht te slaan op God. Hij zei: “Geef aandacht aan God alsof je hem ziet, want ook al zie je Hem niet, Hij jou wel.”

(30) “Wees attent voor God, en Hij zal voor je verschijnen. Leer God kennen in goede tijden en hij zal er voor jou zijn in slechte tijden. Weet dat wat over je hoofd gegaan is je niet overkomen kan zijn, en wat je overkomen is niet over je hoofd gegaan kan zijn. En weet dat een overwinning geduld vraagt, en een zachte aanpak bij moeilijke momenten.

HOOFDSTUK VIJF

PROBLEMEN IN DE SAMENLEVING

We zullen dit hoofdstuk toewijden aan het geven van een islamitische visie op bepaalde onderwerpen die de laatste tijd veel publiciteit en debat uitgelokt hebben. Omdat islam een geloof is dat leven op grote schaal omvat en niet enkel beperkt is tot aanbidding, deelt het in de aanbelangen van de hele maatschappij. Moslims behoren ook tot de maatschappij en willen daarom van nature hun waarden met anderen delen, in de hoop om samen gepaste oplossingen te vinden. De onderwerpen die we zullen behandelen zijn:

- (1) De Nieuwe Wereldorde
- (2) Familie en de Seksuele Revolutie
- (3) Euthanasie
- (4) Jihad
- (5) Biomedische Ethiek

DE NIEUWE WERELDORDE

De verkondiging van een Nieuwe Wereldorde is de laatste tijd op de proppen gekomen door de val van het communisme. Islamitische literatuur bekritiseerde communisme en kapitalisme echter al vele decennia, en verwachtte niet dat een van hen stand zou houden. Vergelijkende systemen werden ontworpen om te demonstreren waar de tekortkomingen bij deze twee modellen lagen in vergelijking met een onafhankelijk systeem afgeleid van de leer van de islam.

Het zou te haastig zijn om te besluiten dat de val het communisme te wijten is aan de geschiktheid van het kapitalisme. Werkelijk kennen beide het nadeel van materialistische ideologieën te zijn die toegepast worden op een soort met ook een niet-materialistisch deel. Ze maakten allebei nog een fout, hoewel in de tegenovergestelde richting, en dat is de aanname dat het individu en de gemeenschap in een onverenigbaar conflict zitten. Het communisme verplettert het individu in voorkeur van de gemeenschap. Maar is een gemeenschap niet gewoon het individu vermenigvuldigd? Het resultaat was dan ook onvermijdelijk een verpletterde gemeenschap.

Kapitalisme, langs de andere kant, moedigde individualiteit aan en beschermde het individu te veel van de eisen van de maatschappij. Dit vulde het individu met te rechtvaardigen zelfzuchtigheid. Wanneer dit gevoel geprojecteerd werd naar buiten toe, waren er expressies van klassisme, corporatisme, nationalisme, racisme, slavernij en kolonialisme. De hoeksteen van het kapitalisme is dat de enige functie en nut van kapitaal is om te groeien en groeien, zonder limiet. Wanneer lokale markten volledig verzadigd zijn, worden er nieuwe overzees en in de Derde Wereld gezocht. Er is klaarblijkelijke (en misschien opzettelijke) blindheid voor het feit dat het onmogelijk is om oneindige groei te kennen op een eindige planeet.

In de hectische race voor geld en meer geld, gekoppeld aan de geplande en actieve aanmoediging van patronen van consumentisme en geplande veroudering – niet om noden te bevredigen maar eerder voor meer comfort, plezier en luxe – worden natuurlijke grondstoffen,

waarvan er enkele onvervangbaar zijn, aan een schroeiend tempo uitgeput. Deze gang van zaken is niet alleen gericht op grondstoffen, maar ook op de Derde Wereld als cruciale afzetmarkt. Niet alleen worden derdewereldlanden ontdaan van hun natuurlijke grondstoffen en ruw materiaal aan dumping prijzen (in vergelijking met de buitensporige prijzen die ze betalen om het eindproduct van die materialen te kopen), maar worden ze ook verhinderd om projecten op te starten die hun eigen situatie zouden kunnen verbeteren en hun op die manier minder afhankelijk zouden maken van import uit de eerste wereld.

Om in de Derde Wereld totale uitroeiing te vermijden, wordt er geregeld vers kapitaal geïnjecteerd, in de vorm van leningen en om koopkracht te behouden. Dit bevoordeelt op zijn beurt dus ook het Westers kapitaal.

Helaas gaat slechts een kleine fractie van die zorg naar de noden van het volk. Het overgrote deel gaat naar de plaatselijke elite, die de leidende klasse vormen en die zorgen voor het behoud van hoe de dingen nu zijn. Ze verhinderen publieke debatten over de voorwaarden verbonden aan leningen en hulpvoorzieningen, blokkeren alle mogelijkheden om hun manier van bestuur te laten controleren, en schuiven verantwoordelijkheid weg wanneer dingen gebeuren die niet horen. Ze onderdrukken het recht van het werkvolk, laten lakse veiligheidsmaatregelen toe ten voordele van de mogelijke extra winst, en behouden een totaal verbod op het te proberen ontaarden van de corruptie die een keurijzer is geworden in de Derde Wereld, inclusief een groot deel van islamitische wereld. Dit lijkt twee paradoxen te verklaren. De eerste is dat bij vele landen in het Midden-Oosten deze formule geldt: Hoe meer geld het Westen in een land pompt, hoe armer en hoe dieper in de schulden het land geraakt.

De tweede is het totale verraad van de grote democratieën tegenover democratische bewegingen die dichtbij het grijpen van de macht lijken door simpelweg het democratische proces te volgen. Uiteindelijk kiezen deze democratieën er bijna altijd voor om de kant van dictators te kiezen en zo de democratische aspiraties van hun volk tegen te gaan, vaak zelfs met militaire ondersteuning van die dictaturen.

De term ‘stabiliteit’ is het verkozen doel van elke Westerse interventie in de Derde Wereld. In theorie klinkt dit een nobel gebeuren, maar in de praktijk betekent dit: Wanneer kansen optreden om door uitbuiting vreemd kapitaal te winnen, dan moeten deze genomen worden, zelfs al komt het op het slechts mogelijke moment voor het volk. Zij en toekomstige generaties zullen een steeds stijgende schuldenlast erven die het bruto nationaal product onmogelijk kan dragen, laat staan betalen. Deze stand van zaken wordt zowel erkend als bitterlijk gevoeld door het volk. Ze zien de resultaten ervan hun huizen, families en kinderen. Ze noemen het onrecht, en proberen er verandering in te brengen, maar worden op brutale wijze onderdrukt. Ook bepaalde Westerse politiek neemt deel aan deze verdrukking, en probeert het tegenover het eigen volk te rechtvaardigen d.m.v. kant-en-klare uitdrukkingen (zoals het “versterken van de stabiliteit” of “agressie tegen onze nationale belangen”). Tot voor kort was het gemakkelijk om mensen die streven naar gerechtigheid in dit geval ‘communisten’ te noemen. Sinds de val van het communisme is het nieuwe label ‘Islamitisch fundamentalisme’ geworden.

Met hun gigantische mediamachine, toegekend aan de grote bedrijven en het grof geld, gemaakt om de publieke opinie te vormen en te manipuleren, hebben ze de Westerse massa tot dusver gemakkelijk doen toehappen. Zonder het zelf te weten, geeft het volk toestemming aan de beleidsmakers. En dit is niet eens het ergste aan de onderdanigheid en naïviteit van mensen in het Westen. Wat ze nog trager doorhebben, is dat de gulzigheid van kapitaalkrachten niet beperkt is tot de Derde Wereld. Ze zouden niet twee keer omkijken als ze hetzelfde konden doen in hun thuisland en bij hun eigen burgers, want de slogan luidt: groei en meer groei, kapitaal en meer kapitaal, geld en meer geld! Wat kan anders het verschuiven van grote delen van de industrie naar Zuidoost-Azië en elders verklaren? Dit zijn plekken waar goedkopere werkkrachten (op financieel en humanitair vlak) goedkopere eindproducten kunnen produceren. Deze producten worden echter niet goedkoper verkocht eens ze in het Westen in de rekken liggen. Tijdens dit proces worden miljoenen Westerse werkkrachten ontslaan om zich in de rangen van de werklozen te voegen.

Dit pad van ongebreideld kapitalisme kan zich niet eeuwig verderzetten, en alle tekens wijzen erop dat dit binnenkort ook zijn einde zal kennen. Veel van deze tekens worden al jaren genegeerd, onderdrukt of aangevallen, maar ze zijn er, of tegenstanders dit nu graag hebben of niet. De grondstoffen en de Derde Wereldmarkt zullen niet eeuwig standhouden. Tenzij er een radicale verandering plaatsvindt voor het te laat is, zal deze planeet het niet uithouden!

Wat wij noodzakelijk vinden, is echter geen verandering van de regels, maar een verandering in ons hart. Zolang de goede oude mentaliteit van materialisme regeert, is er geen hoop. Dan zal symptomatische behandeling enkel het onvermijdelijke vertragen, maar niet stoppen. Zolang als mensen denken in de hokjes van wij tegen hen, Noord tegen Zuid, uitbuiten tegen uitgebuite, rijk tegen arm, blank tegen gekleurd en meester tegen slaaf, brengt de toekomst geen hoop. Het schip van de mensheid zal zinken, zelfs terwijl de passagiers in eerste klasse cabines meer en meer kostbaarheden en luxe blijven vergaren.

Het is vergezocht om te geloven dat de politici en financiële breinen van de wereld de visie, wijsheid en vaardigheden zullen hebben om uit zichzelf zo'n dramatische verandering te ondergaan. Het is ook spijtig om te zien dat ze de mensheid op een onheilspellend pad gezet hebben en zo dicht bij de afgrond laten komen. De enige hoop die we hebben, is een massale onderwijscampagne voor het volk, die op het einde van de dag nog steeds als stemmers het heft in handen hebben. Als er vraag komt naar een nieuwe gang van zaken, dan zullen politici ofwel moeten veranderen ofwel uit de weg van verandering moeten gaan.

Wat heeft islam met dit alles te maken? Islamitische geleerden en denkers hebben zich al decennialang beziggehouden met het ontwerpen van een islamitisch systeem gebaseerd op de islamitische Shari'a. Dit is dus uiteraard geen kopie van de huidige formules, die in andere tijden en onder andere voorwaarden hun nut wel bewezen hebben maar nu hun zwakheden tonen. Noch mag dit systeem beschouwd worden als enkel islamitisch en dus alleen voor moslims, omdat het welbehagen van de mensheid een gemeenschappelijk belang is. In onze constant

krimpde en interactieve wereld delen we allemaal hetzelfde lot. De belangrijkste kenmerken van dit nieuwe systeem zijn:

(1) De mens is niet het meest superieure wezen maar staat onder het Superieure Wezen, God! “Zonder God is alles mogelijk”, zoals Dostojewski zei, en kan alles gerationaliseerd en gerechtvaardigd worden. Wanneer de mens God onttroonde, verviel hij in zelfaanbidding. De rol van de mens in dit universum is om God’s vice-regent en vertrouwenspersoon te zijn. Hij moet de middelen hebben om volledig over de natuur te heersen, maar hij moet omgaan met de planeet in overeenstemming met de instructies van de Maker, en niet volgens zijn eigen impulsen en verlangens. Noch wetenschap (een middel nog steeds in zijn vroege stadia) noch arrogantie (een dodelijke valstrik) zouden de mens in de waan mogen brengen om God te spelen... Waren we maar wijs genoeg.

(2) Ultiem eigenaarschap behoort tot God want hij is de Maker. Ons eigenaarschap behoort tot het tweede niveau. We zijn vrij om weelde te bezitten en zelfs te verhogen op wettelijke wijze, en dit zo goed als zonder limiet. We moeten er enkel bewust van zijn dat kapitaal rechten heeft maar ook plichten. De functie van kapitaal is niet enkel om oneindig te groeien. Kapitaal heeft namelijk ook verplichtingen te vervullen tegenover de maatschappij.

De aanname (door zowel het communisme als kapitalisme) dat er een onvermijdelijk conflict heerst tussen het individu en de maatschappij heeft geen grond in de islam.

Daar wordt aangenomen dat beide in harmonie bestaan, een delicate balans die iedereen gelukkig houdt. Deze balans wordt niet alleen behouden door de sterke arm der wet, maar, en zelfs belangrijker, door het plezier van God. God is altijd in beeld en is een levende realiteit, wat een notie van absolute betekenisloosheid is in een materialistische ideologie.

Deze nieuwe filosofie is toegankelijk en realiseerbaar, maar uiteraard

niet onder een onderwijssysteem zonder waarden. Ook de vloedgolf van indoctrinatie in de media en de sociale tolerantie van onrecht doet deze zaak niet ten goede. De maatschappij zou zo intercomplementair en geïntegreerd zijn dat het niemand toestaat in isolatie te leven, of het nu over steenrijke of straatarme mensen gaat.

Meer dan veertien eeuwen geleden verkondigde Omar, de tweede kalief van de islam, dat als er een man in het dorp zou sterven uit armoede, de andere burgers losgeld zouden moeten betalen alsof ze hem zelf vermoord hadden. De gemeenschap is zoals “een lichaam.. Wanneer één orgaan lijdt, schieten de andere te hulp”, zoals de profeet zei. Elke burger heeft het recht om aan een minimum van comfort (niet enkel genoeg om te overleven) te leven. Omdat leven op liefdadigheid afgeraden wordt, heeft iedereen het recht op arbeid in loondienst. Arbeidsbesparende technologie is daarom toegestaan als een antwoord op arbeidstekort, maar nooit om te besparen op jobs en zo werknemers in de werkloosheid te gooien. Mens krijgt prioriteit over machine, en de juridische regel is dat collectief welzijn prioriteit krijgt over individueel welzijn. Dit betekent niet dat technologische vooruitgang stil moet staan, maar dat het hand in hand moet gaan met optreden tegen de gevolgen ervan. Werknemers kunnen en worden zelfs aangemoedigd om aandelen te kopen in hun bedrijven om zo de polarisatie tussen arbeid en kapitaal te vertroebelen en om een werkelijke interesse te krijgen in de vooruitgang van het bedrijf.

Is islam is er de veronderstelling dat God het onderhoud van de armen in de weelde van de rijken stak.. En in een nieuwe wereldorde kan dit principe mogelijk internationale proporties aannemen.

Nog een andere regel in islam is dat geld op zichzelf geen geld mag verdienen tenzij het gekoppeld wordt aan een of andere productie. Woekerwinst is dus onwettig in islam. In recente tijden is er veel ophef over woekervrije banken. Een aantal banken hebben in dit experiment het voortouw genomen, niet alleen in islamitische landen maar ook in Europa en Amerika.

(3) De eenheid van de mens als één familie die het gemeenschappelijk voorouderschap van Adam en Eva draagt zou benadrukt en geleerd moeten worden aan jonge kinderen, samen met het feit dat elke mens vanbinnen gelijk is. Het is jammer dat er in zowel de wetenschap als religie misbruikt geweest is in Europa (en Amerika) om bewijsmateriaal over de zogenoemde superioriteit van het blanke (of Arische) ras te fabriceren. Zulk bewijsmateriaal is nu gelukkig uitgestorven, maar de roddels zetten zich verder. Tot vandaag de dag wordt Jezus afgebeeld als een blanke blondharige man met blauwe ogen, dus niet zoals de rest van de Palestijnen.

Het bewijs van racisme in het Westen dringt zich in bepaalde facetten van het leven door. De wil om hier iets aan te doen, moet echter nog op gang komen. Een bergopwaartse strijd voor mensenrechten in Amerika heeft zich de laatste decennia afgespeeld. Desondanks duidelijke vooruitgang kan men niet zeggen dat de bittere smaak van slavernij reeds weggespoeld is. Gelijkheid is geen reeks wetten, maar eerder een mentale gesteldheid.

Tot dusver heeft de zwarte man in Amerika nog niet het woord “sorry” gehoord van de blanke man voor de periode die gemerkt is met slavernij, dat nochtans een smet werpt op de hele geschiedenis van de blanke samenleving. (De gele – Japanse – man kreeg wel een verontschuldiging en zelfs herstelbetalingen voor hun internering tijdens Wereldoorlog II.) Nieuwe spanningen op vlak van ras blijven opdraven. Hoewel dit jammerlijk is, kan men het hen soms niet kwalijk nemen, zoals bij de rellen in Los Angeles

Elke keer als er oproepen en inspanningen opduiken om het financiële welzijn van zwarten te verbeteren, hoewel dit een goede zaak is, kijkt men over de oorsprong van het probleem. Geen kogels noch euro's zullen voor permanente oplossingen zorgen. Enkel wanneer iedereen in het diepste van zijn hart het gevoel heeft dat elke andere persoon een gelijke broeder of zuster is, zal echte verandering plaatsvinden.

Dit kan niet voorgeschreven worden door de wet, maar is een functie van het onderwijs. Er is elke reden, en niet gewoon m.b.t. het rassenprobleem maar ook andere zaken, om te geloven dat een educatieve revolutie in scholen en via andere onderwijskanalen de menselijke mentaliteit op nieuwe banen kan zetten. Dit zal hopelijk leiden tot een nieuwe verenigde en meelevende mensheid, wat leven zou inblazen in al onze slogans over vrijheid, broederschap en gelijkheid. Hier bedoelen we niet gewoon binnen onze nationale grenzen (en de rest kan de pot op), maar op wereldwijd vlak.

Dit moet gekoppeld worden aan een werkelijke inspanning om de Derde Wereld te ontwikkelen. Er wordt geschat dat de subsidies die Europa in zijn eigen landbouw steekt voldoende zijn om zulke ommekeer in de Derde Wereld te veroorzaken dat hongersnood op globaal niveau in één slag geëlimineerd zou zijn. Dit idee werd over het algemeen bespot tijdens een vergadering van voormalige ministers en eerste ministers van Europa. Noch het stoppen van subsidies noch het ontwikkelen van de Derde Wereld werden gezien als realistische opties, het eerste voor politiek opportunisme en het laatste als politieke strategie.

(4) Nog een menselijke kwaliteit die de laatste tijd in sneltempo verweerd is en daarom dringend hersteld moet worden, is die van zelfbeheersing. Hoewel het de gemakkelijkste manier is om onderscheid te maken tussen mens en dier, heeft de moderne mentaliteit er een warboel van gemaakt. Een jonge man die gearresteerd werd omdat hij schoot op voorbijrijdende auto's op de snelweg en zo een aantal mensen doodde, had enkel dit te vertellen als excuus: "Ik had gewoon zin om iemand te vermoorden." Dit is niet het enige voorbeeld. De statistieken aangaande misdaad geven duidelijk weer dat dit een sociaal fenomeen geworden is, en geen uitzondering. Iedereen die vaak naar het nieuws kijkt of de krant leest, kan dit bevestigen. Het gebrek aan een gegrond systeem van waarden en normen, gekoppeld aan de bijna onbestaande weerstand tegen eigen impulsen en verlangens zijn de belangrijkste factoren.

De sleutel van de verandering kan gevonden worden in het onderwijs en in de media. Als er ooit een Dag des Oordeels is, zoals moslims en anderen geloven, dan zou men niet graag in de schoenen staan van mediamagnaten wanneer zij geconfronteerd worden met hun rol in het aanmoedigen van geweld, pornografie en losbandigheid. Spreek over het onbespreekbare, en dan nog eens, en nog eens, en uiteindelijk wordt het uiteraard bespreekbaar. Onze kinderen kunnen dan verkennen en experimenteren, tot het een sociale verslaving wordt.

Jammer genoeg geven sommige steden op subtiële wijzen het slechte voorbeeld aan hun jongeren, zonder interesse te hebben in het welbevinden van deze jongeren achteraf. Zij zijn krachtig zonder grenzen, en de tegenstander is zwak zonder grenzen. Waarden en normen hebben al snel geen plaats meer wanneer een militaire grootmacht al zijn kracht gebruikt om zich agressief te uiten waar er geen weerstand geboden zal worden. Wanneer de tegenstander dan toch terugslaat, trekt deze zelfde grootmacht terug omdat het 'een te zware taak zou zijn'. Omkijken naar andermans leven werkt niet als we het constant aanvallen of weigeren te beschermen. Een van de meest krachtige en onthullende zinnen gezegd tijdens de Golfoorlog is de volgende: "We doen niet aan lichamen tellen". Hier ging het uiteraard enkel over de lichamen van de andere kant.

(5) Oorlog en Vrede – De regels rond oorlog in de islam zijn heel duidelijk en werden uitdrukkelijk gedefinieerd door Mohammed (v.z.m.h) zelf. Eerst spreken we over een defensieve aard, dit betekent het verwijderen van onderdrukking, waar die ook mag zijn. Samenwerken om agressie tegen te gaan wordt verwoord in deze vers uit de Koran:

“Als twee kanten onder gelovigen in een gevecht verzeild geraken, maak dan vrede onder hen. Maar als één partij zondigt tegen de andere, vecht dan allen tegen deze partij, tot ze gehoorzaamt aan de wil van God. Wanneer het gehoorzaamt, maak dan terug vrede met hen en wees rechtvaardig. God houdt van rechtvaardige mensen”.
(49:9).

Samenwerken met niet-moslims om een bepaald doel te bereiken is toegestaan. Een voorbeeld hiervan is het pact met de joden van Medina om de stad samen te beschermen tegen ongelovigen ten tijde van de profeet. Een ander voorbeeld is de verwijzing van de profeet naar een pact die gesloten werd nog lang voor de stammen van Mekka gezamenlijk de onderdrukking tegengingen. Zijn commentaar luidde: “Er was een alliantie voor de komst van de islam, als ik (nu) uitgenodigd geweest was, had ik me er bij aangesloten.” De profeet had specifieke instructies voor zijn leger. Ze mochten alleen vechten tegen strijdende partijen, en niet tegen vrouwen, kinderen en ouderen. Niet-islamitische gelovigen mogen ook niet gehavend worden, noch mochten bomen van vijanden afgehakt of verbrand worden als teken van oorlog. Dieren mochten ook niet geslacht worden, behalve voor consumptie. Wanneer we deze bepalingen herzien, wordt het duidelijk dat ze niet van toepassing zijn op moderne oorlogsvoering. Wereldoorlog I was waarschijnlijk het laatste geval waar het vechten grotendeels beperkt was tot grondtroepen. Vanaf de Spaanse burgeroorlog in de jaren 30 begonnen de regels te veranderen. Dit is duidelijk merkbaar in Wereldoorlog II, de Koreaanse oorlog en de oorlog in Vietnam. De twee atoombommen over Hiroshima en Nagasaki spreken voor zichzelf, net zoals de resem bommen in Vietnam. De “vrij vuren zones” doodde niet alleen mensen, dieren en planten, maar ook de aarde zelf.

Sommigen zouden daarom zeggen dat de islamitische oorlogsethiek daarom niet meer van toepassing kan zijn in onze moderne tijd, zoals wordt gezegd over vele andere islamitische voorschriften. Hun logica is begrijpelijk. Moslims en anderen bekijken deze zaak echter vanuit een ander perspectief. Omdat moderne oorlogsvoering zo verwoestend is, zou oorlog best niet meer gezien worden als een optie om conflicten op te lossen. Oorlog is achterhaald, net als slavernij!

In deze piek van de maatschappij moet de mensheid toch zeker en vast een andere manier kunnen vinden om vrede te maken in plaats van oorlog.

Misschien kunnen onafhankelijke rechtbanken disputen tussen naties bedaren. In een niet zo'n ver verleden vochten Egypte en Israël

over controle van de Sinaï, een Egyptisch schiereiland. Wanneer een stuk land later een obstakel vormde voor de vrede, werd deze zaak sereen afgehandeld door een internationale rechtbank, zonder ook maar een druppel bloedvergiert. Oorlog maakt immers niet het onderscheid tussen goed en kwaad, maar geeft alleen aan wie sterker is en meer vernietigende kracht heeft. Het is een slecht teken dat de Nieuwe Wereldorde aangekondigd werd bij de gelegenheid van een militaire aanval. Beslissingen die achteraf gemaakt werden, doen vermoeden oproepen dat het enige ‘nieuwe’ in de Nieuwe Wereldorde was, dat het door één in plaats van twee grootmachten aangevoerd werd. Het is zeker en vast gemakkelijk om rechtbanken op te richten die het mogelijk maken om conflictsituaties op een eerlijke en onpartijdige manier op te lossen (bijvoorbeeld de Verenigde Naties en zijn veiligheidsraad). Het succes van zulk idee draait rond één voorwaarde, namelijk dat de beschavingen besluiten om... beschaafd te zijn! De waarheid zeggen is belangrijk, en niemand zou ooit beweren tegen de waarheid te zijn, maar toch is het zo. Waarheid is een waarde, maar politiek heeft jammer genoeg geen nood meer aan waarden. Dit is de echte bedreiging voor de wereld.

Zal de krachtige toestemmen met rechtvaardigheid zoals beslist door de wet, of blijven voortdoen onder het thema ‘macht geeft recht’? Zal de militaire industrie het idee opgeven dat er nu en dan een oorlog moet zijn om de zaken draaiende te houden? Kan het recht zegevieren door de grondstoffen van de wereld eerlijk te laten verdelen? Natuurlijk niet, dat zou godslastering zijn voor de meesters van de huidige orde, tenzij de dingen veranderen. Waar we al zeker van mogen zijn, is dat deze verandering niet van hogerop zal starten. Ze zal starten van beneden naar boven, vanaf de wortel tot de kruin.

(6) Ecologie – Om geld te verdienen om hun voedsel te kopen, leningen af te betalen, legers en politie te bewapenen om hun dictators te beschermen, en om het luxueuze appetijt van de regerende klasse te bevredigen, zorgt het armere deel van de mensheid in ontwikkelingslanden ervoor dat de natuurlijke grondstoffen opgeraken.

De rijke kant van de mensheid heeft hetzelfde doel. Ze willen meer geld verdienen om de rijken rijker te maken en om hun luxe te vergroten. De geïndustrialiseerde wereld schendt, vergiftigd, vervuult en vermoordt onze ecologie. Dit gebeurt in een periode waarin wetenschap en technologie het mogelijk maakt om onze biosfeer op eerder ongeziene wijze te beïnvloeden. En het gebeurt in tijden van vrede, buiten de verwoestende en permanente schade dat een wereldoorlog kan veroorzaken. We lenen van de toekomst op extravagante schaal. Tegelijkertijd zeggen schattingen ons dat we een schuld aan het opbouwen zijn die toekomstige generaties nooit gaan kunnen veroorloven. Manieren om hier iets aan te doen zijn al lang bekend, maar het obstakel is, zoals verwacht, diegenen die de macht hebben. De bewaarders van het ongebreidelde, gulzige, egocentrische, kortzichtige kapitalisme. Zoals de Koran zegt:

“En onder de mensen bevindt zich degene wiens spraak jou (o Mohammed (v.z.m.h)) in dit wereldse leven zal behagen. En hij roept Allah aan om te getuigen over wat zich in zijn hart bevindt, terwijl hij de meest twistzieke is. En wanneer hij zich afwendt, trekt hij over de aarde om daar verderf op te zaaien en om de gewassen en het vee te vernietigen, en Allah houdt niet van het verderf. “(2:204-205)

Wat echter van werkelijk belang is, is dat de ecologische beweging buiten politieke sferen aan een opmars bezig is. Op de dag van de Aarde in 1990, kwamen tweehonderdhonderd miljoen mensen uit 141 landen opdraven voor de grootste volksdemonstratie ooit. Dit kan niet genegeerd worden door politici, of anders lopen ze het risico hun stemmen te verliezen. Misschien is de tijd rijp om een internationaal ecologisch agentschap op te richten, waarin overheden van over heel de wereld kunnen participeren, op voorwaarde dat ze acht zullen slaan op zijn advies. Uiteraard zijn deze adviezen gebaseerd op de redenering van “rechtvaardigheid eerst”.

(7) Bevolkingsproblemen

De wereldbevolking groeit aan een tempo dat de beschikbare grondstoffen ver voorbijstreeft. Ongerustheid om de bevolkingsexplosie is hierom heel terecht. Omdat het merendeel van deze bevolkingsgroei zich afspeelt in de Derde Wereld, wordt deze beschuldigd van onverantwoord gedrag door het Westen. Disciplinaire actie is overwogen geweest, en een aantal landen die hulp bieden, waaronder de VS, steunen het idee van vruchtbaarheidsregulatie en familieplanning, zodat families niet zonder limiet kinderen kunnen verwekken. Nog erger dan dit, in een artikel getiteld ‘Zou Machiavelli een beter gids voor dokters zijn dan Hippocrates?’, interviewde Dr. Jean Martin enkele Westerse burgers die zich het nut afvroegen van vaccinatie in de Derde Wereld. Hun reden hiervoor is dat het kinderen zou toelaten langer te blijven leven, wat de cyclus van hongersnood en uiteindelijke dood simpelweg zou herhalen. Met andere woorden: Dit is een oproep om grenzen te zetten op de vermindering van sterfgevallen in de Derde Wereld. Een opschuiving van humanisme naar pragmatisme klinkt logisch, vandaar Machiavelli’s naam in de titel van het artikel.

Dat er een probleem is, kan niemand ontkennen. Dat we families moeten helpen die niet beschikken over veilige en betrouwbare vormen van contraceptie is ook een feit, en islam maakt hier geen probleem van. Ons enige voorbehoud is de schuld van de bevolkingsgroei enkel leggen bij derdewereldlanden. Dit is niet de volledige waarheid. Eigenlijk kent de situatie meerdere oorzaken. We mogen niet negeren dat de geboorte van een baby in de VS “meer dan honderd keer zo zwaar weegt om onze aarde dan, bijvoorbeeld, een baby uit Bangladesh.” Dit schreven Paul en Anne Ehrlich van het Departement van Biologische Wetenschappen aan de universiteit van Stanford in National Geographic Magazine. Ze trokken de conclusie dat hoewel bevolkingsgroei in arme landen deze landen arm houdt, de bevolkingsproblemen in rijkere landen de mogelijkheid verkleinen van de aarde om onze beschaving te ondersteunen. (Michael Henderson: Hope for a Change. Grosvenor Books, Salem U. S. A., 1991, p.24)

De manier om bevolkingsgroei in de Derde Wereld te verminderen is al ontelbare keren besproken geweest (vooral in de Wereldbevolkingsconferentie in Boekarest, 1974). De geschiedenis (kijken naar wat er gebeurde in Europa toen de bevolkingsgroei destijds inkortte) en ons logisch verstand (Een gekend fenomeen is dat onveiligheid een natuurlijke stimulans geeft om kinderen te verwekken.) geven aan dat ontwikkeling de oorzaak en niet het gevolg is van verminderde vruchtbaarheid. Kapitalistische landen leggen nochtans een disproportioneel hoge klemtoon op het reguleren van vruchtbaarheid in de Derde Wereld. De zaak is inderdaad meer dan enkel filantropisch of uit een liefde voor het welbevinden van de mensheid.

In de zomer van 1991 gaf de dienst Vreemdelingenzaken van de VS een verslag uit door Dr. Nicholas Eberstadt van de Amerikaanse Ondernemingsinstitutie. Dit verslag waarschuwde tegen de gevolgen van de groei aan bevolking in de Derde Wereld op de politieke orde en balans der machten. Na drie generaties, zo zegt hij, zullen acht overgrootouders in het Westen maar vier of vijf nakomelingen hebben. Overgrootouders in grote delen van Afrika en het Midden-Oosten zullen er dan maar liefst 300 hebben. Hiermee kunnen we besluiten dat de toonaangevende landen van vandaag de kleinere landen van de toekomst zullen zijn.

De 'National Security Study Memorandum 200, een Amerikaanse studie over "De gevolgen van wereldwijde bevolkingsgroei op nationale veiligheid en uitheemse belangen (10 dec, 1974) is een heel leerrijk document. Het onthult de complexe politieke, economische en militaire gevolgen van het behouden van de maatschappij zoals ze nu is. Populatiegroei kunnen de zaadjes voorstellen die uitgroeien tot revolutionaire acties en grenzen stellen op economische belangen in het buitenland. Armoede, bevolkingsgroei en bevolkingsverjonging zouden ontwikkeling doen versnellen, mensen overhalen om hun buitenlandse investering te herzien, en zelfs leiden tot militaire groei omdat men het begint te zien als alternatief voor werkloosheid. Het document geeft soms het gevoel dat de industriële landen reeds een oorlog aan het voeren zijn met onderontwikkelde landen.

Het lijkt ons dat een Nieuwe Wereldorde rekening zou moeten houden met de noden van ons werelddorp, want dat is wat onze planeet stilaan aan het worden is. Het mag niet veronderstellen dat we de wereld moeten verdelen in ‘rijken’ en ‘armen’, wat onvermijdelijk zou leiden tot een oorlog tussen deze twee partijen. Het vraagt aan de rijken om nederigheid, tevredenheid met de huidige luxe, en de wil om veel van deze luxes op te geven. Deze zijn toch niet van levensbelang. De beloning is de blijdschap die ze voelen door een groot deel van onze mensenfamilie geholpen te hebben. Wat kan er nog meer bepalend zijn voor geluk? God moet in beeld gebracht worden!

FAMILIE... EN DE SEKSUELE REVOLUTIE

De Profeet Mohammed (v.z.m.h) zei: “Vrouwen zijn de wederhelft van mannen”. De eenheid van de mens is geen man of vrouw. Het is man én vrouw in harmonie wat van hen een familie maakt (net zoals dat het kleinste deel van water niet enkel zuurstof noch stikstof is, maar beide verenigd.) Zoals in het jodendom, christendom en vele andere religies, zegt islam dat het samenkomen van een man en vrouw om een familie te maken een heilige verbintenis is dat de Koran ‘een hechte gelofte’ noemt. Deze gelofte moest vastgelegd worden aan de hand van een huwelijkscontract.

Zulk contract staat voor de wederzijdse trouw van beide partners en is de fundering voor hun gezamenlijke rechten en verantwoordelijkheden en die van hun kinderen. Kinderen hebben het recht op erkenning door hun ouders (indien geboren onder een huwelijkscontract en als het kind beide ouders gekend heeft), een liefdevolle opvoeding, fysieke en spirituele zorg, onderwijs en voorbereid worden door hun ouders om hun verantwoordelijkheden als volwassen en nuttige burgers op te nemen.

Wanneer de ouders hun oude dag bereiken of niet meer in staat zijn om het huishouden te leiden, is het de religieuze plicht van de kinderen om voor hen te zorgen, zonder ongeduldigheid of ergernis te voelen.

Het is een recht naar God toe. Op deze manier is er een voortdurend gevoel van veiligheid voor de toekomst van de kinderen, wanneer zij zelf opgroeien, ouders worden, en een oude leeftijd bereiken.

Deze solidariteit binnen de familie en kracht van familiebanden is van uitermate belang in de islam. Het verspreidt zich zelfs buiten het gezin tot de verregeraande bloedverwanten. De Koran noemt het ‘de verbinding van de baarmoeder’. Het is zowel een plicht en een barmhartige daad om lief te zijn tegen bloedverwanten door hen op een of andere manier te steunen. Zelfs nadat de ouders gestorven zijn, blijft het een plicht om voor hen te bidden, en zelfs om de relaties met hun vrienden aan te houden door hoffelijk met hen om te gaan en hulp aan te bieden indien nodig.

In islam heeft trouwen twee functies, en enkel door het huwelijk worden deze vervuld. De eerste is het verlangen van de ene helft van de mens naar andere vervullen, en het zo tot een geheel maken, zowel op fysiek als spiritueel vlak. “En tot Zijn tekenen behoort dat Hij voor jullie echtgenotes uit jullie eigen midden geschapen heeft om bij haar rust te vinden. En Hij heeft liefde en erbarmen tussen jullie gebracht. Daarin zijn tekenen voor mensen die nadenken. (30:21) De andere functie is om te verwekken en zo een nageslacht te hebben.

*“En God heeft voor jullie uit jullie eigen midden echtgenotes gemaakt en Hij heeft aan jullie uit jullie echtgenotes zonen en kleinzonen gegeven. En Hij heeft met goede dingen in jullie levensonderhoud voorzien. Geloven zij dan in de onzin terwijl zij aan Gods genade geen geloof hechten?”
(16:72)*

Het huwelijk is de enige legitieme weg naar seksueel contact en reproductie. Dit toch doen buiten het huwelijk is een erge zonde, en kan ook een misdaad worden in islam als vier mensen hier getuige van zijn. Hiervoor moeten alle vier mensen de dader herkennen, en getuigen dat het ging om een seksuele daad. Deze criteria worden nauwelijks behaald, en het lijkt erop dat dit zo bedoeld was.

Het is opmerkelijk dat dezelfde morele principes vroeger ook in Amerika en in het Westen heersten, maar door een evolutie van mensen naar atheïsme of microtheïsme was verandering onvermijdelijk. Atheïsme is wanneer God wordt ontkend. Microtheïsme is wanneer god erkend wordt, maar met minder goddelijkheid. We aanbidden Hem, maar op onze eigen voorwaarden. We bezoeken de huizen van aanbidding op weekends, maar we laten God ons niet zeggen wat we moeten doen met ons leven. Deze verloedering van geloof maakte plaats voor de ‘seksuele revolutie’, waarbij alle religieuze waarden vatbaar werden voor radicale verandering.

De seksuele revolutie begon niet zo recentelijk in de jaren 60 zoals we denken. Het was ook niet het resultaat van een passieve sociale omwenteling. Het was het resultaat van intelligente planning, hard werk, en doorzettingsvermogen. Het begon allemaal met de extreme fascinatie met wetenschap en zijn technologische mogelijkheden, terwijl de kerk tegelijk steeds minder en minder te maken kreeg met het dagelijkse leven van mensen. De menselijke geest werd de ultieme scheidsrechter van alle mensenzaken, en aloude waarden en normen werden onderworpen aan zijn nieuwe regels. In hun haast en oppervlakkigheid, hebben mensen echter het overduidelijke feit gemist dat de menselijke geest een imperfect instrument is. Om deze reden zou het geen oordelen mogen vellen over morele zaken. Het feit alleen al dat de mens steeds meer kennis en wijsheid zoekt, bewijst dat de kennis die we nu hebben nog niet compleet is. Als de menselijke geest dacht dat hij compleet was, zou hij stoppen met onderzoek uitvoeren, maar zoals de Koran zegt: “Van alle kennis, is er maar een klein deeltje overgeleverd tot jou.” (17:85)

Om God nog meer te vervangen door de mens, ontstond een beweging tussen de twee wereldoorlogen in, genaamd ‘Moraliteit zonder Religie’. Deze beweging beschuldigt religie – en niet de menselijke fout - ervan, vijandigheid en conflict tussen mensen uit te lokken. Ze deden alsof dezelfde moralen bereikt zouden kunnen worden zonder

noodzakelijk te verwijzen naar religie, en noemden deze ‘ongebonden moralen’. Wanneer religie uit beeld gebracht werd, stootte dit God ook van de troon. Hierdoor vestigden nieuwe regels rond moraliteit zich, waarin de immorele zaken van gisteren de morele zaken van vandaag werden. Seculier humanisme vindt dat menselijke waarden door de mens gemaakt moeten worden, zonder enige verwijzing naar het niet-menselijke of bovennatuurlijke. Met de verschuiving naar materialisme werden waarden zoals eer, kuisheid en zuiverheid herleid tot holle woorden. Een heel spectrum aan indoctrinatie zorgde ervoor dat de grenzen van vrijheid zo ver mogelijk uitgerekt werden. In een maatschappij waar de nadruk ligt op het individu, betekende dit dat elk menselijke bevestiging werd beschouwd als menselijk recht. Een andere achteruitgang was dat de seculiere vloedgolf die de maatschappij overspoelde ook veel slachtoffers maakte bij de bewaarders van religie en beschermers van religieuze waarden – de clerus. Zij waren het Trojaanse paard. In plaats van het religieuze kamp te verlaten om zich bij het libertijnse kamp aan te sluiten, begonnen ze religie zelf aan te passen door nieuwe interpretaties en Bijbelverklaringen te maken en goed te keuren. Deze nieuwe teksten laten dingen toe die gedurende de hele geschiedenis van de religie beschouwd werden als onwettelijk en verwerpelijk. Vele van deze clerus vielen zelf ten prooi aan het virus dat zij moesten afweren. Sommige van hen interpreteerde de notie van ‘celibaat’ zijn zelfs als het zich onthouden van het huwelijk maar niet van seks, zoals nog niet zo lang geleden in News Week te lezen was.

Het te verwachten resultaat is het chaotische seksuele gedrag van volledige samenlevingen. Door het verlies van de waarden van kuisheid buiten het huwelijk en trouw erbinnen, verviel het gebeuren van seks als speciale band tussen man en vrouw: groepsseks en ontrouw, verkrachting, ongewenste zwangerschappen die leiden tot abortus, ongewenste kinderen die beroofd worden van het recht op gezamenlijk ouderschap, en kinderen die kinderen krijgen. Bovendien vergaat de vertrouwensband ook in families als in ongeveer 15% van de gezinnen kinderen een niet-biologische vader hebben. Daarbovenop

heb je ook gezondheidsgevaren door de epidemische groep van seksueel overdraagbare aandoeningen, zowel nieuwe als terugkerende. De cellen die hier de oorzaak van zijn, ontwikkelen steeds betere weerstand tegen gekende antibiotica. Door de stijgende losbandigheid wegen deze ziektes zwaar door op de gemeenschap, vooral onder jongeren.

Wij moslims kennen geen verwarring of vaagheid omtrent wat wettig en onwettig is in onze religie. De tekst van de Koran blijft altijd in zijn oorspronkelijke vorm, woord voor woord en letter voor letter. De Koran bezit de heilige woorden, en elke vertaling of verwerking in een andere taal (inclusief het Arabisch, de taal van de Koran) kan onmogelijk de Koran genoemd worden. De morele en immorele zaken die in de Koran beschreven worden, zullen voor altijd zo blijven, en mogen niet verdund, gemanipuleerd of gerationaliseerd worden. Er zijn geen clerus of geleerden die kunnen beweren dat zij beschikken over een speciaal recht of vaardigheid om de Koran te interpreteren. Dit betekent echter niet dat alle moslims deugdzame mensen zijn die nooit een zonde begaan. Natuurlijk maken moslims inbreuk op hun eigen religie door te zondigen, maar zij weten tenminste dat het een zonde is. Hierdoor zullen deze zonden op hun geweten blijven rusten tot ze spijt tonen tegenover God.

De echte uitdaging voor moslims, die burgers zijn van Westerse gemeenschappen, is waar kinderen opgroeien onder sociale en morele normen die soms tegenstrijdig zijn met de leer van de islam. Moslims zijn hier niet alleen in, want er zijn ook joden, christenen en anderen die dezelfde heilige moralen hooghouden en veel moeite doen om hun kinderen deze ook bij te brengen. Samenwerking tussen moslims en aanhangers van deze andere religies is reeds aan de gang, en nog meer wordt altijd aangemoedigd.

Onze manier van omgaan met onze kinderen heeft de oorsprong, in vroeg kennis te maken met God (zie hoofdstuk 1), en wanneer we in Hem geloven, aanvaarden en volgen we Zijn regels. Als we Zijn regels volgen, maakt het voor ons niet uit of anderen dit doen of niet.

Wanneer je aan de kant van God staat, ben je altijd in de meerderheid. Dit zorgt voor het zelfvertrouwen om druk van leeftijdsgenoten en andere verleidingen te weerstaan. “Ze doen het allemaal” wordt niet langer aanvaard als excuus. Het vaccinatieproces mikt erop om immuniteit op te bouwen nog lang voor het kind in aanraking komt met de ziekte, of het nu fysieke of morele schade kan berokkenen. Net zoals een soldaat die klaar is voor de strijd nog lang voor ze begint, worden toekomstige gevaren preventief besproken met het kind zodat het op voorhand kan beslissen welke houding het ergens tegenover moet nemen als de tijd er rijp voor is. Dit kan gaan over van alles, zoals roken, drank, drugs of seks.

Gelukkig houdt het preken van voorhuwelijkse kuisheid meer in dan enkel een gebod om te gehoorzamen (natuurlijk is de leer dat wanneer God iets opdraagt, we bevelen). Discussies met de islamitische en niet-islamitische jeugd stelde de zaak op een even krachtige manier voor, zelfs op puur intellectuele basis. “Wie gelooft er in gelijkheid van geslachten?” Men stemt unaniem vóór. “Wie gelooft er in gerechtigheid?” Opnieuw unaniem goedgekeurd. Dan wordt voorgesteld dat elke relatie tussen twee partners waarvan de gevolgen niet gelijk gedeeld worden door beiden, niet rechtvaardig is. Ze gaan allen akkoord. In het geval van vrij seksueel gedrag, worden de gevolgen niet gelijk gedeeld, want de vrouw is volledig de verliezer. Of ze achtergelaten wordt, of zwanger wordt en een abortus pleegt of het kind moet weggeven, of achterblijft met een vaderloze baby die ze alleen moet ondersteunen voor de rest van haar leven. Wanneer we de gevolgen bekijken en vragen “Is dit gerechtigheid?”, is de algemene uitroep “Neen!”.

De homoseksuele beweging was een redelijke laatbloeier op de stoomtrein richting seksuele revolutie. Homoseksualiteit is natuurlijk geen nieuwe uitvinding. Het is er altijd al geweest in zo goed als alle culturen en bij alle mensen, maar men zou denken in minder grote mate als tegenwoordig. Het had zijn steungroepen waarbij activiteiten min of meer bedeesd waren, maar zijn invloed ging de laatste 30 jaar pas echt de lucht in. Ik herinner me academische conferenties waarin sommige wetenschappelijke papers uitgebracht werden die

door strikt wetenschappelijke methodes de veiligheid van anale seks wilden bewijzen. Dat was in de vroege jaren 1970. Voor mij leken de bevindingen zo tegenstrijdig met simpel logisch verstand dat ik, voor de eerste keer in mijn academische carrière, de eerlijkheid van sommige onderzoekers in vraag begon te stellen. Kort hierna verklaarde de Amerikaanse Psychiatrische Vereniging dat homoseksualiteit niet meer beschouwd moest worden als een ziekte maar eerder als seksuele oriëntatie. De rest is geschiedenis.

Een ‘homoseksuele maagaandoening’ werd beschreven in medische literatuur, en later was het aids dat het nieuws haalde in relatie met de homoseksuele acceptatie die toen begon. Heel snel werd het aids als probleem uit de medische wereld verwijderd, samen met de regels om infecties te vermijden. Het werd een politieke kwestie, en homoseksuele steungroepen groeiden verder door tot politieke superkrachten die in staat waren om politici te intimideren. Deze groepen kregen veel steun van mensen in de media, medische wereld, en zelfs de clerus. In plaats van aids tegen te houden, droeg het zich over aan bloedontvangers, drugsverslaafden, foetussen in de buik, vrouwen van mannen met homoseksuele neigingen en anderen die per ongeluk geïnfecteerd werden. Het werd een globale epidemie die zich aan een enorme snelheid verspreidde. We tonen empathie en hebben compassie voor alle aidspatiënten. Aan allen die niet geïnfecteerd zijn, raden we echter een preventieve aanpak aan. Dit is niet het condoom, want er is niet zoiets als veilige seks. Het is kuisheid tot het huwelijk, en trouw binnenin het huwelijk.

Het debat rond homoseksualiteit draait op volle toeren. “Wees wat je bent!”, zeggen ze, en “Wees er niet beschaamd over”. Veel nietsvermoedende jongeren begonnen te experimenteren om uit te zoeken wat ze echt waren. Toestemming is een vereiste, en steungroepen in Scandinavië proberen de leeftijd om toestemming vragen mogelijk te maken te verlagen tot vier jaar oud. Een ‘Gay Pride Day’ wordt jaarlijks gehouden in Californië, en krijgt veel media-aandacht. Een ‘Gay Pride Month’ is in sommige scholen van toepassing om vooroordelen de wereld uit te helpen, en tweemans- of tweevrouwgezinnen werden voorgesteld als alternatieve vormen van families.

Recentelijk begon de wetenschap met het onderzoeken van een mogelijke anatomische of genetische basis voor seksuele oriëntaties. Wij moslims zijn niet onder de indruk, en voor ons is dit een simpele zaak. We maken onze religie niet, maar ontvangen en gehoorzamen ze. Wij kunnen niemand iets opleggen, maar voor ons verbieden de Koran en de leer van de profeet Mohammed (v.z.m.h) duidelijk homoseksueel gedrag. Of je nu deze oriëntatie hebt of niet, of je nu het gen hebt of niet, jouw gevoelens en verlangens zullen je gedrag niet bepalen. Het kan zijn dat je staat te popelen om iets te doen (of het nu om homoseksueel contact gaat, heteroseksueel contact met een partner die niet je vrouw is, iets drinken, gewelddadigheden uitvoeren of iets nemen dat niet van jou is), maar wat je voelt hoeft niet te zijn wat je zal doen. “Het past een gelovige man en een gelovige vrouw niet, wanneer God en Zijn gezant iets beslist hebben, nog de vrije keus te hebben in hun beschikking. En wie God en Zijn gezant trotseert, dwaalt duidelijk.” (33:36)
Elke mens heeft ontegensprekelijk een gen zonder welke ze geen mens genoemd kunnen worden. Dit noemt het ‘gen van de zelfcontrole!’

EUTHANASIE

Euthanasie is legaal geworden in Nederland. Het ging naar de stembus in twee Amerikaanse staten, maar werd verslagen. Zijn steungroepen worden steeds actiever. Islam heeft duidelijke meningen over euthanasie.

EEN MENSENLEVEN

De heiligheid van menselijk leven is een basiswaarde zoals verklaard door God zelfs voor de tijd van Moses, Jezus en Mohammed (v.z.m.h). Sprekend over het doden van Abel door zijn broer Kaïn (de twee zonen van Adam), zegt God in de Koran: “Derhalve hebben Wij aan de Israëlieten voorgeschreven dat wie iemand doodt, anders dan voor doodslag of wegens verderf zaaien op de aarde, is alsof hij de mensen gezamenlijk heeft gedood en dat wie iemand laat leven is alsof hij de mensen gezamenlijk heeft laten leven.” (5:32).

De Koran zegt ook: “...en dat jullie niemand mogen doden — wat God verboden heeft — behalve volgens het recht.” (6:151)
De Shari’a ging heel gedetailleerd in op de voorwaarden waarin het toegelaten is om leven te nemen, in vrede of oorlog. Er zijn strikte vereisten die ervoor zorgen dat dit zo weinig mogelijk moet gebeuren.

BESTAAT HET RECHT OP ZELFMOORD?

Niet in de islam. Aangezien we onszelf niet gemaakt hebben, zijn onze lichamen niet ons eigendom. We worden ze toevertrouwd om ervoor te zorgen en ze veilig te houden. God is de eigenaar en geveer van leven, en zijn rechten omtrent geven en nemen mogen niet geschonden worden. Een poging doen om zichzelf te doden is een misdad in islam en een erge zonde. De Koran zegt: “Doodt (of vernietig) jezelf niet, want God is werkelijk heel genadevol voor jou geweest (4:29).

Om te waarschuwen tegen zelfmoord, zei profeet Mohammed (v.z.m.h): “Wie zichzelf met een ijzeren instrument doodt, zal het voor altijd moeten vasthouden in de hel. Wie gif inneemt en zichzelf daarmee doodt, zal dat gif voor altijd moeten drinken in de hel. Wie van een berg springt en zichzelf doodt, zal voor eeuwig en altijd neervallen in de diepte van de hel.”

EUTHANASIE – BARMHARTIG DODEN

De Shari'a heeft specifieke voorwaarden voor het nemen van een leven, en doden uit medelijden hoort hier niet bij. Een mensenleven is een waarde op zich dat onvoorwaardelijk gerespecteerd moet worden, ongeacht andere omstandigheden. Het concept 'onwaardig leven' bestaat niet in islam.

Rechtvaardigheid in het nemen van een leven om lijden te verlossen is niet aanvaardbaar in islam. De profeet Mohammed (v.z.m.h) zei: "Er was een man die vroeger een aandoening had waarvan hij ongeduldig werd. Hij nam een mes, sneed zijn pols over en bloedde dood. God zei hierover: Mijn onderdaan verhaastte zijn dood, Ik ontken hem het paradijs."

Tijdens een militaire campagne werd een van de moslims gedood. De kompanen van de profeet bleven zijn moed en vechtkunsten loven. Maar tot hun verrassing zei de profeet "Zijn lot is de hel". Na verder onderzoek bleek dat de man ernstig gewond was, en daarom zichzelf met zijn zwaard in de borst stak.

De islamitische Code van Medische Ethiek zegt: "Compassievol doden vindt, naast zelfmoord, geen aarde buiten in de atheïstische denkwijze dat er na ons leven op aarde enkel leegte is. De bewering dat doden mag bij pijnlijke en hopeloze ziektes wordt ook verworpen, omdat er geen enkele pijn is die niet grotendeels overwonnen kan worden door medicatie of gepaste neurochirurgie.

Er is nog een andere kant omtrent deze kwestie van pijn en leden. Geduld en doorzettingsvermogen zijn hooggewaardeerde en gerespecteerde waarden in islam. *"Diegenen die geduldig blijven zullen werkelijk beloond worden zonder grenzen" (39:10). "Hebt geduld met wat (voor ziekte) er ook mag komen. Dit is iets om naartoe te streven (32:17).*

De profeet Mohammed (v.z.m.h) leerde dat "Wanneer een gelovige pijn heeft, zelfs een doornsteek of meer, vergeeft God zijn zonden, en waaien zijn slechte daden weg als bladeren van de bomen." Wanneer manieren om pijn te vermijden of verwijderen niet lukken, kan men heel effectief beroep doen op de spirituele dimensie om de

patiënt te steunen die gelooft dat het aanvaarden van onvermijdelijke pijn tot beloning zal leiden in het hiernamaals, het echte en eeuwige leven. Voor een persoon die niet in het hiernamaals gelooft, kan dit klinken als nonsens. Voor wie hier wel in gelooft, klinkt euthanasie zeker en vast als nonsens.

HET FINANCIËLE ASPECT : Er is geen ontkennen aan dat de financiële kost van ongeneeslijk zieke en seniele mensen een groeiend probleem is. Het gaat zover dat sommige groepen gegaan zijn van het concept van ‘recht om te sterven’ naar ‘plicht om te sterven’. Zij beweren dat wanneer de menselijke machine zijn productieve leeftijd heeft voorbijgestreefd, zijn onderhoud een onaanvaardbare last wordt op de productiviteit van de maatschappij.

Deze groepen zouden mensen op een bepaalde leeftijd liever zien gaan dan ze langzaam te laten afsterven. (Jacques Atalli: *La médecine en accusation - in Michel Solomon ‘L’avenir de la vie’, Coll. Les visages de L’avenir. Ed. Seghers, Paris, 1981, p. 273-275).*

Deze logica is compleet vreemd voor islam. Waarden krijgen prioriteit over prijzen. Het zorgen voor de zwakken, ouden en behoeftigen is een waarde op zich voor mensen die bereid zijn om tijd, moeite en geld hiervoor op te offeren. Dit start op natuurlijke wijze met de eigen ouders: “En jouw Heer heeft bepaald dat jullie alleen Hem zullen dienen en dat men goed moet zijn voor de ouders; of nu een van tweeën of allebei bij jou de ouderdom bereiken, zeg dan niet: “Foei” tegen hen, bejegen hen niet onheus en spreek op een hoffelijke manier tot hen. En wees uit barmhartigheid voor hen nederig en ontvankelijk en zeg: *“Mijn Heer, erbarm U over hen, zoals zij mij grootbrachten toen ik klein was.” (17:23-25)* Omdat zulke zorg een deugd is, gekregen door God in deze wereld en het hiernamaals, zien gelovigen het niet als een last maar als een investering. In een materialistische geldzieke maatschappij is deze logica zinloos, maar niet in de waardegeoriënteerde Godvrezende maatschappij van de gelovigen.

Wanneer individuele middelen niet voldoende zijn voor de nodige zorg wordt het, volgens islam, de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de maatschappij. Financiële prioriteiten worden herzien zodat waarden prioriteit nemen boven genoegens, en mensen hebben meer plezier door zich te houden aan waarden dan door andere grollen achterna te gaan. Een voorwaarde natuurlijk is de volledige morele en spirituele heroriëntatie van een maatschappij die niet op deze manier leeft.

KLINISCHE SITUATIES :

In een islamitische omgeving komt de vraag tot euthanasie normaliter niet ter sprake, en als dit toch gebeurt, wordt het verworpen en gezien als religieus onwettig. De patiënt moet elke mogelijke psychologische steun en compassie ontvangen van familie en vrienden, inclusie de beschikbaarheid van de spirituele (religieuze) bronnen waarop de patiënt beroep doet. De dokter neemt hier ook aan deel, en neemt therapeutische maatregelen om pijn te verlichten. Een dilemma ontstaat wanneer de dosis pijnstillers die nodig is om de pijn te verlichten overlapt met de dosis die mogelijk fataal kan zijn voor de patiënt. Vindingrijkheid van de dokter is hierbij nodig om deze situatie te vermijden, maar vanuit een religieus perspectief is de cruciale zaak de intentie van de dokter: Is het om te doden of om te verhelpen? Intentie kan men niet wettelijk nagaan, maar volgens de islam kan men nooit het waakzame oog van God ontwijken. De Koran zegt: “Hij kent het verraad in de ogen en wat de harten verbergen.” (40:19)

Zonden die niet aan de criteria voldoen van een misdaad vallen buiten het domein van de rechter, maar niet van God.

De islamitische code van Medische Ethiek (1981 p.67) zegt: “In zijn bescherming van het leven moet de dokter de grens kennen en ze niet overschrijven. Als men met wetenschappelijke zekerheid vaststelt dat leven niet opnieuw hersteld kan worden, dan is het nutteloos om de patiënt in een plantstaat te laten leven of hem/haar te behouden door invriezen of andere methodes. Het is het proces van leven dat de dokter probeert te behouden en niet het proces van sterven. In elk geval mag de dokter geen maatregel nemen om het leven van de patiënt te beëindigen”.

Het zoeken naar medische behandeling voor ziekte is verplicht in islam, volgens twee gezegden van de profeet: “Zoek behandeling, onderdanen van God, want voor elke ziekte heeft God een geneesmiddel gemaakt”, en “Jouw lichaam heeft recht op jou.”

Maar wanneer behandeling geen vruchten zal afwerpen, is het niet meer verplicht. Dit geldt zowel voor chirurgische en/of farmaceutische maatregelen, en, volgens de meerderheid van geleerden, ook voor

artificiële bewegingsapparatuur. Benodigdheden in het normale leven, welke het recht zijn van elke levende persoon en niet onder de categorie “behandelingen” vallen, worden anders bekeken. Dit houdt zowel voedsel en drank in, alsook verplegende zorg, en mogen niet weerhouden worden zolang de patiënt leeft.

COMMENTAAR:

De discussie rond euthanasie kan niet geïsoleerd worden van de gehele ideologische achtergrond van een bepaalde gemeenschap. Moslims, die geloven in God en een goddelijk voorgeschreven Shari’a, zullen natuurlijk andere visies hebben van mensen die niet in God geloven, of die God erkennen maar hem niet de autoriteit gunnen om ons te zeggen wat we wel of niet mogen doen. In het moderne christendom wordt het concept ‘scheiding van kerk en staat’ doorgedreven om te betekenen dat God uitgesloten wordt van menselijke zaken, hoewel ze niet hetzelfde zijn.

De vroegere ervaringen met euthanasie in Nazi Duitsland openden de ogen op bepaalde vlakken. Het werd gesponsord, aangemoedigd en toegepast door medische beoefenaars van de hoogste orde op vlak van intelligentie en professionele status. Eens het concept “Een leven niet waardig om te leven” werd toegelaten en aanvaard, stond de deur open voor zulke beslissingen die uiteindelijk leidden naar de gruweldaden die volgden. Vijftig jaar later heeft de steungroep voor euthanasie zich terug verzameld in Nederland, en ze mikken op Europa en Amerika. Hun tegenstanders bevragen zich de zogenoemde ‘vrije keus’ van de patiënt, die zelf al onder veel druk staat door de financiële en psychologische last die zijn of haar ziekte brengt op de familie van de patiënt. Toestemming gegeven door de familie kan leiden tot conflicten tussen familieleden. Naar de uitkomst valt altijd te raden, maar zulke conflicten worden vermeden in islam door een wijdere, sterkere theologische kracht.

JIHAD

Dit woord werd frequent gebruikt in de Westerse pers tijdens de laatste paar jaren, en wordt direct of indirect herleidt tot de betekenis ‘heilige oorlog’. Eigenlijk is de term ‘heilige oorlog’ ontstaan in Europa tijdens de kruistochten, de oorlog tegen moslims. Het heeft geen tegenhanger in de islamitische woordenschat, en Jihad is zeker en vast niet zijn vertaling.

Het woord Jihad betekent ‘streven naar’. In zijn eerste zin is het een ding vanbinnen, in de zelf, om het te ontdoen van waardeloze acties en neigingen, en om vastberadenheid te kweken in het bereiken van een hogere morele standaard. Omdat islam niet beperkt is tot de grenzen van het individu maar zich uitrekt tot het welbehagen van de maatschappij en de mensheid in het algemeen, kan een individu zich niet verbeteren in isolatie van de gemeenschap of wereld, vandaar het Koranische bevel naar de islamitische natie om “zich bij het goede aan te sluiten en het slechte te verbieden.” (3:104)

Het is een plicht die niet alleen voor moslims geldt maar voor het hele mensenras die, volgens de Koran, God’s vice-regenten zijn op aarde. Moslims kunnen het echter niet uit de weg gaan, zelfs al doen anderen het. De manieren om het te vervullen zijn gevarieerd, en houden in onze moderne wereld alle legale, diplomatische, arbitraire, economische en politieke instrumenten in.

Maar islam sluit het gebruik van geweld om kwaad te stoppen niet uit, als er geen ander alternatief is. Een voorloper van de collectieve veiligheidsmaatregelen en interventies om agressie te stoppen, tenminste in theorie, is de Koranische referentie “Als twee groepen van de gelovigen met elkaar strijden, sticht dan vrede tussen hen. En als een van beide zich onrechtmatig tegenover de andere gedraagt strijdt dan tegen die groep die zich onrechtmatig gedraagt, totdat zij zich weer aan Gods bevel houdt.” (49:9)

Militaire actie is daarom een subgroep van de Jihad en niet zijn totaliteit. Dat was wat de profeet Mohammed (v.z.m.h) benadrukte naar zijn kompanen toe op de terugweg van een militaire expeditie. Hij zei tegen

hen: “Op deze dag zijn we teruggekeerd van de kleine jihad (oorlog) naar de grote jihad (zelfbeheersing en zelfontplooiing).”

Jihad is geen oorlogsverklaring tegen andere religies, en zeker niet tegen Christenen en joden zoals sommige media en politieke kringen willen doen uitstralen. Islam vecht niet tegen andere religies. Christenen en joden worden beschouwd als mede-erfgenamen van de Abrahamse tradities door moslims. Ze aanbidden dezelfde God en volgen de traditie van Abraham. De strikte criteria voor een ‘rechtvaardige oorlog’ in islam hebben we al besproken, net zoals de morele en ethische normen die nageleefd moeten worden. Moderne oorlogsvoering doet niet aan deze morele standaarden, waardoor oorlog vervangen moet worden door een of ander alternatief voor conflictoplossing. Een verlichte en onbuigzame wereld kan de oorlogsgeoriënteerde mentaliteit van gisteren en vandaag overwinnen.

De sleutel is een verandering van het hart. Net zoals er een constructieve rol weggelegd is voor interpersoonlijke relaties, is het ook mogelijk in internationale relaties, als rechtvaardigheid en niet geweld tenminste het laatste woord kent.

We moeten opnieuw erkennen, om eerlijk te zijn, dat historisch gezien alle tradities, moslims, christenen, joden en anderen, niet altijd oprecht zijn geweest in hun volgen van de gewaardeerde idealen van hun religies en filosofieën. We hebben allemaal fouten gemaakt, en doen dit nog steeds. Moslims zijn geen uitzondering, en keer op keer werd religie uitgebuit door ambitieuze tirannen of geschonden door naïeve bendes. Dit weerspiegelt zich niet op religie zelf, maar toont hoe hard de mensheid nood heeft aan beter onderwijs, meer bekommernis voor de menselijke waardigheid, rechten en vrijheid, en het streven naar rechtvaardigheid, zelfs ten koste van politieke en economische gulzigheid.

BIO-MEDISCHE ETHIEK

Deze sectie somt enkele gebieden op die op de voorgrond liggen van het domein van de bio-ethiek, en waarbij het islamitische oordeel vrij duidelijk is.

I) PROBLEMEN MET REPRODUCTIE

A- VRUCHTBAARHEIDS REGULATIE

ANTICONCEPTIE

Islam laat anticonceptie toe zolang het niet voor de radicale scheiding zorgt tussen het huwelijk en zijn reproductieve functie. Vanaf de tijd van de profeet was er al anticonceptie, maar hij maakte duidelijk dat het een gezamenlijke beslissing moet zijn tussen man en vrouw. De algemene aanbeveling voor de islamitische natie is om te verwekken en te groeien in getale, maar kwaliteit en niet enkel cijfers werd duidelijk benadrukt door Mohammed (v.z.m.h). Een van zijn heel profetische gezegden was: “Er zal een dag komen wanneer andere naties u zullen bevliegen zoals hongerige eters op een kom voedsel.” Wanneer gevraagd werd of dit zou zijn door het gebrek aan manschappen, zei hij “Nee. Op die dag zullen jullie met zoveel zijn, maar (op vlak van kwaliteit) zoals het schuim op de oppervlakte van de vloedgolf.”

Doorheen islamitische geschiedenis lieten juristen familieplanning toe om een aantal redenen: gezondheid, socio-economische status, enzovoort, tot zelf het behouden van de schoonheid van het vrouwelijk lichaam. Zowel natuurlijke als medicinale methoden van anticonceptie zijn aanvaardbaar, zolang de methode niet schadelijk is en niet functioneert als abortivum. Familieplanning zou de keuze moeten zijn van de familie zelf, zonder overtuiging of druk van buitenaf. Landen die een bevolkingsbeleid hebben, kunnen brede onderwijscampagnes

invoeren om de bereikbaarheid van contraceptieve technologie te verzekeren, maar de beslissing blijft bij de familie.

Twijfels over bevolkingsprogramma's van het Westen voor de Derde Wereld werden eerder aangekaart. Er is een reden om "demografische oorlogsvoering" te voeren, namelijk om de bevolking te ontdoen van hun krachten in getale of om meerderheden te reduceren tot minderheden in sommige gebieden. Er is ook verontrusting inzake de contraceptieve middelen die verboden zijn in hun (Westerse) landen van oorsprong, terwijl ze tegelijk in grote mate geëxporteerd worden naar de islamitische landen en de Derde Wereld, zonder veiligheidscontroles. Of er meer investeringen komen in het ontwikkelen van middelen en een bereidheid om nodige technologie over te dragen door het Westen blijft afwachten.

Borstvoeding: Dit heeft een vooraanstaande plek in de islamitische leer. Als methode tot familieplanning is het niet betrouwbaar voor de gehele familie, maar er wordt geschat dat op groepsbasis dit een krachtiger anticonceptiemiddel is dan alle andere methodes samen. Dit is gemeten door de daling van vruchtbaarheidsgetallen in een gemeenschap van borstvoedende vrouwen. De Koran vermeld borstvoeding en beveelt aan dat zijn natuurlijke levensspanne twee jaar is.

In islam is borstvoeding echter meer dan een voedzaam (of voor familieplanning) proces. Het is een 'waarde' en een speciale band, zo ver dat een vrouw die een kind borstvoedt zonder ervan de moeder te zijn een speciale status in islamitische wet verkrijgt, die van de 'borstvoedende ouder'. Deze vrouw wordt de 'melkmoeder' van het kind genoemd. Om zijn waarde te benadrukken, krijgen melkmoeders in sommige wettelijke zaken rond huwelijk dezelfde status als biologische moeders. Het resultaat is dat zo'n moeders' natuurlijke kinderen beschouwd worden als 'melkbroers en -zussen' van het kind, wat betekent dat ze niet met elkaar mogen trouwen.

HET INTRA-UTERIENE APPARAAT:

Als het apparaat werkt om voor abortus te zorgen, zou het niet aanvaardbaar zijn. Deze wet is echter gebaseerd op het vermijden van implantatie. De huidige generatie van deze apparatuur bevat een koperen draad die spermacide-ionen vrijlaten, of het hormoon progesteron bevatten die slijm in de baarmoeder verdikken zodat het niet gepenetreerd kan worden door sperma. Beide acties plaatsten het toestel in de categorie 'anticonceptie' en niet 'abortus'. Dit werd bevestigd door een verklaring van de Wereld Gezondheidsorganisatie (WHO)

ABORTUS:

Er zijn geen 'pro-leven' en 'pro-keus' steungroepen in islamitische gemeenschappen, met een woelend conflict zoals in Amerika. Islam bekijkt abortus in een heel ander licht dan anticonceptie, omdat het eerste de schending van een mensenleven inhoudt. De vraag die natuurlijk opkomt is of het begrip 'mensenleven' het leven van een foetus in de baarmoeder omvat of niet. Volgens islamitische rechtsgeleerdheid doet dit het inderdaad. Islam geeft een foetus de status van een 'onvolledige Zimma'. Zimma is het wettelijke aspect dat rechten en plichten geeft, en dat van de foetus is onvolledig in de zin dat het rechten heeft maar geen plichten. Sommige van deze rechten van de foetus zijn:

1. Als een man sterft terwijl zijn vrouw zwanger is, zegt de wet van erfelijkheid dat de foetus een erfgenaam is als het levend geboren wordt. Andere erfgenamen zouden hun deel krijgen volgens de voorgeschreven rechterlijke stappen, maar enkel nadat het deel van de ongeborene opzij is gezet om zijn geboorte af te wachten.
2. Als een foetus een miskraam doormaakt in elk stadium van zwangerschap, en geen tekenen van leven toont (zoals een hoest of beweging) en dan sterft, heeft zulke foetus het recht om alles te erven waar het wettelijk recht op had van iedereen die stierf na het begin van de zwangerschap. Nadat de foetus gestorven is, wordt zijn erfgoed opnieuw geërfd door de wettelijke erfgenamen.

3. Alseenvroueenmisdaadpleegtwaaropdedoodstrafstaat maarze kanbewijzen datze zwanger is, dan wordt de uitvoering van de straf uitgesteld tot na ze bevallen is en voor haar baby heeft kunnen zorgen in de beginnende fasen na de geboorte. Dit is van toepassing ongeacht de duur van de zwangerschap, hoe vroeg dan ook, benadrukkend op het recht van de foetus om te leven vanaf het begin van ontstaan. Dit geldt zelf wanneer de zwangerschap buitenhuwelijks was, wattoont dateen foetus die buiten het huwelijk verwekt is ook het recht heeft om te leven. Alle sekten en juridische scholen houden zich unaniem aan deze regel.

Er staat ook een geldboete op abortus, zelfs als deze onopzettelijk was. Dit noemt de ‘Ghorra’. Als agressie of vrijwillige misdaad voor abortus zorgt, wordt een gepaste straf ook toegepast door de rechtbank. De kwestie van het begin van een leven is al een onderwerp van discussie sinds veel vroeger, omdat de toelaatbaarheid van abortus draaide rond het bestaan van leven (sommige oude juristen lieten abortus toe vóór vier maanden oud, anderen vóór zeven weken, door de veronderstelling dat het leven nog niet begonnen is tijdens de zwangerschap.) Zo’n tien eeuwen geleden, beschreef een bekende geleerde genaamd Al-Ghazali een fase van onwaarneembaar leven, vóór de fase die voelbaar is voor de moeder in de vorm van foetale groei. Recente juridische congressen hebben het onderwerp onder handen genomen, rekening houdend met moderne technologie, en besloten dat het stadium van leven van een individu dat zijn begin genoemd kan worden moet voldoen aan ELK van de volgende criteria: (1) Het moet een duidelijk en goed geïnformeerde gebeurtenis zijn; (2) Het moet leven uitstralen; (3) Als zijn groei niet onderbroken wordt, moet het op natuurlijke wijze de volgende stadia in zijn leven bereiken; 4. Het bevat het genetische patroon dat kenmerkend is voor het mensenras in zijn geheel, en ook van een unieke specifieke individu; en (5) het wordt niet voorafgegaan door een andere fase die de eerste vier combineert. Uiteraard hebben ze het hier over bevruchting.

Abortus is echter toegestaan als de voortzetting van de zwangerschap een bedreiging vormt voor de moeder. De Shari'a beschouwt de moeder als de wortel en de foetus als een boomtak. Deze laatste kan opgeofferd worden indien nodig om de eerste te redden. Er zijn enkele argumenten voor het uitbreiden van de toelating tot abortus om de uitzonderlijke gevallen van genetische afwijkingen en foetale ziekten zonder kans op leven te dekken, indien ze uitgevoerd wordt voor de zwangerschap vier maanden ver is.

STERILISATIE:

Tenzij uitgevoerd om een duidelijke medische reden, wordt er over het algemeen neergekeken op deze operatie. Het is echter toegelaten voor vrouwen die al een redelijk aantal kinderen hebben verwerkt of het einde van hun reproductief leven bereiken. Vrijwillig en goed geïnformeerde toestemming moet gegeven worden door beide ouders, maar als ze later de beslissing willen omkeren is er geen garantie dat dit lukt. Geen enkel overheidsbeleid zou mensen onder druk moeten zetten om zichzelf te laten steriliseren. De dokter heeft het recht om de operatie te weigeren als hij overtuigd is dat de patiënt dit niet nodig heeft.

B- BEHANDELING VAN ONVRUCHTBAARHEID

Het achternagaan van zwangerschap is wettelijk en mensen kunnen zo nodig extra maatregelen nemen, zolang ze de Shari'a maar niet overtreden.

KUNSTMATIGE INSEMINATIE:

Dit is enkel toegestaan als het sperma toebehoort tot de man (AIH). Zaadjes van een donor (AID) mogen niet gebruikt worden omdat verwekking enkel legitiem is binnen het huwelijkscontract en binnen de elementen (het koppel) die hierbij betrokken zijn.

IN-VITRO FERTILISATIE (IVF):

Deze technologie, algemeen gekend als de proefbuisbaby, is aanvaardbaar in islam zolang het tussen man en vrouw is, d.w.z. binnen de grenzen van het huwelijkscontract valt. Het huwelijkscontract moet geldig en actief zijn. Omdat scheiding of weduwschap het huwelijkscontract tot zijn eind brengt en ze dan niet langer man en vrouw zijn, volgt de regel dat een vrouw niet bezwangerd mag worden door het sperma van haar ex-man dat men ingevroren heeft in een spermabank. Tussenkost door een derde partij buiten man en vrouw is niet toegestaan omdat dit een overtreding zou betekenen van het huwelijkscontract dat het koppel bindt. ‘Vreemd sperma’, een ‘vreemd ei’, of een ‘vreemde baarmoeder’ (om het embryo van een koppel te dragen) is niet toegelaten.

SURROGAATMOEDERSCHAP:

Surrogaatmoederschap, waarbij een vrouw de foetus van een ander koppel in haar baarmoeder draagt, is absoluut onaanvaardbaar in islam. Het leidt tot de opsplitsing van moederschap in het biologische en het genetische, terwijl deze één zouden moeten zijn. Het zorgt ook voor een zwangerschap buiten het huwelijkscontract. Competitie tussen de twee moeders (!) heeft al meermaals tot wettelijke en andere problemen geleid in Amerika. Een contract dat het lot van een baby bepaalt, is ontmenselijkend, omdat het de baby als een handelswaar behandelt. De gevolgen kunnen verreikend zijn, omdat vrouwen voor het eerst in de geschiedenis vrijwillig zwanger worden (en bevallen) om daarna de baby weg te geven. Omdat dit gedaan wordt – in de meerderheid van de gevallen voor een onderhandelde som – reduceert dit het moederschap van een ‘waarde’ tot een bedrag. Als deze praktijk steeds meer en meer begint voor te komen, kunnen de effecten op intergenerationele banden op lange termijn vernietigend zijn.

II ORGAANDONORSCHAP EN TRANSPLANTATIE

De Koran zegt: “en bij wie een leven redt, is het alsof hij het leven van alle mensen gered heeft.” Misschien is er geen betere manier om dit concept te integreren dan in het gebied van het redden van levens, door gedoneerde organen te transplanteren om falende vitale organen te vervangen.

Dit besluit kon echter pas bereikt worden na wat synthese van islamitische regels. Het schenden van het menselijk lichaam, levend of dood, is tegen de regels van de islam. Dit betekent dat het opensnijden van een levende donor of een lijk om organen te verkrijgen ontoelaatbaar zou zijn, was het niet voor twee juridische regels die het probleem verhelpen. De eerste regel is “noodzaak boven verbod”. De tweede is het “kiezen voor het minst van twee kwaden als allebei niet vermeden kunnen worden.” Omdat het redden van leven een noodzaak is die meer doorweegt dan het behouden van de integriteit van het lichaam van een donor of lijk, is het proces van orgaandonatie en -transplantatie toegestaan. Het zou wel geen gevaar mogen bieden voor de donor, toch tot zover dit medisch mogelijk is. Toestemming zonder enige vorm van druk door de donor (of naaste verwanten van de overleden donor) moet uiteraard wel gegeven worden.

TRANSPLANTATIE VAN ZENUWWEEFSEL:

Dit heeft zich de laatste tijd beloftevol getoond bij de behandeling van bepaalde ziektes. Het is wettelijk als de bron het bijniermerg is, een dierlijke foetus, of een mensenfoetus die spontaan een miskraam doormaakt en op natuurlijke wijze sterft. Het is onwettig om een levende of levensvatbare menselijke foetus op te offeren om deze reden. Bij wettige abortus (zoals om het leven van de moeder te redden) mag de foetus gebruikt worden. Foetussen maken of abortussen uitvoeren enkel om transplantatieredenen is niet toegestaan.

DE ANENCEFALISCHE FOETUS:

Dit verwijst naar een aangeboren abnormaliteit waarbij de voorkant van de schedel en de hersenhemisferen afwezig zijn. Het kan levend geboren worden, maar zal uiteindelijk sterven na een periode die enkele dagen kan duren. Zolang het leeft, mag het niet gebruikt worden als een bron van organen voor transplantatie. Kunstmatige beëindiging van zijn leven is onwettig. Het mag behouden worden door kunstmatige beademing tot zijn hersenen afsterven. Hierna is het toegestaan om de organen te nemen.

TRANSPLANTATIE VAN GESLACHTSKLIJEREN:

Het is onwettig om een transplantatie te doen van teelballen die sperma kunnen ontwikkelen en ontladen, of eierstokken die kunnen ovuleren. Dit zou namelijk voor verwarring zorgen binnen de genealogie omdat het baby's zou verwekken door gameten die niet gebonden zijn door een authentiek huwelijk. Zulke sperma en eicellen zullen namelijk altijd toebehoren aan de donor en niet de ontvanger. Geslachtsklieren die steriel zijn (en dus geen gameten produceren) maar hormonaal actief zijn kennen dit verbod niet, maar hebben geen nut binne de klinische praktijk.

III DEFINITIE VAN DE DOOD

De definitie van het sterven heeft zijn nut niet alleen in medische gevallen zoals de mogelijkheid tot het verwijderen van kunstmatige behandelingen of het nemen van vitale organen voor transplantatie (zoals het hart), maar ook in juridische zaken zoals het begin van de wachtperiode die een weduwe moet inlassen nadat haar man sterft voor ze mag hertrouwen (vier maand en tien dagen, of als ze zwanger is, na de zwangerschap), en het verdelen van zaken wanneer twee of meer erfgenamen kort na elkaar sterven.

Recente juridische congressen aanvaardden een nieuwe definitie van de dood gebaseerd op de gehele afsterving van de hersenen (inclusief de hersenstam), hoewel sommige fysieke functies nog steeds behouden kunnen worden door kunstmatige ingrepen. Deze nieuwe definitie werd mogelijk gemaakt door een proces van ‘analogie’ naar een oude juridische regel die het concept erkende van fatale verwonding. Eeuwen geleden werd verklaard dat als een persoon gestoken wordt en dit leidt tot de uitstoting van de darm, het om een fatale verwonding ging zelfs al toonde het slachtoffer nog beweging en andere tekenen van wegtrekkend leven, technisch gezien beschouwd als de “bewegingen van de gevallen”. Als een tweede aanvaller daarna het slachtoffer volledig zou afmaken, zou de aanklacht tot moord nog steeds liggen bij de eerste aanvaller, en wordt de tweede ook aangeklaagd maar niet tot moord. Personen die hersendood zijn maar waarvan de lichaamsfuncties en -organen bleven werken, kregen de status van de ‘bewegingen van de gevallen’, omdat terugkeer naar leven wetenschappelijk onmogelijk was. Het zou daarom geen misdaad zijn als men het kunstmatige leven zou stopzetten, of als het (verse en levende) hart genomen zou worden voor transplantatie naar een patiënt wiens hart beschadigd is zonder kans op herstel.

III GENETISCHE TECHNOLOGIE

Genetische technologie heeft al veel lange discussies uitgelokt tussen islamitisch geleerden door een zin in de Koran over het “veranderen van de creatie van God”. Volgens de Koran was Satan, nadat hij probeerde om Adam en Eva te doen zondigen door van de verboden boom te eten, verontwaardigd om te zien dat ze berouw hadden, vergeven werden, en de eer kregen om Gods vice-regent op de planeet Aarde te zijn. Satan vroeg God om hem nog een kans te geven om te bewijzen dat mensen toch niet zo betrouwenswaardig zijn. Satan vertelde God over enkele vallen die hij zou plaatsen om de mens op aarde te testen: “Ik zal hen tot dwaling brengen, ik zal hun begeerten opwekken, ik zal hun bevelen en zij zullen de oren van hun vee afsnijden, ik zal hun bevelen en zij zullen GODS SCHEPPING VERANDEREN.” (4:119) Hoe Islamitisch geleerden en medici kijken naar deze vers beïnvloedt ook hun beslissingen op zulke gebieden als seksuele bekering. Gelukkig is het algemene besluit echter dat deze Koranische vers niet gezien kan worden als een totaal en radicaal verbod op genetische technologie. Als men dit te ver drijft, zou het in conflict gaan met veel vormen van genezende operaties die ook wat verandering in Gods schepping inhouden.

Veel ethische kwesties worden bovengehaald door de wetenschappelijke ontwikkeling van genetische technologie. Het maken van nieuwe kwaadaardige bacteriën voor gebruik in biologische oorlogsvoering was een serieuze zorg in de vroege jaren 1970, toen de technologie van recombinant-DNA eerst werd beschreven. Zulke toepassingen zijn duidelijk fout. Toepassingen zoals de diagnose, verbetering, genezing of preventie van genetische ziektes zijn aanvaardbaar en loffelijk. Genvervanging is eigenlijk transplantatie op het moleculaire niveau. De farmaceutische mogelijkheden van genetische technologie zullen vele wegen openen naar het behandelen van vele ziektes, en de mogelijkheden in de landbouw kunnen weleens de sleutel zijn tot het oplossen van hongersnood over de hele wereld.

De belangrijkste twijfels over genetische technologie liggen in het gebied van de onbekende en onvoorziene toekomst. De mogelijkheid om nieuwe genen op te bouwen niet alleen in somatische cellen maar ook in geslachtscellen – wat dus ook volgende generaties beïnvloedt – kunnen later geassocieerd worden met tragische zelfbestendige mutaties. De gevaren van atomische radiatie waren lange tijd niet duidelijk, en deze schade kon ook niet hersteld worden. De inzet bij genetische technologie ligt nog veel hoger. De introductie van genetisch materiaal van de ene soort naar de andere betekent eigenlijk het maken van een nieuwe soort met gemengde kenmerken.

Dit wordt doorgedreven door de mens om het onbekende bekend te maken en het onbereikbare bereikbaar. Dan kan de mensheid weleens geconfronteerd worden met levenspatronen die nog nooit eerder gezien zijn op biologisch vlak. De wetenschap denkt misschien dat alles onder controle is, terwijl dit eigenlijk niet zo is. Bovendien kan het manipuleren van het menselijke nageslacht gaan van enkel het strijden tegen ziektes tot het ontwikkelen van bepaalde fysieke kenmerken die beschouwd worden als begerenswaardig, wat zou leiden tot elitisme en discriminatie tegen (normale) individuen die deze kenmerken niet bezitten. Nog erger is de manipulatie van gedrag wanneer genen die het gedrag bepalen geïsoleerd kunnen worden. Het principe van het zich bemoeien met de menselijke persoonlijkheid en zijn capaciteit tot individuele verantwoordelijkheid zou zeker en vast afgekeurd worden door islam.

De technologie zelf trekt veel geld aan van investeerders, mensen die uiteraard zoveel mogelijk geld willen terugverdienen. Veel wetenschappers hebben hun ivoren torens al ingeruild voor gouden, en de denkkeest van open en altruïstische samenwerking vervangen door geheimhouding en patenten zetten op levensvormen.

Morele zorgen rond vermogen, gerechtigheid, en het algemeen welzijn hebben zich al laten horen. Misschien is het tijd voor een publiek debat en het vormen van een ethische code voor genetische technologie. Een lang verhaal is in afwachting, en het begint zich maar net te ontwikkelen!

SLOT

Het zou jammer zijn moest dit boek stoppen bij het stadium van het geven van informatie aan de lezer. Zelfs al gelooft de lezer elk woord dat ik schreef, zal ik me verreweg succesvol voelen. Tenzij de cognitieve fase overgaat naar een psychomotorische fase, blijft mijn missie niet volbracht. Tenzij kennis een gevoel (in het hart) opwekt dat zich uit in gedrag, zal het steriele kennis blijven, zoals een boom zonder fruit.

In mijn late jaren 60, en na een leven lang te hebben gestudeerd, gereflecteerd en inzichten te hebben opgedaan over mijn islamitisch geloof, voel ik mijn hart openbarsten met liefde. Het is gewoon een niet-specifieke liefde, zonder een bepaalde ontvanger. Een hart kan geen leegte bevatten, maar moet vol zitten met ofwel liefde, haat, of onverschilligheid. Ik voel liefde naar mijn medemensen toe, naar vogels, bomen, dingen, de aarde, en het universum waarin we leven, en diep in mijn hart wenste ik dat het besmettelijk was.

Liefde kan geen vervanger zijn voor politiek, economie, industrie, bedrijfsbeheer, arbeid, business of zelfs oorlog. Maar mensen moeten zich hoe dan ook vanuit ergens lanceren. Tot dusver hebben ze dit meestal gedaan vanuit zelfzuchtigheid, gulzigheid, overtuiging, ongevoeligheid, de 'ik-eerst-mentaliteit' enz., wat spijtig genoeg werkt op zowel het individuele als het internationale niveau. Als dit kon veranderen, dan zouden we allemaal gelukkig zijn, zelfs diegenen die hun levensstijl ervoor zouden moeten opofferen.

De filosofie van liefde als een basismotivatie is niets nieuws, maar in onze tijd omarmen mensen het niet. Het rekt zich uit over elk religie en elk ras, vandaar het belang om elkaar de hand uit te reiken en samen te zijn. In de minderheid zijn is geen belemmering, als de curve maar blijft stijgen. Het is een menselijke nood die we voelen. We zijn de oude manieren zat, en er is een spirituele dorst die verlangt om gelest te worden. Wanneer de minimale cruciale massa er is, zal het een kettingreactie veroorzaken met een kracht die zich zal uitoefenen over alles en iedereen. De wereld zal veranderen, maar beter is dat we er vanaf nu aan werken, actief en ijverig. Ik sluit af met de islamitische groet: Vrede zij met u.

Islamitisch Cultureel Centrum te Gent VZW
Kerkstraat 188
9050 Gent